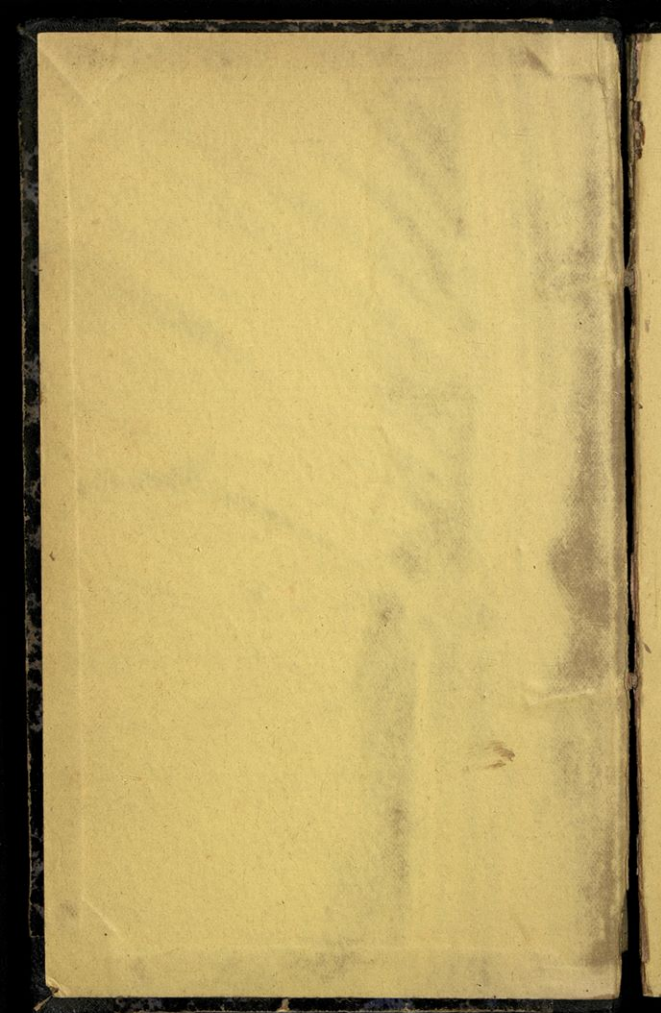

Narodna in univerzitetna knjižnica
▼ Ljubljani

110078

25, kr.

Luzija Heule.

Lucy's Herbs

1/2

Keršanski nauk

v

vprašanjih in odgovorih

za

četerti razred začetnih šol.

Zvezan v platnenem herbtu 32 nkr.

Na Dunaji.

V c. k. založbi šolskih bukev.

1863.

110078

„Pridite, otroci, poslušajte me; strah Gospodov vas bom učil.“
Ps. 33, 12.

F20 2422/
1952

Vvod.

Kaj nas uči keršanski nauk?

Keršanski nauk nas uči, Boga prav spoznati in častiti, po njegovih svetih zapovedih živéti, in za večno zveličanje svoje duše skerbéti.

Ali smo dolžni znati keršanski nauk?

Dolžni smo znati keršanski nauk; zakaj ko bi ga ne znali, bi tudi ne mogli po njem živéti in večniga zveličanja doseči.

Koliko poglavij ima keršanski nauk?

Keršanski nauk ima pet poglavij:

- I. Poglavje: Od vere.
- II. Poglavje: Od upanja.
- III. Poglavje: Od ljubezni.
- IV. Poglavje: Od svetih zakramentov.
- V. Poglavje: Od keršanske pravičnosti.

I. Poglavje.

Od vere.

Kaj se pravi verovati?

Verovati se pravi: za resnico imeti, kar je Bog razodel.

Zakaj moramo za resnico iméti, kar je Bog razodel?

Kar je Bog razodel, moramo za resnico iméti, ker je Bog večna resnica in neskončna modrost, in torej le resnico razodeva.

Kako se nam je pa Bog razodel?

Nekoliko se nam je Bog že po stvarjenih rečéh razodel. „Nebesa pripovedujejo Božjo slavo, in déla njegovih rok oznanuje nebez.“ Ps. 18, 1. In sveti Pavel piše: „Kar je nevidljiviga na njem (Bogu), se od stvarjenja svetá sem po tem, kar je stvarjeniga, spozna in vidi; tudi njegova večna moč in božestvo.“ Rim. 1, 20. Iz tega se vidi, zakaj pravi sveto pismo: „Neumnež pravi v svojim sercu: Ni Boga.“ Ps. 13, 1.

Ali pa moremo iz stvarjenih reči Boga zadosti spoznati?

Če še tako pridno premišljujemo stvarjene reči, vender Boga iz njih ne moremo zadosti spoznati.

Ali se nam je torej neskončno dobrotljivi Bog še bolj razločno razodel?

Že prva človeka in pozneje več svetih móž je Bog sam podučeval, kakošen je in kaj od nas hoče. Ti sveti možje, ki jih očake imenujemo, so Noe, Abraham, Izak in Jakop. Pozneje je Bog Jakopove mlajše podučeval po Mojzesu in prerokih. In zadnjič je poslal celó svojiga edinoröjeniga Sinú na svét, ki nas je od Boga in njegove svete volje še bolj natanko podučil. Sveti Pavel pravi: „Velikokrat in po mnogih potih je nekdej Bog govoril očakam po prerokih, poslednjič tiste dní nam je govoril po Sinu.“ Hebr. 1, 1. 2.

Od kod pa vémo, kaj je Bog razodel?

Kaj je Bog razodel, vémo nekoliko iz svetiga pisma, nekoliko pa iz ustniga izročila.

Kaj je sveto pismo?

Sveto pismo so tiste bukve, ki so jih od svetiga Duha navdihnjeni in razsvetljeni možje spisali, in od katerih katoliška cerkev terdi, da so bile takó spisane.

Koliko poglavitnih délov ima sveto pismo?

Sveto pismo ima dva poglavitna déla: sveto pismo stare zaveze in sveto pismo nove zaveze.

Koliko bukev ima sveto pismo stare zaveze?

Sveto pismo stare zaveze ima 45 bukev, ki so zgodbe, nauki in prerokbe v njih *).

*) Bukve stare zaveze so: a) Zgodovinske bukve, namreč: Petere Mojzesove bukve; Jozvetove, sodniške, Rutine bukve; čvetera bukve kraljev; dvoje kroniške, Ezdrove, Nehemijeve, Tobijeve, Juditine, Esterine in dvoje makabejske bukve. — b) Bukve naukov, namreč: Jobove bukve; psalmi, pregovori, pridigar, visoka pesem; modrostne in Sirahove bukve. — c) Preroške bukve, namreč: Štirje veliki preroki: Izaija, Jeremija in Baruh, Ecehiel, Daniel; in dvanajst malih prerokov: Ozej, Joel, Amoz, Abdija, Jona, Mihej, Nahum, Habakuk, Sofonija, Hagej, Caharija, Malahija.

Koliko bukev ima sveto pismo nove zaveze?

Sveto pismo nove zaveze ima 27 bukev, ki so v njih čveteri evangeliij, djanje aposteljnov, listi aposteljnov in skrivno razodenje *).

Ali je v svetim pismu vse zapisano, kar je Bog razodel?

V svetim pismu ni vse zapisano, kar je Bog razodel. To priča sveto pismo samo; sveti Janez namreč pravi konec svojiga evangeliija (21, 25): „Je pa tudi še velíko družiga, kar je Jezus storil; in ko bi se to vsako posebej popisovalo, ménim, de bi na ves svét ne šle bukve, ktere bi bilo pisati.“

Od kod pa vémo razodete nauke, ki v svetim pismu niso zapisani?

Razodete nauke, ki v svetim pismu niso zapisani, vémo iz besedniga ali ustniga izročíla.

Kaj je ustno izročílo?

Ustno izročílo so tisti nauki, ki so jih aposteljní ali iz ust Jezusa samiga slišali ali po navdihnjenji in razsvetljenji svetiga Duha oznanovali, pa jih niso v svetim pismu zapisali.

*) Bukve nove zaveze so: a) Zgodovinske bukve, namreč: Čveteri evangeliij sv. Matevža, Marka, Luka in Janeza; djanje aposteljnov, ktero je spisal evangelist Luka. — b) Bukve naukov, namreč: Štirnajst listov aposteljna Pavla (1 do Rimljanov, 2 do Korinčanov, 1 do Galačanov, 1 do Efežanov, 1 do Filipljanov, 1 do Kološanov, 2 do Tesaloničanov, 2 do Timoteja, 1 do Tita, 1 do Filemona, 1 do Hebrejcev); en list aposteljna Jakopa; dva lista aposteljna Petra; trije listi aposteljna Janeza; en list aposteljna Juda. — c) Preroške bukve: Skrivno razodenje aposteljna Janeza.

Kdo priča, de ima besedno izročilo tudi razodete nauke?

Sveto pismo samo nam priča, de ima tudi besedno izročilo razodete nauke. Jezus je namreč aposteljnām rekel: „Pojdite po vsim svetu, in oznanujte evangeli vsi stvari.“ (Mark. 16, 15.) In vsi aposteljni so evangeli oznanovali, pisali pa niso vsi.

Kaj pravijo aposteljni od besedniga izročila?

Aposteljni pravijo, de so verni dolžni besedno izročilo ravno tako spoštovati, kakor zapisano besedo Božjo. Sveti Pavel piše v listu do Tesaloničanov: „Bratje! stojte tedaj terdno, in deržite se izročil, ki ste se jih naučili ali po govorjenji ali po listu našim.“ (2. Tes. 2, 14.)

Kdo sveto pismo in besedno izročilo čisto in nepopačeno hrani?

Sveto pismo in besedno izročilo le sveta katoliška cerkev čisto in nepopačeno hrani.

Zakaj je tréba verovati, kar cerkev verovati veléva?

Kar nam cerkev verovati veléva, je tréba verovati, ker je Kristus zapovédal poslušati njegovo cerkev, ki je steber in terdnost resníce (1. Tim. 3, 15.), rekoč: „Kdor vas posluša, mene posluša.“ (Luk. 10, 16.) In na drugim kraji pravi: „Če pa cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni gréšnik.“ (Mat. 18, 17.)

Kaj se tedaj pravi katoliško verovati?

Katoliško verovati se pravi: za terdno resnico iméti vse, kar je Bog razodel, in kar katoliška cerkev zapoveduje verovati, bodi v svetim pismu zapisano ali ne.

Ali je vera k zveličanju potrebna?

Vera je vsakimu človeku k zveličanju potrebna; zakaj „brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“ Hebr. 11, 6. In Jezus pravi: „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“ Mark. 16, 16.

Ktere resnice mora vsak človek, kadar se pameti zavé, véditi in verovati, če hoče zveličan biti?

Téh šest resnic mora vsak človek, kadar se pameti zavé, véditi in verovati, če hoče zveličan biti:

1) De je en Bog.

2) De je Bog pravičen sodnik, kateri dóbro plačuje, húdo pa kaznuje.

3) De so tri Božje osebe ena bitja in ene nature: Oče, Sin in sveti Duh.

4) De se je Bog Sin, druga Božja oseba, za nas včlovečil zato, da nas je s svojo smertjo na križu odrešil in večno zveličal.

5) De je človeška duša neumerjoča.

6) De je gnada Božja k zveličanju potrebna, in da človek brez gnade Božje nič zaslužniga za večno življenje storiti ne more.

Kaj je vsakimu katoliškemu kristjanu zapovedano znati?

Vsakimu katoliškemu kristjanu je zapovedano znati:

1) Apostoljsko vero.

2) Gospodovo molitev ali oče naš.

3) Deset Božjih in pet cerkvenih zapoved.

4) Sedem svetih zakramentov.

5) Keršansko pravico.

Ali je k zveličanju zadosti, da katoliški kristjan le v sercu veruje, kar je Bog razodel?

K zveličanju ni zadosti, de katoliški kristjan le v sercu veruje, kar je Bog razodel; temuč mora tudi:

1) Svojo vero v djanji kazati, to je, po veri živéti. Sveti apostelj Jakop (2, 14. 26.) piše: „Kaj pomaga, moji bratje! če kdo pravi, de ima vero, ^{del} pa nima? Ali ga bo vera mogla zveličati? Kakor je telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez ^{del} mrtva.“

2) Mora to, kar v sercu veruje, tudi očitno z besédo spoznati ali pričati, če je tréba. Jezus naravnost pravi: „Kdor koli bo mene spoznal pred ljudmí, ga bom tudi jez spoznal pred svojim Očetam, ki je v nebesih. Kdor pa mene zatají pred ljudmí, ga bom tudi jez zatajil pred svojim Očetam, ki je v nebesih.“ Mat. 10, 32. 33.

Od apostolske vere.

Kje je to ob kratkim zapopadeno, kar mora katoliški kristjan verovati?

Kar mora katoliški kristjan verovati, je ob kratkim zapopadeno v apostoljski vëri, ki se tako glasi:

Verujem v Boga Očeta vsigamogočniga, stvarnika nebes in zemlje. In v Jezusa Kristusa, Sinú njegoviga ediniga, Gospoda našiga; kateri je bil spočet od svetiga Duha, rojen iz Marije Devíce; terpel pod Poncijem Pilatam, križan bil, umerl, in v grob položen; šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal; šel v nebesa, sedí na desníci Boga Očeta vsigamogočniga; od ondot bo prišel sodit žive in mrtve. Verujem v svetiga Duha; sveto, katoliško cerkev, občestvo svetníkov; odpušenje gréhov; vstajenje mesá; in večno življenje. Amen.

Zakaj pravimo tej veri apostoljska vera?

Tej veri pravimo apostoljska vera, ker so jo aposteljni učili.

Koliko délov ima apostoljska vera?

Apostoljska vera ima dvanajst délov ali členov.

I. Verujem v Boga Očeta vsigamogočniga, stvarnika nebes in zemlje.

a) Od Boga in Božjih lastnost.

Koliko je bogov?

En sam Bog je. „Jez sim Gospod, in ni družiga več; zunaj mene ni Boga.“ Iz. 45, 5.

Kaj je Bog?

Bog je sam od sebe neskončno popolnoma bitje. „Gospod! tebi ga ni enaciga; velik si ti, in veliko je tvoje ime v moči.“ Jer. 10, 6.

Od kod vémo, kakošen je Bog?

Kakošen je Bog, vémo iz Božjih lastnost.

Ktere so lastnosti Božje, ki nam jih je tréba sosebno véditi?

Lastnosti Božje, ki nam jih je tréba sosebno véditi, so te:

1) Bog je večén; je vselej bil, je, in bo vselej.

Od kod vémo, de je Bog večén?

De je Bog večén, vémo, ker je Bog sam od sebe in torej neustvarjen, in ker nihče ne more storiti, de bi on, neskončno popolnoma bitje, kdaj nehal biti. In sveto pismo pravi: „Preden so gore postale, in je bila zemlja ustvarjena in nje okrog, si ti od vekomej do vekomej, o Bog!“ Ps. 89, 2.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog večen?

Ker je Bog večen, bodimo pokojni in veseli; zakaj, če nam tudi starši ali dobrotniki umerjó, Bog, naš nar boljši Oče, on večno živi, ki nam v vsaki sili more in hoče pomagati.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog večen?

Misel, de je Bog večen, naj nas spodbada, de dóbro vselej storímo in húdo vselej opustímo, ker večni Bog dóbro vekomej ljubi in plačuje, húdo pa vekomej so- vraži in kaznuje.

2) Bog je zgoli duh; bitje, ki ima nar bolj popol- nama um in nar boljši voljo, telesa pa ne.

Od kod vémo, de je Bog zgoli duh?

De je Bog zgoli duh, vémo, ker Boga z nobenim počutkam ne moremo občutiti. Ima pa neskončno popol- nama um in nar boljši voljo, ker je vse na svetu silno lepó in prav, in svojim stvarém v prid naredil. Sveto pismo pravi: „Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo v duhu in resníci moliti.“ Jan. 4, 24.

Če je Bog zgoli duh, kako so uméti beséde svetiga pisma, ktere Bogu oči, ušesa, roke in noge pripisu- jejo?

Beséde svetiga pisma, ktere Bogu oči, ušesa, roke in noge pripisujejo, niso takó uméti, de bi Bog res teló imel. Bogu se pripisujejo oči in ušesa, ker vse vidi in sliši; roke, ker lahko vse storí, kar hoče; seja na pre- stolu, ker ima vso oblast v nebesih in na zemlji.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog zgoli duh?

Ker je Bog zgoli duh, ga moramo tudi v duhu in resníci moliti; in prizadevajmo si čedalje umniši in bolj- ši, in tako Bogu podobniši in prijetniši biti.

3) Bog je vsigavéden; vé vse, sedanje, pretečeno in prihodnje, vé tudi naše nar skrivnejši misli in želje; torej mu nič ne moremo prikriti.

Od kod vémo, de je Bog vsigavéden?

De je Bog vsigavéden, vémo, ker je Bog vse ustvaril, ker vse ohranjuje in vlada, in za vse skerbí; ker nam je dal dušo s pametjo in svobodno voljo, in torej tudi vé, kar je in kar se godí, kar mislimo in želimo. Sveto pismo pravi: „Ali se ne prodasta dva vrabca za en vinar? In le eden zmed nju ne bo padel na zemljo brez vašiga Očeta. Vaši lasje na glavi pa so vsi razštetí.“ Mat. 10, 29. 30. „Vaš Oče vé, kaj potrebujete, preden ga prosite.“ Mat. 6, 8. „Nobena stvar ni nevidna pred njim; ampak vse je golo in odgernjeno pred njegovimi očmi, kterimu nam bo tréba dati odgovor.“ Hebr. 4, 13. „Gospod! preiskuješ me, in me poznaš. Ti pregleduješ moje misli od deleč.“ Ps. 138, 1. 3.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog vsigavéden?

Ker je Bog vsigavéden, bodimo pokojni in veseli; zakaj če ljudje slabo od nas govoríjo, desiravno smo nedolžni, Bog, on vsigavédni, nas pozna; četudi naših potreb in težav nihče ne vé, Bog, on vsigavédni, jih vé. (Job.)

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog vsigavéden?

Na skrivnim radi dobro déljajmo, če tudi ljudje ne vidijo in ne izvedó. Kaj hudiga pa celó misliti ali želéti ne smémo, še mánj pa govoriti ali storiti, ko bi ljudém še tako skrito ostalo; sej je vsigavédnemu Bogu vse znano. (Suzana.)

4) Bog je neskončno moder; storí vse iz nar boljšiga konca, in izvoli vselej nar pripraviši pripomočke, de svoj namen doseže.

Od kod vémo, de je Bog neskončno moder?

De je Bog neskončno moder, vémo, ker je na svetu vse silno lepó in prav naredil, in vse tako obrača, de moremo dobri in pobožni in večno zveličani biti. Sveto pismo pravi: „Kako veličastne so tvoje déla, o Gospod! vse si v modrosti naredil.“ Ps. 103, 24. „Samimu modrimu Bogu, po Jezusu Kristusu, njemu bodi čast in slava od vekomej do vekomej.“ Rim. 16, 27.

Čemu je Bog toliko hudiga na svetu pripustil?

Húdo na svétu je Bog pripustil, de gréšnike od gréha odvračuje, de nas pregréh varuje, de bogaboječe poskuša in v dobrim poterjuje. „Vémo, de njim, kateri Boga ljubijo, vse k dobrimu pomaga.“ Rim. 8, 28.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog neskončno moder?

Ker je Bog neskončno moder, bodimo pokojni in veseli, če nam Bog tudi križe in nadloge pošilja; zakaj Bog nam vselej le dobro hoče.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog neskončno moder?

Misel, de je Bog neskončno moder, naj nas spodbada, de v dobro obračajmo vse, kar nam je Bog dal, in de si prizadevajmo čedalje modrejši biti.

5) Bog je vsigamogočen; ustvaril je nebo in zemljo in vse kar je; njemu ni nič nemogoče storiti.

Od kod vémo, de je Bog vsigamogočen?

De je Bog vsigamogočen, vémo, ker je Bog vse ustvaril, ker vse ohranjuje in vlada. Sveto pismo pravi: „Vse, kar koli hoče, storí Gospod na nebu in na zemlji, v morji in v vsih breznihi.“ Ps. 134, 6. „Pri Bogu ni nemogoča nobena reč.“ Luk. 1, 37.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog vsigamogočen?

Ker je Bog vsigamogočen, bodimo pokojni tudi v sili in nesreči; zakaj če nam tudi nihče ne more pomagati, Bog, on vsigamogočni, nam more vselej pomagati.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog vsigamogočen?

Misel, de je Bog vsigamogočen, naj nas spodbada, de delajmo dóbro in opušajmo húdo, ker Bog, on vsigamogočni, more vse dobro plačevati in vse hudo kaznovati.

6) Bog je vsigapričujoč; povsod je, v nebesih in na zemlji.

Od kod vémo, de je Bog vsigapričujoč?

De je Bog vsigapričujoč, vémo, ker Bog na vsih krajih vse stvarja, vse ohranjuje in vlada, in torej tudi povsod biti mora. Ino Jezus je podučil Samarijanko, de Boga povsod lahko molimo, de je tedaj tudi povsod pričujoč. Sveto pismo pravi: „Méniš li, de sim jez Bog le v bližnjavi, pravi Gospod, in ne tudi Bog v daljavi? Ali se bo kdo v skrivni kraj skril, de bi ga jez ne vidil? pravi Gospod. Mar jez ne napolnujem neba in zemlje? pravi Gospod.“ Jer. 23, 23. 24. „Kam pojdem pred tvojim duham? in kam pobežim pred tvojim obličjem? Ako bi šel v nebó, si ti ondi; ako bi se podal v pekel, si tukaj.“ Ps. 138, 7. 8.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog vsigapričujoč?

Ker je Bog vsigapričujoč, bodimo pokojni in veseli; zakaj, če tudi nikogar ni pri nas Bog je povsod pri nas, povsod nas lahko usliši, povsod nam lahko pomaga. (Jakop.)

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog vsigapričujoč?

Imejmo Boga védno pred očmi; povsod dóbro delajmo, in húdo povsod opušajmo, če smo tudi sami in nas

noben človek ne vidi; Bog, on vsigapričujoči, je pri nas, on nas vidi. (Egiptovski Jožef.)

7) Bog je neskončno svet; hoče in ljubi vse dobro, in sovraži vse hudo.

Od kod vémo, de je Bog neskončno svet?

De je Bog neskončno svet, vémo, ker nam je dal pamet, svobodno voljo in vést, de bi dobro spoznali, hotéli in ljubili, in ker je ljudi od njega dni učil, kako naj bodo dobri in pobožni. Sveto pismo pravi: „Jez sim Gospod, vaš Bog; bodite sveti, ker sim jez svet.“ 3. Mojz. 11, 44. „Svet, svet, svet je Gospod Bog vojskinih trum.“ Iz. 6, 3.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog neskončno svet?

Ker je Bog neskončno svet, bodimo pokojni in veseli; zakaj, če nas hudobni ljudje tudi zaničujejo in sovražijo, kadar pobožno živimo, Bog, on neskončno sveti, nas rad ima.

K čemu naj nas pa tudi spodbada misel, de je Bog neskončno svet?

Misel, de je Bog neskončno svet, naj nas spodbada, de ljubímo in storímo tudi mi vse dobro, hudo pa sovražimo in opustímo, in védno svetejši prihajajmo; zakaj le tako bomo prijetni Bogu, njemu neskončno svetimu, ki ne gléda na bogastvo, na čast, na moč in veljavo, ampak na dobro in pobožno serce.

8) Bog je neskončno resničen in zvést; vse, kar reče, je rés; in vse, kar obljubi ali zažuga, gotovo spolni.

Od kod vémo, de je Bog neskončno resničen in zvést?

De je Bog neskončno resničen in zvést, vémo, ker on vsigavédni vse vé, on neskončno sveti vse hudo, torej

tudi vsako laž sovraži, in on vsigamogočni tudi vse spólniti more, kar koli obéta ali žuga. Sveto pismo pravi: „Posveti jih v resnici! Tvoja beséda je resnica.“ Jan. 17, 17. „Gospodova beséda je prava, in vse njegove déla so v zvestobi.“ Ps. 32, 4.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog neskončno resničen in zvést?

Ker je Bog neskončno resničen in zvést, bodimo pokojni in veseli; zakaj vse je rés, kar koli nam je Bog razodel, in vse bo dopolnil, kar koli nam je obljubil.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog neskončno resničen in zvést?

Misel, de je Bog neskončno resničen in zvést, naj nas spodbada, de vselej resnico govorímo, vsako laž in hinavšino pa sovražímo; de vselej vse dobro z veseljem storímo, in vse hudo opustímo, ker Bog, on neskončno zvésti, bo gotovo dopolnil, kar je dobrim obljubil, in hudobnim zažugal.

9) Bog je nespremenljiv; je od vekomej do vekomej ravno tisti.

Od kod vémo, de je Bog nespremenljiv?

De je Bog nespremenljiv, vémo, ker Bog, on neskončno popolnoma duh, ne more še modrejši in svetejši biti, kakor je že. Sveto pismo pravi: „Jez sim Gospod in se ne spreminjam.“ Mal. 3, 6.

Če je Bog nespremenljiv, kako je tréba uméti beséde svetiga pisma, kjer se govori od Božje jeze, od Božjiga sovraštva, kesanja, maševanja, milovanja?

Beséde svetiga pisma, kjer se govori od Božje jeze, Božjiga sovraštva, kesanja, maševanja in milovanja, so le človeške beséde za Božje lastnosti. Jeza, sovraštvo, kesanje Božje pomeni tedaj, de je Bog neskončno svet

ali de gréh neskončno studi; maševanje pomeni, de Bog nespokorne gréšnike ostro kaznuje; in milovanje pomeni, de je Bog neskončno usmiljen.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog nespremenljiv?

Ker je Bog nespremenljiv, bodimo pokojni in veseli; zakaj ni se nam tréba bati, de bi zgubili njegovo ljubezen in milost, če le radi in natanko njegove zapovedi spolnujemo.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog nespremenljiv?

Misel, de je Bog nespremenljiv, naj nas spodbada, de si prizadevajmo zmiram sveto živéti, in nikar ne mislimo, de bodo same solze in prazne beséde Boga omečile in k usmiljenju nagníle; zakaj le molitev pobožniga človeka Bog uslišuje, in le spokornimu daje svojo milost.

10) Bog je neskončno dobrotljiv; skerbi po očetovo za vse svoje stvari; vse dobro imamo od njega.

Od kod vémo, de je Bog neskončno dobrotljiv?

De je Bog neskončno dobrotljiv, vémo, ker je Bog vse na svétu svojim stvarém v prid naredil, in ker posebno za nas ljudi po očetovo skerbí. Dal nam je telo s petimi počutki, neumerjočo dušo s pametjo in prôsto voljo; še svojiga edinorojeniga Sina Jezusa Kristusa nam je poslal, de nas je gréha odrešil in večno zveličal. Jezus je rekel: „Kteri človek je med vami, kateri, ako ga njegov sin kruha prosi, bi mu kamen podal? Ali če ga ribe prosi, mu bo li kačo podal? Ako tedaj vi, ki ste hudobni, véste dobre darove dajati svojim otrokam: koliko bolj bo vaš Oče, kateri je v nebesih, dobro dal tem, kateri ga prosijo.“ Mat. 7, 9—11. „Bog je svét tako ljubil, de je dal svojiga edinorojeniga Sinú, de, kdor koli vanj veruje, se ne pogubí, temuč ima večno življenje.“ Jan. 3, 16.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog neskončno dobrotljiv?

Ker je Bog neskončno dobrotljiv, bodimo veseli; zakaj če nam tudi nihče noče pomagati, neskončno dobrotljivi Bog, on naš nar boljši Oče, nam hoče vselej pomagati in dati vse dobro, kar potrebujemo.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog neskončno dobrotljiv?

Ker je Bog do nas neskončno dobrotljiv, bodimo tudi mi svojimu bližnjimu dobrotljivi, in prizadevajmo si čedalje boljši in pobožniši biti.

11) Bog je neskončno usmiljen; nam odpuša naše gréhe, ako se resnično poboljšamo.

Od kod vémo, de je Bog neskončno usmiljen?

De je Bog neskončno usmiljen, vémo, ker Bog ljudi ne kaznuje vselej precej, če kaj hudiga storijo; ino če jih tudi kaznuje, jim vendar še veliko dobriga daje in pomaga, de se poboljšajo; in če se poboljšajo, jim gréhe odpusti, kar nam Jezus s povéstjo od zgubljeniga sina spričuje. Sveto pismo pravi: „Kakor resnično jez živím, pravi Gospod: Nočem smerti hudobniga, temuč de se hudobni verne s svojiga pota, in živí.“ Eceh. 33, 11.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog neskončno usmiljen?

Ker je Bog neskončno usmiljen, nikar ne obupajmo, ako smo grešili, pa se resnično poboljšamo; Bog, on neskončno usmiljeni, nam bo gréhe odpustil.

K čemu naj nas spodbada misel, de je Bog neskončno usmiljen?

Iz ljubezni do neskončno usmiljeniga Boga se resnično poboljšajmo, varujmo se v prihodnje vsaciga

gréha, in iz serca odpustímo svojim razžalnikom. „Bodite usmiljeni, kakor je vaš Oče usmiljen.“ Luk. 6, 36.

12) Bog je neskončno pravičen; vse dobro plačuje in vse húdo kaznuje, kakor si kdo zasluži.

Iz česa spoznamo, de je Bog neskončno pravičen?

De je Bog neskončno pravičen, že iz tega spoznavamo, ker Bog že na tem svetu velikokrat storí, de imajo dobre déla dobre nasledke, hude déla pa hude nasledke; ker Bog pobožnim že tukaj z dobro vestjó in s tem povračuje, de v dobrim rastejo, hudobne pa s hudo vestjó kaznuje, in jim dopuša, de se čedalje bolj v hudobíje pogrezvajo.

Kdaj bode Bog vse dobro popolnoma plačeval in vse húdo popolnoma kaznoval?

Na unim svetu bode Bog vse dobro popolnoma plačeval in vse húdo popolnoma kaznoval. Jezus pravi: „Ura pride, ob kateri bodo vsi, ki so v grobéh, slišali glas Sinú Božjiga. In bodo prišli, kateri so dobro délali, v vstajenje življenja, kateri so pa hudo délali, v vstajenje obsojenja.“ Jan. 5, 28. 29. In sveti Pavel piše: „Po svoji terdovratnosti pa in nespokornim sercu si nakopavaš jezo na dan jeze in razodenja pravične sodbe Božje, kateri bo povernil vsakimu po njegovih délih.“ Rim. 2, 5. 6.

Kaj nam pomaga véditi, de je Bog neskončno pravičen?

Ker je Bog neskončno pravičen, bodimo pokojni in veseli, ako bi radi velíko dobriga storili, pa ne moremo, ali če nam ljudje krivico délajo, nas žalijo in preganjajo, ali če nas revšina, bolezen ali druge nadloge tarejo; Bog, on neskončno pravični, nam bo povernil po zasluženji, še celó vsako dobro misel, vsako dobro željo, vsako še tako majhno dobro délo.

K čemu naj nas spodbada misel, da je Bog neskončno pravičen?

Misel, da je Bog neskončno pravičen, naj nas spodbada, da storimo vselej dobro, če nam tudi od ljudi nobeniga plačila ni upati, in opustimo vselej húdo, če se nam tudi od ljudi nobene kazni ni bati.

b) Od presvete Trojice.

Koliko je Božjih peršon?

Tri Božje peršone (osebe) so: Oče, Sin in sveti Duh. Té tri peršone so pa le en sam Bog. Pri Jezusovim kerstu so se vse tri Božje peršone razodéle. Jezus je rekel aposteljnám: „Keršujte jih v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha.“ Mat. 28, 19. In sveti Janez pravi: „Trije so, kateri pričujejo v nebesih: Oče, Beseda in sveti Duh; in ti trije so eno.“ 1. Jan. 5, 7.

Kako se tri Božje peršone med seboj ločijo?

Tri Božje peršone se takó med seboj ločijo: Bog Oče je sam od sebe od vekomej; Bog Sin je rojen od Boga Očeta od vekomej; Bog sveti Duh izhaja od Boga Očeta in Boga Sina od vekomej.

Ktere déla se vsaki Božji peršoni posebej prilastujejo?

Očetu se prilastuje stvarjenje, Sinu odrešenje, svetimu Duhu pa posvečenje. „V začetku je Bog ustvaril nebó in zemljo.“ 1. Mojz. 1, 1. „Opravičeni smo zastonj po njegovi milosti, po odrešnji, ktero je v Kristusu Jezusu.“ Rim. 3, 24. „Posvečeni ste v Duhu našiga Boga.“ 1. Kor. 6, 11.

Kako se vse tri Božje peršone skupaj imenujejo?

Vse tri Božje peršone skupaj se imenujejo presveta Trojica.

S čem spoznava katoliški kristjan presveto Trojico?

Katoliški kristjan spoznava presveto Trojico z znamenjem svetiga križa, ker vsako téh tréh Božjih persón imenuje, kadar se prekrižuje.

Kaj zraven tega katoliški kristjan še spoznava z znamenjem svetiga križa?

Katoliški kristjan z znamenjem svetiga križa tudi še spoznava, de je Jezus Kristus za nas na križu umerl in nas s svojo smertjo odrešil.

Kdaj zlasti déljamo znamenje svetiga križa?

Znamenje svetiga križa déljamo pogostama, zlasti pa: 1) zjutraj, kadar se zbudimo; 2) zvečer, kadar se spat uležemo; 3) pred molitvijo in po molitvi; 4) pred vsakim imenitnim opravílam; 5) v dušnih in telesnih nevarnostih.

Ali moremo uméti, kako so tri Božje persóne le en Bog?

Ne moremo sicer uméti, kako so tri Božje persóne le en sam Bog, to je nar večí skrivnost naše vere; vendar pa vémo dobrote in milosti, ki nam jih tri Božje persóne dajó. Bodimo tedaj hvaležni Bogu Očetu, ki nas je po svoji podobi ustvaril in po očetovo za nas skerbí, in v dóbro obračajmo vse dušne in telesne moči. Terdno vervajmo in zvesto spolnujmo, kar nas je Sin Božji učil, gréhu odmrímo in le Jezusu živímo. Pogosto prosímo svetiga Duha pomoči, in pridno déljamo z njegovo gnado, ki nam jo daje.

c) Od stvarjenja.

Zakaj pravimo Bogu „stvarnik nebes in zemlje“?

Bogu pravimo stvarnik nebes in zemlje, ker je nebó in zemljo in vse, kar je, iz nič naredil ali

ustvaril. „V začetku je Bog ustvaril nebó in zemljo.“
1. Mojz. 1, 1.

Kaj nam sveto pismo pripoveduje od stvarjenja svetá?

Sveto pismo nam od stvarjenja svetá tole pripoveduje: „V začetku je Bog ustvaril nebó in zemljo“ (1. Mojz. 1, 1.), to je, od konca je bil le Bog, in družiga ne; Bog je hotel, de bodi nebó in zemlja, in zgodilo se je, kakor je hotel.

Kakošna je bila zemlja od začetka?

Od začetka je bila zemlja pusta in prazna; voda in temà ste jo pokrivala.

V koliko dnéh je Bog zemljo takó lépo naredil, kakor je zdaj?

Bog je zemljo v šestih dnéh takó lépo naredil, kakor je zdaj.

Pervi dan Bog reče: „Bodi svetloba!“ In bila je svetloba.

Drugi dan Bog reče: „Bodi nebez!“ In bil je nebez. Nekaj vode je šlo v oblake.

Tretji dan Bog reče: „Zberó naj se vode, ki so pod nebam, v en kraj, in naj se prikaže suho!“ In zgodilo se je takó. Bili so studenci, potoki, reke, jezera in morje, in prikazala se je suha zemlja. — Tudi še Bog ukaže: „Zemlja naj požene travo in rodovitno drevje!“ In zgodilo se je takó.

Četerti dan Bog reče: „Naj bodo luči na nebu, in naj ločijo dan in noč, in naj bodo v znamnja časam in dnevam in létam, de svetijo na nebu in razsvetljujejo zemljo!“ In bile so luči na nebu: solnce, luna in brez števila zvezd.

Peti dan Bog reče: „Naj bodo ribe v vodi in ptice pod nebam!“ In mergoléle so ribe v vodi in ptice so letale pod nebam.

Šesti dan Bog reče: „Zemlja naj rodi živíno in lazníno in zveríno!“ In zgodílo se je. — In poslednjič reče: „Naredímo človeka po svoji podobi, in naj gospoduje čez vso zemljo!“ In Bog je pogledal vse, kar je bil naredil, in je bilo prav dobro.

Sedmi dan je Bog počival od vsiga svojiga déla, ki ga je bil storil. In je blagoslovil sedmi dan in ga je posvetil. (1. Mojz. 1. 2.)

Čemu je Bog svét stvaril?

Bog je svét stvaril, de je svoje veličastvo in svojo ljubezen razodel, in de pametnim stvarjem k zveličanju pomaga. „Vse je Gospod zavoljo samiga sebe naredil.“ Preg. 16, 4.

Ktere so nar imenitniši stvari Božje?

Nar imenitniši stvari Božje so angeli in ljudje.

d) Od angelov.

Kaj so angeli?

Angeli so zgoli duhovi, ki imajo um in voljo, telesa pa ne. „Ali niso vsi angeli služabni duhovi, v strežbo poslani zavoljo tistih, kateri bodo delež zveličanja prejeli?“ Hebr. 1, 14.

Čemu je Bog angele ustvaril?

Bog je angele ustvaril, de ga spoznavajo, časté ljubijo, molijo, mu služijo in nas ljudi varujejo. „Hvalite Gospoda vsi njegovi angeli, ki, mogočni v moči, spolnujete njegovo voljo, ki poslušate glas njegoviga govorenja.“ Ps. 102, 20. „Svojim angelam je zapovedal

zavoljo tebe, de naj te varujejo na vsih tvojih potih.“
Ps. 90, 11.

Kakošni so bili angeli precej po stvarjenji?

Dobri so bili, v gnadi Božji in v veliki popolnamasti.

Ali so vsi angeli ostali v gnadi Božji?

Veliko angelov se je z napuham zoper Boga pregrešilo in gnado Božjo zgubilo. „Glej, kateri njemu služijo, niso stanovitni, in v svojih angelih je hudobijo našel.“ Job. 4, 18.

Kako je Bog napuhnjene angele kaznoval?

Napuhnjene angele, ki jih imenujemo hudiče, je Bog vekomej zavergel in v pekel pahnil. „Bog tudi angelam, ki so grešili, ni zanesel, temuč jih je s peklen-skimi vervmi v brezen potegnil, in jih v terpljenje izdal, de se sodbi prihranijo.“ 2. Pet. 2, 4.

Kako je Bog zvesttim angelam njih zvestobo povernil?

Popolnoma so zveličani in v dobrim tako uterjeni, de ne morejo več grešiti.

Kaj so nam dobri angeli?

Dobri angeli za nas Boga prosijo, nas k dobremu spodbujajo in nas varujejo na duši in na telesu; zato jim angeli varhi pravimo. „Glejte, de ne zaničujete kteriga teh malih! Ker povém vam, de njih angeli v nebesih védno gledajo obličje mojiga Očeta, ki je v nebesih.“ Mat. 18, 10. (Lot, Tobija, Peter.)

Kaj smo dolžni angelam varham?

Angele varhe smo dolžni spoštovati, jih hvaležno častiti, na pomoč klicati in po njih opominovanji se ravnati. „Glej, jez pošljem svojiga angela, de hodi pred teboj in te varuje na potu. Glej nanj in poslušaj njegov glas, in nikar ga ne zaničuj.“ 2 Mojz. 23, 20. 21.

Kakošni so hudobni duhovi do nas?

Hudobni duhovi nas iz nevošljivosti skušajo, de bi nas v gréh zapeljali in pogubili. „Hudič, vaš zopernik, hodi okoli kakor rjoveč lev in iše, koga bi požerl.“ 1. Pet. 5, 8.

Kaj je tréba storiti, de nam zalezovanje hudobniga duhá ne škoduje?

De nam zalezovanje hudobniga duhá ne škoduje, je tréba Božje pomoči ponižno prositi in vsim skušnjavam serčno se ustavljati. „Bodite Bogu podložni; hudiču se pa ustavljajte, in bo bežal od vas.“ Jak. 4, 7.

e) Od človeka.

Kako je Bog človeka stvaril?

Bog je hotel, de iz persti bodi teló. In bilo je. Pa živelo še ní. Tedaj je neumerjočo dušo vanj dihnil, in živel je prvi človek Adam. (1. Mojz. 2.)

Kako je Bog družiga človeka stvaril?

Gospod Bog je poslal Adamu terdo spanje, in ko je bil zaspal, je Bog hotel, de bodi iz njegoviga rebra človeško truplo. Temu truplu je Bog zopet vdihnil neumerjočo dušo. In bil je drugi človek Eva. (1. Mojz. 2.)

Iz česa je človek?

Človek je iz telesa in iz neumerjoče duše, ktera je po Božji podobi ustvarjena. „Bog je ustvaril človeka po svoji podobi; po podobi Božji ga je ustvaril.“ 1. Mojz. 1, 27.

Od kod vémo, de je človeška duša neumerjoča?

De je človeška duša neumerjoča, vémo iz Božjiga razodenja. Že v stari zavezi beremo: „Prah se v svojo perst poverne, iz ktere je bil; duh pa se verne k Bogu,

ki ga je bil dal.“ Prid. 12, 7. In Jezus nam to resnično takole dopoveduje: „Ne bojte se njih, kateri telo umoré, duše pa ne morejo umoriti; temuč bojte se veliko bolj tistiga, kateri more dušo in telo pogubiti v pekel.“ Mat. 10, 28.

Kako je duša človeška Božja podoba?

Človeška duša je Božja podoba, ker je 1) zgoli duh, 2) ker ima um, 3) ker ima prosto voljo, 4) ker je neu-merjoča.

Kdaj je človeška duša lépa Božja podoba?

Človeška duša je lépa Božja podoba, kadar je v posvečujoči gnadi Božji; taka sta bila Adam in Eva po stvarjenji.

Ali pa človek ni več Božja podoba, če posvečujočo gnado Božjo zgubi?

Če človek posvečujočo gnado Božjo zgubi, je sicer še Božja podoba v njem, pa je omadežvana, oskrunjena, oslabljena, tako de v tem stanu ne more ne Bogu prijeten, ne zveličan biti.

Zakaj je Bog človeka ustvaril?

Bog je človeka ustvaril, de bi ga spoznal, častil, ljubil, molil, mu služil in pokoren bil, in de bi bil večno zveličan. „To pa je večno življenje, de spoznajo tebe, samiga praviga Boga, in Jezusa Kristusa, kteriga si poslal.“ Jan. 17, 3. „Vsaciga, kateri moje ime kliče, k svoji časti sim ga ustvaril.“ Iz. 43, 7. „Ljubi Gospoda svojiga Boga iz vsiga svojiga serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje misli.“ Mat. 22, 37. „Gospoda svojiga Boga moli, in njemu samimu služi.“ Mat. 4, 10. „Bog hoče, de bi bili vsi ljudje zveličani, in de bi k spoznanju resnice prišli.“ 1. Tim. 2, 4.

f) Od Božje previdnosti.

Kdo ohranjuje vse, kar je stvarjeniga?

Bog vsigamogočni, ki je vse stvaril, tudi vse ohranjuje. „Kako bi pa moglo kaj obstati, ako bi ti (o Bog!) ne hotel? ali se ohraniti, ako bi ti ne veleval?“
Modr. 11, 26.

Kdo svet vlada?

Bog neskončno modri skerbí za to, de je na svétu vse na svojim méstu, de se vse o pravim času godí, de je vsaka stvar za druge dobra in koristna; Bog vse vlada, Bog je vladár vsiga svetá. „Božja modrost z močjo sega od kraja do kraja, in vse prijetno ureduje.“
Modr. 8, 1.

Kako Bog zlasti za nas ljudi skerbi?

Bog zlasti za nas ljudi skerbí, ker vse naše okolišine tako obrača, de moremo sveto živéti in večno zveličani biti. Jezus nas prelepó uči, rekoč: „Ne skerbite za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje teló, kaj boste oblačili. Poglejte ptice pod nebam, ker ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš Oče nebeški jih živí. Poglejte lilije na polji, kako rastejo; ne déljajo in ne predejo: pa vam povém, de še Salomon v vsi svoji časti ni bil tako oblečen, kakor njih ena. Če pa travo na polji, ktera dans stoji, in se jutri v peč verže, Bog tako oblači, koliko bolj bo vas, maloverni! Išite tedaj nar poprej Božjiga kraljestva in njegove pravíce, in vse to vam bo priverženo.“ Mat. 6, 25—33. In sveti Pavel pravi: „Bog nas strahuje k temu, kar je koristno, de dosežemo njegovo posvečenje“ Hebr. 12, 10.

Kako imenujemo skerb Božjo za vse stvari in zlasti za ljudi?

Skerb Božjo za vse stvari in zlasti za ljudi imenujemo Božjo previdnost.

K čemu naj nas spodbada nauk od Božje previdnosti?

Nauk od Božje previdnosti naj nas spodbada vselej v Boga terdno zaupati in v Božjo voljo popolnoma vdati se. „Vso svojo skerb nanj zvernite, ker njemu je skerb za vas.“ 1. Pet. 5, 7.

g) Od gréha pervih staršev.

Kje sta živéla prva človeka?

Perva človeka sta živéla v silno lépim in prijetnim kraji, kterimu se paradiž ali raj pravi. Iméla sta vse potrebne reči, in prav dobro se jima je godílo.

Kákošno je bilo telo pervih človekov?

Teló pervih človekov je bilo zdravo, terdno in po posebni milosti Božji neumerjoče.

Kákošna je bila duša pervih človekov?

Um pervih človekov je bil razsvetljen, de sta lahko Boga prav spoznavala; njuna volja je bila k dobri mu nagnjena, de sta lahko Boga ljubíla in njegovo sveto voljo spolnovala; bila sta nedolžna, sveta, Bogu prijetna ali v gnadi Božji.

Ali sta bila prva človeka zmiram Bogu pokorna?

Perva človeka Adam in Eva nista bila zmiram Bogu pokorna; po hudobnim duhu v kačji podobi zapeljana sta namreč v raji jédla sad nekiga drevesa, kteriga jima je bil Bog prepovédal, in sta s tem grešíla.

Kaj je gréh pervima človekama škodval?

Gréh je pervima človekama velíko škodval na telesu in na duši.

Kaj je gréh pervima človékama na telesu škodval?

Ko sta bila prva človeka grešila, sta bila iz raja pahnjena in sta mogla terdo délati; mnogim boleznim sta bila podveržena in na zadnje sta mogla umréti.

Kaj je gréh pervima človékama na duši škodval?

Po gréhu je um prvih človekov oslabel, de Božjih lastnost in Božje volje nista več prav spoznala; njuna volja je bila bolj k hudimu, kakor k dobrimu nagnjena, de iz svoje moči nista mogla Božje volje spolnovati; zgubila sta nedolžnost in posvečujočo gnado Božjo, Bogu sta bila zoperna, in zaslužila sta večno zaveržena biti ali v pekel priti.

Ali je ta gréh samo pervim staršem škodval?

Ta gréh ni samo pervim staršem škodval, ampak tudi nam, ki smo iz njih rodú; prinesel nam je časno in večno smert, in še veliko družiga hudiga na duši in na telesu.

Kako se temu grehu pravi?

Temu gréhu se pravi izvirni gréh, ker iz perviga človeka v vse ljudi izvira, ali pojerbani gréh, ker smo ga vsi pojerbali od perviga človeka.

Od kod vémo, de smo vsi ljudje od perviga človeka gréh pojerbali?

De smo vsi ljudje od perviga človeka gréh pojerbali, vémo, ker nasledke izvirniga gréha vsi nosimo, Bog pa, on neskončno pravični, nas gotovo ne bi kaznoval, ko bi gréha prvih staršev ne bili pojerbali. In sveto pismo naravnost pravi: „Po enim človéku je prišel gréh na svét, in po gréhu smert; in tako je nad vse ljudi smert prišla, ker so vsi v njem grešili.“ Rim. 5, 12.

Ali imajo še zdaj vsi ljudje izvirni gréh nad seboj?

Le tisti ljudje imajo še izvirni gréh nad seboj, kateri še niso keršeni; vsim keršenim pa je bil izvirni gréh pri svetim kerstu izbrisan. Nasledke tega gréha moramo pa še védnó vsi terpéti.

Ali je bil kateri človek brez izvirniga gréha?

Le Marija, Mati Božja in prečista Devica, je bila po posebni milosti Božji in po zasluženji Jezusa Kristusa brez madeža izvirniga gréha spočeta. V ta veseli spomin obhajamo praznik čistiga spočetja Marije Device v adventu 8. grudna.

Ali je Bog človeka zavoljo gréha vekomej zaverigel?

Bog človeka ni vekomej zaverigel, ampak mu je Odrešenika obljubil, ki se mu tudi Mesija pravi. „Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, in med tvojim zarodam in njenim zarodam; ona ti bo glavo sterla, in ti boš nje peto zalezovala.“ 1. Mojz. 3, 15. — Žena je Marija, mati odrešenikova, ktera je po svojim Sinu sterla moč in oblast hudičevo.

h) Od priprave na prihod obljubljeniga Odrešenika.

Ali je obljubljeni Odrešenik precej po gréhu prvih staršev na svét prišel?

Obljubljeni Odrešenik je še le štiri tавžent lét po gréhu prvih staršev na svét prišel. — V tem času naj bi ljudje spoznávali preveliko revo, v ktero so zabredli zavoljo gréha in ktere jih le Bog more rešiti, in naj bi živo hrepenéli po obljubljenim Odrešeniku.

Ali je Bog med tem ljudi brez pomoči pustil?

Že prva človeka in pozneje več svetih mož je Bog sam podučeval, kákošen je in kaj od nas hoče. Ti sveti

možje, ki jih očake imenujemo, so: Noe, Abraham Izak, Jakop.

Po kom je Bog posebno Jakopove mlajše podučeval?

Jakopove mlajše — hebrejsko, izraelsko ali judovsko ljudstvo — je Bog posebno po Mojzesu podučeval, in jim svojo voljo oznanoval ali zapovedi dajal.

Kdaj je Bog dal Izraelcam zapovedi?

Bog je dal Izraelcam zapovedi, ko so bili po izhodu iz Egipta v pušavi pri sinajski gori.

Kaj je Bog obljubil Izraelcam, ako bodo njegove zapovedi spolnovali?

Bog je obljubil Izraelcam že tukaj na zemlji srečo, svojo milost in pomoč, ako bodo njegove zapovedi spolnovali.

Kaj je Bog zažugal Izraelcam, ako njegovih zapoved ne bodo spolnovali?

Bog je zažugal Izraelcam slabo letino, draginjo, bolezni, vojske in druge nesreče, ako njegovih zapoved ne bodo spolnovali.

Ali so Izraelci Božje zapovedi vselej spolnovali?

Izraelci so Božje zapovedi večkrat védama in prostovoljno prelomili in tako grešili.

Po katerih svetih možéh je Bog nepokorne Izraelce k poboljšanju opominjal?

Po prerokih je Bog nepokorne Izraelce učil in k poboljšanju opominjal.

S čem so Mojzes in preroki spričevali, de jih je Bog poslal?

Mojzes in preroki so take déla délali, katerih nihče ne more délati, kakor sam Bog, ali pa, komur je Bog

dal to moč; tém délam pravimo čúdeži. Tudi so take prihodnje reči napovedovali, kterih nihče ne more prevéditi, kakor le vsigavédni Bog, ali pa, komur jih je Bog razódel; tém napovedovanjem pravimo prerokbe. In s témi čúdeži in prerokbami so Mojzes in preroki spričevali, de jih je Bog poslal, in de je njih uk Božji.

Kaj se je zgodilo, kadar Izraelci za opominovanje prerokov nič niso marali?

Kadar Izraelci za opominovanje prerokov nič niso marali, jih je zadéla zažugana šiba, in poslednjič jih je Bog razkropil med narode.

Kaj je šiba Božja pomagala Izraelcam?

Izraelci so spoznali svojo nepokoršino in de so zavoljo nje šibo zaslužili, ter so se vernili k pravimu Bogu, in so ga zopet molili in njegove zapovedi spolnovali.

Kaj je pomagalo malikovavskim narodam, de so bili Izraelci med nje razkropljeni?

Malikovavski narodi so se od Izraelcov učili praviga Boga spoznati in častiti, in upati v obljubljeniga Odrešenika, ki bode ljudi rešil gréha in večniga pogubljenja.

S čem je Bog Odrešenika napovedoval, de bi ga ljudje o njegovim prihodu lahko spoznali?

Bog je po prerokih veliko sto lét poprej mnoge Odrešenikove znamenja napovedoval, de bi ga ljudje o njegovim prihodu lahko spoznali.

Ktere znamenja so preroki od obljubljeniga Odrešenika prerokovali?

Preroki so prerokovali: de bo Odrešenik iz Judoviga rodú in iz Davidove hiše; de bo sveta devíca njegova mati; de bo v Betlehemu rojen in v Nazaretu zrejen; de bo svet mož v pušavi ljudi k pokori in poboljšanju opominjal in jih tako na njegov prihod pripravljaj; de

bo po tém Odrešenik sam med ljudi stopil, jih učil in čudeže délal; de ga bodo hudobni Judje zavoljo njegoviga uka sovražili, preganjali in poslednjič umorili; de pa ne bo v grobu ostal, ampak bo od mrtvih vstal; de se bo po tem njegov uk po vsim svetu razširil, in de se bo ohranil do konca svetá.

Kdaj je obljubljeni Odrešenik na svét prišel?

Obljubljeni Odrešenik je pred osemnajst sto tri in šestdesetimi léti na svét prišel, in on je Jezus Kristus.

II. In v Jezusa Kristusa, Sinú njegoviga ediniga, Gospoda našiga.

Kdo je Jezus Kristus?

Jezus Kristus je:

1) Edinorojeni Sin Boga Očeta.

2) Bog in človek skupej.

3) Naš Odrešenik, Gospod, zapovednik in učenik.

Od kod vémo, de je Jezus Sin Božji?

De je Jezus Sin Božji, vémo:

1) Iz pozdravljenja véliciga angela Gabriela, ki je rekel Maríi: „Za tega voljo bo Sveto, ktero bo rojeno iz tebe, imenovano Sin Božji.“ Luk. 1, 35.

2) Iz besedí Jezusa samiga, katerí je komaj dvanajst lét star Maríi in Jožefu rekel: „Kaj je, de sta me iskala? Nista li védila, de moram v tém biti, kar je mojiga Očeta?“ Luk. 2, 49. In ker je prav velikokrat Boga imenoval svojiga Očeta.

3) Iz besedí nebeškiga Očeta, ki jih je govoril pri Jezusovim kerstu in spremenjenji: „Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam dopadajenje.“ Mat. 3, 17: 17, 5.

Zakaj se Jezus imenuje edinorojeni Sin Boga Očeta?

Jezus se imenuje edinorojeni Sin Boga Očeta, ker je on sam iz Boga Očeta od vekomej rojen. — Jezus je rekel Nikodemu: „Bog je svét tako ljubil, de je dal svojiga edinorojeniga Sinú, de, kdor koli vanj veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje.“ Jan. 3, 16.

Od kod vémo, de je Jezus pravi Bog?

De je Jezus pravi Bog, vémo:

1) Ker je Jezus sam od sebe učil, de je on pravi Bog, rekoč: „Jez in Oče sva eno.“ Jan. 10, 30. „Kdor mene vidi, vidi tudi Očeta.“ Jan. 14, 9.

2) Ker se Jezusu v svetim pismu prilastujejo Božje lastnosti, Božje déla, Božje ime in Božje češenje.

Ktere Božje lastnosti se Jezusu v svetim pismu prilastujejo?

Sveto pismo pravi od Jezusa:

1) De je vsigamogočen. „Kar koli Oče déla, to tudi Sin tako déla. Zakaj kakor Oče mertve obuduje in oživlja, tako tudi Sin oživlja, ktere hoče.“ Jan. 5, 19. 21. Jezus je razodeval, de je vsigamogočen, ker je iz lastne močí brez števila veliko čudežev délal, in ker je on sam od smerti vstal.

2) De je vsigavéden. Jezus je védil, kako je Samarijanka živéla, kákošniga serca je bil Natanael, kaj so njegovi sovražniki mislili in naklepali, de ga bo Peter zatajil, de ga bo Judež izdal, de ga bodo vsi učenci zapustili, de bo terpel, umerl in tretji dan vstal, de bo Jeruzalem razdjan. (Mat. 24. 26. Luk. 11. 18. Jan. 1. 4. 13.)

3) De je vsigapričujoč. „Glejte! jez sim z vami vse dni do konca svetá.“ Mat. 28, 20.

4) De je večen. „Preden je bil Abraham, sim jez.“ Jan. 8, 58. „In zdaj ti, Oče! mene povelčaj sam pri sebi z veličastvam, katero sim pri tebi imel, preden je bil svet.“ Jan. 17, 5.

5) De ima sploh vse Božje lastnosti. „V njem prebiva vsa polnost božestva telesno.“ Kol. 2, 9.

Ktere Božje déla se Jezusu prilastujejo?

Sveto pismo pravi, de je Jezus z Očetam vred vse ustvaril, de vse ohranjuje in vlada, de bo mrtve obudil, de bo vse ljudi sodil, de molitev uslišuje in spolnuje. (Jan. 1, 3. Hebr. 1, 2. 3. Jan. 5, 28. 29: 2. Kor. 5, 10. Jan. 14, 13. 14.)

Ktero ime se Jezusu prilastuje?

Jezusu se v svetim pismu ime Bog prilastuje. Apostelj Tomaž je rekel Jezusu: „Moj Gospod in moj Bog!“ (Jan. 20, 28.) Sveti Pavel pravi: „Kristus, kateri je čez vse, Bog, hvaljen vekomej.“ (Rim. 9, 5.) Sveti Janez piše: „Vémo, de je Sin Božji prišel. Ta je pravi Bog in večno življenje.“ (1. Jan. 5, 20.) In v svojim evangelii pravi sveti Janez: „V začetku je bila Beséda, in Beséda je bila pri Bogu, in Bog je bila Beséda.“ (Jan. 1, 1.)

Kákošno češenje se Jezusu prilastuje?

Jezusu se v svetim pismu Božje češenje prilastuje. Jezus sam pravi: „Vsi naj časté Sinú, kakor časté Očeta. Kdor Sinú ne časti, ne častí Očeta, kateri ga je poslal.“ Jan. 5, 23. In sveti Pavel piše: „Ponižal je sam sebe in je bil pokoren do smerti, smerti pa na križu. Zato ga je tudi Bog povišal, in mu dal ime, katero je čez vse imena, de se v imenu Jezusovim vsako koleno pripogne teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo.“ Fil. 2, 8—10.

Od kod vémo, de je Jezus tudi pravi človek?

De je Jezus tudi pravi človek, vémo, ker nad njim tudi človeške lastnosti nahajamo. Rojen je bil v Betlehemu, rasel je v starosti, modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudéh; potreboval je jedí in pijače, spanja in počitka; terpel je in umerl. Jezus je imel tedaj tudi človeško dušo in telo, ali človeško natoro; Jezus je tudi pravi človek. „In Beséda je meso postala, in je med nami prebivala.“ Jan. 1, 14. Ino Jezus sam se je prav velikokrat imenoval Sinú človekoviga.

Kako je tedaj Jezus Bog in človek skupej?

Jezus je Bog in človek skupej, ker je Bog od vekomej, in ker se je v času včlovečil. Jezus ima v resnici Božjo in v resnici človeško natoro; obé natori ste pa v eni Božji peršoni neločljivo zedinjene. Sveti Atanazi pravi v svoji veri: „Kakor je pametna duša in telo en človek, tako je Bog in človek en Kristus.“

Ali je Jezus svojimu nebeškemu Očetu v vsim enak?

Kakor Bog je Jezus svojimu nebeškemu Očetu v vsim enak; kakor človek mu pa ni enak, ampak je manjši. Torej pravi Jezus: „Jez in Oče sva eno“ (Jan. 10, 30.); „kdor mene vidi, vidi tudi Očeta“ (Jan. 14, 9.); „preden je bil Abraham, sim jez“ (Jan. 8, 58.), kadar govori kakor Bog; — in „Oče je večí od mene“ (Jan. 14, 28.); „Oče! ne kakor jez hočem, ampak kakor ti“ (Mat. 26, 39.), kadar govori kakor človek.

Od kod vémo, de je Jezus naš Odrešenik?

De je Jezus naš Odrešenik, vémo:

1) Ker se je nad njim vse spolnilo, kar so preroki od obljubljeniga Odrešenika prerokovali.

2) Ker je ravno on vse storil, kar je imel obljubljeni Odrešenik storiti.

Kaj je imel obljubljeni Odrešenik storiti?

Obljubljeni Odrešenik je imel storiti té tri reči:

1) On nas je mógel popolnoma podučiti, kákošen je Bog in kaj od nas hoče.

2) On nas je mógel k dobrimu nagniti.

3) On nas je mógel rešiti jeze Božje in večniga pogubljenja, in nas zopet z Bogam spraviti in večno zveličati.

Kako je Jezus to storil, kar je imel obljubljeni Odrešenik v naše odrešenje storiti?

Kar je imel obljubljeni Odrešenik v naše odrešenje storiti, je v resnici Jezus storil, in sicer:

1) Jezus nas je popolnoma podučil, kákošen je Bog in kaj od nas hoče. Jezus sam pravi: „Jez sim luč na svét prišel, de nobeden, kateri v me veruje, ne ostane v temi.“ Jan. 12, 46.

2) Jezus nas je k dobrimu nagnil, ker nam je povédal, kako Bog na unim svetu dobre plačuje in hudobne kaznuje; ker nam je v svojim življenji nar lépsi zgled dal, de ga posnemajmo; in ker nam je Božjo pomoč obljubil, de moremo bogaboječe živéti. „Sin élovékov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo zgubljeniga.“ Luk. 19, 10.

3) Jezus je po nedolžnim in radovoljno za nas na križu umerl in je svojo kri prelil v odpušenje naših gréhov. On, ves pravični, je terpel, kar bi bili mógli mi gréšniki terpéti, in nas je tako rešil jeze Božje in večniga pogubljenja, ter nas je zopet spravil z Bogam neskončno svetim in neskončno pravičnim. „Kristus je enkrat za naše gréhe umerl, pravični za krivične, de bi nas daroval Bogú.“ 1. Pet. 3, 18. „Jezus Kristus je sprava za naše gréhe; pa ne samo za naše, ampak tudi za gréhe vsiga svetá.“ 1. Jan. 2, 2.

Kako je Jezus naš Gospod?

Jezus je naš Gospod, ker je pravi Bog in naš Odrešenik.

Kako je Jezus naš zapovednik?

Jezus je naš zapovednik, ker nam je kakor Bog zapovedi dal, ki smo jih dolžni spolnovati.

Kako je Jezus naš učenik?

Jezus je naš učenik, ker nas je učil z besédo in z djanjem.

Kaj pomeni ime Jezus?

Jezus je po naše „Zveličar“, „Odrešenik“. Imenuje se pa Zveličar, ker nam je po njem zveličanje došlo, ali ker je storil, da moremo zveličani biti; in Odrešenik, ker nas je odrešil gréha in večniga pogubljenja.

Kako se Jezus še imenuje?

Jezus se tudi „Kristus“ ali „Mesija“ imenuje, kar je po naše „Maziljenec“. V stari zavezi so bili namreč preroki, véliki duhovni in kralji z oljem maziljeni; Jezus pa je nar viši prerok, duhoven in kralj, in „Bog ga je mazilil s svetim Duham“. (Djanje apost. 10, 38.)

Zakaj se je Sin Božji včlovečil?

Sin Božji se je včlovečil, da je mogel za nas terpeti in umréti, in nas tedaj odrešiti gréha in večniga pogubljenja, ino večno zveličati.

Kaj smo Jezusu Kristusu za tolike dobrote dolžni?

Za tolike dobrote smo Jezusu Kristusu dolžni vso čast in hvalo, ljubezen, pokoršino in večno zvestobo. „V nikomur drugim ni zveličanja; zakaj nobeno drugo ime pod nebam ni dano ljudem, v katerim bi mi môgli zveličani biti.“ Djanje apost. 4, 12.

III. Kteri je bil spočet od svetiga Duha, rojen iz Marije Device.

Ktero devico je Bog izvolil mater našimu Odrešeniku?

Ubogo, pa presveto devico v Nazaretu, ki je bila iz Judoviga rodú in iz kraljeve Davidove hiše, je Bog izvolil mater našimu Odrešeniku. Tej sveti devici je bilo ime Marija, ki je bila zaročena z možem vsim bogaboječim, Jožefam po imenu, ki je bil tudi iz Judoviga rodú in iz kraljeve Davidove hiše.

Po kom je Bog Marii oznanil, de bo ona mati Odrešenikova?

Po vélikim angelu Gabrielu je Bog Marii oznanil, de bo ona mati Odrešenikova.

Kako je angel Gabriel Marii oznanil, de je ona izvoljena mati Odrešenikova?

Angel Gabriel je Marijo pozdravil, rekoč: Češena Marija, gnade polna, Gospod je s teboj, žegnana (oblagodarjena) si med ženami. Z močjo svetiga Duha boš sinú spočela; imenuj njegovo ime Jezus; ta bo velik in sin Narvišiga imenovan.

Kaj je na to Marija rekla?

Marija je rekla: „Glej! dekla sim Gospodova; zgôdi se mi po tvoji besedi.“

In kaj se je po tem zgodilo?

„In Beseda je meso postala“, Sin Božji se je včlovečil.

Kako imenujemo to skrivnost?

To skrivnost imenujemo včlovečenje Sinú Božjiga.

Ima Jezus očeta?

Kakor Bog ima Jezus nebeškiga Očeta; kakor človek pa nima očeta; Jožef je bil le rednik Jezusa Kristusa.

Ima Jezus mater?

Kakor Bog Jezus nima matere; kakor človek pa ima mater Marijo, prečisto Devico.

Zukaj se Marija mati Božja imenuje?

Marija se imenuje mati Božja, ker je mati Jezusa Kristusa, kateri je Bog in človek skupej.

Od koga je Marija Jezusa spočela?

Marija je Jezusa od svetiga Duha spočela.

Kje je bil Jezus rojen?

Jezus je bil v Betlehemu v hlevu rojen.

Kakó se je zgodilo, de je bil Jezus v Betlehemu in sicer v hlevu rojen?

Rimski cesar Avgust je dal povelje vsim Judam, de naj se dajo popisati v tistim mestu, kjer so bili njih dedje rojeni. Torej sta šla tudi Jožef in Marija v Betlehem, v Davidovo mesto, ker sta bila oba iz kraljeve Davidove hiše. V mestu pa nista nikjer prenočiša dobila; torej sta mogla prenočevati pred mestom v hlevu, in tukaj je bil Jezus rojen.

Kaj posebniga se je zgodilo po rojstvu Jezusa Kristusa?

Rojstvo Jezusa Kristusa je bilo oznanjeno.

Kdo je oznanil rojstvo Jezusa Kristusa?

Jezusovo rojstvo je Bog sam oznanil, in sicer:

- 1) Po angelu pastirjem.
- 2) Po zvezdi modrim v jutrovi deželi.
- 3) Po modrih kralju Herodu in pismarjem.
- 4) Po Simeonu in Ani v tempelju ljudem.

Kaj se je zgodilo po tém, ko je bilo rojstvo Jezusa Kristusa oznanjeno?

Po tém, ko je bilo rojstvo Jezusovo oznanjeno, se je to zgodilo:

1) Pastirji so prihitéli glédát, kar jim je bil angel oznanil.

2) Kristus je bil osmi dan po postavi obrezan in Jezus imenovan.

3) Modri iz jutrove dežele so ga molili, in mu zlatá, kadíla in mire v dar prinesli.

4) Jezus je grozovitnemu Herodu, kateri ga je hotel umoriti, v Egipt ubežal.

5) Od ondót je bil po Herodovi smerti v Nazaret nazaj pripeljan in v tém méstu zrejen.

Kaj imenitniga vémo od Jezusove mladosti?

Od Jezusove mladosti to le vémo:

1) Ko je bil Jezus dvanajst lét star, je prišel s svojimi starši v Jeruzalem na velikonočni praznik.

2) Jezus je v Jeruzalemu ostal; čez tri dní so ga pa starši v tempeljnu našli, kjer je med učeníki sedel ter jih poslušal in izpraševal takó, de so se vsi čudili njegovimu umu in njegovim odgovoram.

3) Jezus se je zopet v Nazaret vernil in je ondi ostal.

4) Bil je pokoren svojim staršem.

5) Rastel je v starosti, modrosti in prijetnosti pri Bogu in pri ljudéh.

Kdo, so preroki prerokovali, de bo ljudi na Odrešenika pripravljál?

Preroki so prerokovali, de bo svet mož v pušavi ljudi na Odrešenika pripravljál.

Kako se je to prerokovanje spolnilo?

Na Judovskim je živel bogaboječ duhoven Caharija, in njegovi ženi je bilo ime Elizabeta. Silno sta sinú želéla; pa zdélo se je, kakor de bi bila zastonj njuna molitev. Ko je nekđaj Caharija v tempeljnu kadílo zažigal, se mu je angel prikazal in mu sina napovédal, kteriga naj Janeza imenuje in ostriga življenja vadi, ker bo v pušavi ljudi k pokori opominjal in na Odrešeníka pripravljaj. Caharija in Elizabeta sta dobíla sina, kakor je bil angel oznanil, in vadila sta ga ostriga življenja. Kadar je bil Janez odrastel, je šel v pušavo, in 30 lét star je dobíl od Gospoda povelje, v pušavi ob reki Jordanu očitno učiti in kerševati. Opominjal je tedaj ljudi k pokori, ker se je nebeško kraljestvo približalo; in kteri so obljubili poboljšati se, jih je kerstil v reki jordanski, v znamenje, de se morajo tudi znotraj gréhov očistiti.

Kaj posebniga se je zgodílo, preden je Jezus učiti začel?

Preden je Jezus učiti začel, se je to zgodílo:

1) Janez je pričal, de je Jezus jagnje Božje, katero odjemlje gréhe svetá.

2) Jezus se je dal Janezu kerstiti v reki Jordanu.

3) Sveti Duh se je v golobji podobi nad Jezusam prikazal.

4) Bog Oče se je oglasil, rekoč: „Ta je moj ljubi Sin, nad kterim imam dopadajenje.“

5) Sveti Duh je peljal Jezusa v pušavo, kjer se je 40 dní in 40 nočí postil; potlej ga je hudič skušal, in poslednjič so mu angeli strégli.

Kdaj je začel Jezus učiti?

Jezus je začel učiti v tridesetim létu svoje starosti.

Kaj posebniga vémo od Jezusa, ko je bil začel učiti?

Ko je bil Jezus začel učiti, se je posebno to zgodilo:

1) Jezus je po svoji domači deželi hodil od kraja do kraja.

2) Privzel si je učencov, izmed katerih je izvolil 12 aposteljnov.

3) Oznanoval je postavo milosti Božje, razodéval je vesele resnice, ki smo jih dolžni verovati, in učil je lépe čednosti, ki smo jih dolžni v djanji spolnovati.

4) Svaril je nejevero in pregréhe, in razdéval zmote judov, pismarjev in farizejev.

5) Povsod je dobrote skazoval.

S čem je Jezus poterjeval, de je od Boga poslan in de je Božji njegov nauk?

Jezus je poterjeval z besédami svetiga pisma, s čudeži, s prerokovanjem in z lastnim življenjem, de je on od Boga poslan, in de je Božji njegov nauk.

Kako je pričal Jezus z besédami svetiga pisma, de je on obljubljeni Odrešenik?

Jezus je pričal z besédami svetiga pisma, de je on obljubljeni Odrešenik, ker je pokazal, de se je vse nad njim spolnilo, kar so preroki po Božjim navdihnjenji od Mesíja prerokovali in v svetim pismu zapisali. Rekel je: „Vi preiskujete pisma, ker ménite, de imate v njih večno življenje; in one so, ki od mene pričujejo.“ Jan. 5, 39.

Kákošne čudeže je Jezus délal?

Jezus je vodo v vino spreménil, dvakrat z malo hlebi in ribami več. tavžent ljudi nasitil, vétru in morju zapovedoval, po morji kakor po suhim hodil.

Kákošne čudeže je Jezus zlasti nad ljudmi délal?

Jezus je dajal slépim, de so vidili; gluhim, de so slišali; mutastim, de so govorili; hromim, de so hodili

gobove je očiševal; vsakoršne bolníke, tudi take, ki so bili deleč od njega, je ozdravljaj; hudiče je izganjal, in mertve oživljaj.

Kako je Jezus s čudeži pričal, de ga je Bog poslal in de je Božji njegov nauk?

Jezus je s čudeži pričal, de ga je Bog poslal in de je Božji njegov nauk, ker je z močjo čudeže délati pokazal, de je Bog ž njim in de Bog ž njim déla, de tedaj resnico uči. Zatorej je rekel Jezus Judam: „Déla, ktere jez délam v imenu svojiga Očeta, té pričujejo od mene. Ako meni nočete verjeti, verjemíte délam, de spoznate in verujete, de je Oče v meni, in jez v Očetu.“ Jan. 10, 25. 38.

Ktere prihodnje reči je Jezus prerokoval?

Jezus je prerokoval, de bo veliko terpel, na križu umerl in tretji dan od mertvih vstal; aposteljnám je prerokoval, de ga bo Juda izdal, Peter zatajil, de se jim bo po njegovi smerti hudo godílo, de jim bo svetiga Duha poslal; prerokoval je, de bosta Jeruzalem in tempelj razdjana, in de se bo njegov uk povsod razširil in ohranil do konca svetá. In vse te prerokbe so se ali že natanko spolnile ali se še zdaj spolnujejo.

Kaj je pričal Jezus s prerokovanjem?

Jezus je tudi s prerokovanjem pričal, de je Bog ž njim, de tedaj resnico uči. Zatorej je rekel Jezus učencam: „To pa sim vam govoril, de se spomnite, kadar ura pride, de sim vam jez to pravil.“ Jan. 16, 4.

Kako se je Jezus obnašal do nebeškiga Očeta?

Jezus je pogosto in rad k nebeškemu Očetu môlil; velikokrat je pol nočí, časi pa célo noč môlil in premišljeval. Pri vsakim terpljenji in veselji je serce k nebesam povzdigoval in si védno prizadéval, de bi nebeškiga Očeta

povsod spoznali in molili. Jezus je svojiga nebeškiga Očeta čez vse ljubil.

Kako se je Jezus do ljudi obnašal?

Jezus je ljubil vse ljudi; torej jih je pri vsaki prilžnosti Božjih lastnost in Božje volje učil, od hudiga odvrčeval in k dobri spodbadal; in celó svojo kri preliti je bil pripravljen, de bi ljudi gréha rešil in večno zveličal.

Kako se je obnašal Jezus do hūdobnih in pregréšnih ljudi?

Jezus je tudi hudobnim in pregréšnim ljudém veliko dobriga storil; ljubeznjivo in krotko jih je učil in boljšal, in jim je gréhe odpustil, kadar so se resnično poboljšali.

Kako se je obnašal Jezus do sovražnikov?

Jezus je želel svoje sovražnike podučiti in poboljšati; vse njih preklinjanje in preganjanje je voljno terpel in jim to z dobrotami povračeval, in še na križu je za nje molil.

Kákošno je bilo vse Jezusovo življenje?

Brez madeža in graje je bilo vse Jezusovo življenje. Takó svetó je živel, de ga tudi njegovi nar hujši sovražniki niso mogli nobeniga pregréška prepričati.

Kaj je pričal Jezus s tolikanj svetim življenjem?

S tolikanj svetim življenjem je pričal Jezus, de je resnica, kar govori, de je tedaj od Boga poslan, in de je Božji njegov nauk. Zatorej je rekel Judam: „Kdo zmed vas me bo gréha prepričal? Ako vam resničo govorim, zakaj mi ne verujete? Kdor je iz Boga, besede Božje posluša. Za tega voljo vi ne poslušate, ker niste iz Boga.“ Jan. 8, 46. 47.

Ali so vsi verovali v Jezusa?

Veliko jih je verovalo v Jezusa; veliki duhovni, pismarji in farizeji so ga pa sovražili zavoljo njegoviga uka, in so ga iskali umoriti.

IV. Terpel pod Poncijem Pilatom, križan bil, umerl in v grob položen.

Kdo je izdal Jezusa sovražnikom?

Juda Iškarjot izmed dvanajst aposteljnov je izdal Jezusa sovražnikom za trideset srebernikov.

Kaj je storil Jezus še pred svojim terpljenjem tisti večer?

Jezus je še pred svojim terpljenjem tisti večer z aposteljni velikonočno jagnje jedel, jim noge umival, in zakrament svetiga rešnjiga telesa postavil.

Kam je šel Jezus po zadnji večerji?

Po zadnji večerji je šel Jezus na oljsko goro, in je ondi veliko žalost in smertne težave terpel, in trikrat mōlil, rekoč: „Oče! ako je mogoče, naj gre od mene ta kelih, pa vender ne, kakor jez hočem, ampak kakor ti.“ In prikazal se mu je angel z nebes, kateri ga je pokrepčal.

Kaj se je zgodilo, ko je bil Jezus odmolil?

Ko je bil Jezus odmolil, je šel z aposteljni izdajavcu naproti. Briči in vojšaki so Jezusa prijeli, zvezali, k Anu in Kajfu gnali, zasramovali in hudo zdelovali, drugi dan pa k rimskemu oblastniku Ponciju Pilatu peljali.

Kdo je tožil Jezusa Pilatu?

Veliki duhovni, pismarji ino starejši ljudstva so toili Jezusa Pilatu.

Zakaj so tožili Jezusa Pilatu?

Iz same nevošljivosti in iz samiga sovraštva so tožili Jezusa Pilatu, rekoč, da ljudi zapeljuje in šunta.

Kaj se je zgodilo na krivo tožbo judovskih vikših?

Na krivo tožbo judovskih vikših je bil Jezus bičan, s ternjem kronan, in poslednjič križan, kar so Judje hoteli in v kar je Pilat privolil.

Kje je bil Jezus križan?

Jezus Kristus je bil na gori Kalvarii pri Jeruzalemu med dvéma hudodélnikama križan, in je na križu umrl.

Kákošna smert je bila na križu umréti?

Na križu umréti je bila nar sramotniši smert.

Kaj se je godílo, ko je Jezus na križu visel?

1) Jezus je molil za svoje sovražnike, rekoč: „Oče! odpusti jim; sej ne vedó, kaj déljajo.“

2) Skesaniga razbojnika je potolažil, rekoč: „Gотовo ti povém, še dans boš z menoj v raji.“

3) Svojo mater je izročil Janezu, rekoč Maríi: „Žena! glej, tvoj sin!“ in Janezu: „Glej, tvoja mati!“

4) Opoldne je solnce otemnélo, in tema je bila po vsi zemlji do tréh popoldne, in tadaj je naznanil Jezus svoje terpljenje in zapušenje, rekoč: „Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil?“

5) Od preveliciga terpljenja žejin je rekel: „Žejin sim!“ in so mu dali jesiha.

6) Rekel je: „Dopolnjeno je!“

7) Zavpil je z velikim glasom: „Oče! v tvoje roke izročim svojo dušo.“ In ko je bil to izrekel, je glavo nagnil in umrl.

Kaj se je godílo ob Jezusovi smerti?

Ob Jezusovi smerti se je pretergalo zagrinjalo v tempeljnu od verha do tál; zemlja se je tresla, skale so

pokale, grobi so se odpirali, in veliko teles svetníkov, kateri so spali, se je obudilo; stotnik pa in kateri so ž njim Jezusa varovali, so se silno bali in so rekli: „Resnično, Božji Sin je bil ta!“ Vsi pa, ki so to vidili, so se na persi terkali in se trepetáje vernili.

Kdo je pokopal Jezusovo telo?

Jožef Arimatejic in Nikodem sta Jezusovo telo pokopala v nov, v skalo vsekan grob, kamor še nikdo ni bil položen.

Ali se je Božja natora od Jezusoviga telesa pri njegovi smerti ločila?

Božja natora je z dušo in telesam sklenjena ostala, desiravno se je pri Jezusovi smerti duša resnično ločila od njegoviga telesa.

Ali je Kristus terpel kakor Bog, ali kakor človek?

Kristus je terpel kakor Bog in človek skupej; zakaj kakor sam Bog ni mógel terpéti, in kakor sam človek ne bi bil popolnoma zadostil za naše gréhe.

Ali je bil Kristus primoran terpéti?

Kristus ni bil primoran terpéti, ampak terpel je, ker je sam hotel, le iz usmiljenja in ljubezni do nas, de nas je večniga pogubljenja odrešil. Zatorej pravi Jezus: „Nihče mi življenja ne vzame, ampak jez ga sam od sebe dam, in imam oblast dati ga, in imam oblast ga spet vzeti; to zapoved sim prejel od svojiga Očeta.“ Jan. 10, 18.

Čemu nam je véditi, de je Jezus Kristus za nas terpel in umerl?

De je Jezus Kristus za nas terpel in umerl, nam je véditi, de Jezusa za odrešenje, za to prevelíko dobroto, védno hvalimo; de se učimo iz ljubezni do Jezusa vse nadloge in težave voljno terpéti, in skerbno varovati se vsaciga gréha, ki je zavoljo njega Sin Božji umerl.

V. Šel pred pekel, tretji dan od mrtvih vstal.

Kam je šla duša Jezusova, dokler je njegovo telo v grobu ležalo?

Dokler je telo v grobu ležalo, je šla duša Jezusova pred pekel naznanit odrešenje pravičnim, ki so ga ondi mirno in brez terpljenja čakali. Sveto pismo pravi: „Kristus je bil umorjen po mesu, oživljen pa po duhu, v katerim je tudi prišel k duhovam, kateri so bili v ječi, in jim je oznanoval.“ 1. Pet. 3, 18. 19.

Kdaj je Jezus Kristus od mrtvih vstal?

Jezus Kristus je tretji dan po svoji smerti iz lastne moči, neumerjoč in častitljiv, kakor premagavec smerti in hudiča, od mrtvih vstal.

Kako je Jezus aposteljne in učence prepričal, da je res od smerti vstal?

Jezus se je po vstajenji mnogim ljudem prikazal, namreč pobožnim ženam, ki so hotle njegovo telo z dišavami maziliti, Magdaleni pri grobu, Petru, dvéma učencama, ki sta šla v Emavs, in večkrat zbranim aposteljnami. Jedel je vpričo njih, dal se jim je dotakniti; enkrat se je več kakor pet sto učencam na gori prikazal in jih popolnoma prepričal, da je res od smerti vstal.

Kako so izvedili Jezusovi sovražniki, da je od smerti vstal?

Jezusovi sovražniki so izvedili njegovo vstajenje po vojakih, kateri so groba varovali; hotli so pa z neumno lažjó zatréti resnico, da je Kristus od smerti vstal.

Zakaj je Kristus od smerti vstal?

Jezus Kristus je od smerti vstal:

1) De je spolnil sveto pismo in svoje lastno prerokovanje. „Moje duše ne boš pustil v peklu, in ne boš pripustil svojimu Svetimu viditi trohnobe.“ Ps. 15, 10. „Jezus jim je rekel: Poderíte ta tempelj, in v tréh dnéh ga bom postavil. On je pa govoril od tempeljna svojiga telesa.“ Jan. 2, 19. 21.

2) De je svét prepričal, de je resníco učíl in de ga je rés Bog poslal. Jezus je rekel hudobnim farizejem, de se jim bo dalo znamenje Jona preroka. „Zakaj kakor je bil Jona v trebuhu morskiga soma tri dni in tri noči, ravno tako bo Sin človekov v sercu zemlje tri dni in tri noči.“ Mat. 12, 40.

3) De je naše upanje poterdil in nam prihodnje vstajenje zagotovil. Jezus sam pravi: „Jez sim vstajenje in življenje; kdor v me veruje, bo živel, ako ravno umerje.“ Jan. 11, 25.

VI. Šel v nebesa, sedí na desníci Boga Očeta vsigamogočniga.

Kdaj je šel Jezus v nebesa?

Jezus je šel štirideseti dan po svojim vstajenji vpričo svojih učencov na oljski gori iz lastne moči v nebesa, kjer sedí na desníci Boga Očeta vsigamogočniga.

Kaj se pravi: Jezus sedí na desníci Boga Očeta vsigamogočniga?

„Jezus sedí na desníci Boga Očeta vsigamogočniga“ se pravi: Jezus ima vso Očetovo čast,

moč in oblast v nebesih in na zemlji. Jezus sam pravi: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.“ Mat. 28, 18.

Kaj se učimo iz te resnice, da je Kristus v nebesa šel?

Iz te resnice, da je Kristus v nebesa šel, se učimo:

1) De je človeška natora zelo poveljučana, ker jo je Kristus seboj v nebesa vzel in na desnico Božjo postavil.

2) De imejmo v Kristusa vse zaupanje, ker tudi pri Očetu za nas védno skerbí.

3) De svoje želje védno v nebesa pošiljajmo, kjer je Kristus sedeč na desnici Božji. (Kol. 3, 1.)

VII. Od ondod bo prišel sodit žive in mertve.

Kdaj bo Jezus spet prišel?

Jezus bo konec svetá v oblakih na nebu vidama ter z veliko močjo in častjo zopet z nebes prišel. Jezus sam pravi: „Vidili bodo Sinú človekoviga priti v oblakih nebá z veliko močjo in veličastvam.“ Mat. 24, 30.

Zakaj bo Jezus konec svetá zopet prišel?

Jezus bo konec svetá zopet prišel, sodit vse ljudi, žive in mertve, to je, pravične in gréšnike. Peter je rekel: „Jezus nam je ukazal ljudstvu oznanovati in pričevati, da je on tisti, kteriga je Bog postavil sodníka živih in mertvih.“ Djanje apost. 10, 42.

Kako bo Jezus poslednji dan ljudi sodil?

Jezus bo sodil ljudi po tém, kar so dobra ali huda storili; pravične bo plačal z večnim življenjem v nebesih, gréšnike pa bo večno v peklú kaznoval. „Vsi se moramo pokazati pred sodnjim stolom Kristusovim,

de prejme slehern v svojim telesu, kakor je storil, ali dobro ali hudo.“ 2. Kor. 5, 10. „Hudobni pojdejo v večno terpljenje, pravični pa v večno življenje.“ Mat. 25, 46.

VIII. Verujem v svetiga Duha.

Komu je Jezus zapovedal, po njegovim vnebohodu njegov nauk vsim narodam oznanovati?

Jezus je aposteljnām zapovedal, po njegovim vnebohodu njegov nauk vsim narodam oznanovati, rekoč: „Pojdite, in učite vse narode, in keršujte jih v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha. Učite jih spolnovati vse, kar koli sim vam zapovedal.“ Mat. 28, 19. 20.

Ali so pa aposteljni po Jezusovim vnebohodu precej mógli vsim narodam njegov uk oznanovati?

Aposteljni niso mógli precej po Jezusovim vnebohodu njegoviga Božjiga uka vsim narodam oznanovati: ker so Jezusov uk še premalo uméli, ker so bili še pre-slabí v dobrim in premalo uterjeni v veri in so se torej bali preganjanja sovražnikov, in ker tujih jezikov še niso znali govoriti.

Čigavo pomoč jim je tedaj Jezus obljubil, preden je šel v nebesa?

Preden je šel Jezus v nebesa, je obljubil aposteljnām pomoč svetiga Duha, rekoč: „Tolažnik sveti Duh, kteriga bo poslal Oče v mojim imenu, on vas bo učil vse, in vas bo opomnil vsiga, kar koli sim vam rekel.“ Jan. 14, 26. Ino pri svojim odhodu v nebesa jim je ukazal v Jeruzalemu ostati, dokler ne prejmejo močí iz visokosti. (Luk. 24, 49.)

Kdaj se je spolnila ta obljuba Jezusova?

Ta obljuba Jezusova se je spolnila deset dni po njegovim vnebohodu, ko so Judje binkoštni praznik obhajali.

Kaj posebniga se je tistikrat zgodilo?

Aposteljni so bili v Jeruzalemu v hiši zbrani, in so molili. Kar zjutraj ob devetih nanagloma vstane z neba šum kakor prihajajočiga silniga piša, in prikažejo se jim razdeljeni jeziki kakor ognja, ki séde na njih sleherniga. In napolnjeni so bili vsi s svetim Duham, in so začeli govoriti v mnogoterih jezikih, kakor jim je sveti Duh dajal izgovarjati. (Djanje apost. 2.)

Kákošne je sveti Duh aposteljne storil?

Sveti Duh je aposteljne vse druge storil: 1) um jim je razsvetlil, de so ves Jezusov uk popolnoma uméli; 2) njih voljo je k vsimu dobrimu vnel in jih je posvetil; 3) poterdil jih je v veri, de se nič več niso bali preganjanja in terpljenja; 4) dal jim je moč čudeže délati in govoriti mnoge jezike, katerih se nikoli niso učili.

Čigave pomoči tudi mí potrebujemo, če hočemo dobro spoznati, ljubiti in storiti, če hočemo sveti biti?

Pomoči svetiga Duha potrebujemo, če hočemo dobro spoznati, ljubiti in storiti, če hočemo sveti biti. „Ne kakor de bi premogli iz sebe kaj misliti, kakor iz sebe, ampak naša zmožnost je iz Boga.“ 2. Kor. 3, 5.

Kako imenujemo to pomoč svetiga Duha?

To pomoč imenujemo gnado ali milost Božjo, ker nam jo sveti Duh brez našiga zasluženja, le iz usmiljenja daje. „Ne iz dél pravičnosti, ktere smo mi storili, ampak po svojim usmiljenji nas je zveličal v kopeli prerojenja in ponovljenja svetiga Duha.“ Tit. 3, 5.

Kaj je tedaj gnada Božja?

Gnada Božja je notranja, čeznatorna pomoč, ki nam jo sveti Duh v zveličanje naše duše samo zavolj Jezusoviga zasluženja daje.

Kolikéra je gnada Božja?

Gnada Božja je dvojna: posvečujoča in délavna gnada Božja.

Kaj je posvečujoča gnada Božja?

Posvečujoča gnada Božja ali gnada opravičenja je tista gnada, po kateri je človek opravičen in posvečen, ali po kateri je človek iz gréšnika pravičen, iz sovražnika prijatelj Božji, iz otroka jeze Božje otrok njegove ljubezni in delež nebeškiga kraljestva. „Oprani ste, posvečeni ste, opravičeni ste v Duhu našiga Boga.“ 1. Kor. 6, 11.

Kje nam sveti Duh posvečujočo gnado delí?

Sveti Duh nam posvečujočo gnado delí v zakramentih svetiga kersta in svete pokore.

Kaj se pa v družih zakramentih godi s posvečujočo gnado?

V družih zakramentih se pa posvečujoča gnada v nas pomnožuje, ako jih vredno prejemamo.

Kaj je délavna gnada?

Délavna ali djanska gnada je tista gnada, ktere k vsaki dobri misli in besédi, k vsakimu dobrimu sklepu in délu potrebujemo. „Bog je namreč, kateri déla v vas hotéti in dopolniti po svoji dobri volji.“ Fil. 2, 13.

Zakaj se ta gnada délavna ali djanska imenuje?

Délavna ali djanska gnada se zato tako imenuje, ker je k vsakimu dobrimu délu ali djanju posebej potrebujemo, in ni stanovitna, kakor posvečujoča gnada, ampak je memogredoča.

Kako nam sveti Duh délavne gnade delí?

Sveti Duh nam délavne gnade delí, ker naš um razsvetljuje, nas uči in nagiba po Božji volji ravnati, in nam svoje darove delí. „Darovi so mnogoteri, Duh je pa eden. Vse to pa déla en in ravno tisti Duh, kateri delí slehernimu, kakor hoče.“ 1. Kor. 12, 4. 11.

Kteri so darovi svetiga Duha?

Darovi svetiga Duha so: 1) dar modrosti, 2) dar umnosti, 3) dar svéta, 4) dar močí, 5) dar učenosti, 6) dar pobožnosti, 7) dar strahú Božjiga. (Iz. 11, 2. 3.)

Kteri so posebni in nenavadni darovi svetiga Duha?

Posebni in nenavadni darovi svetiga Duha so tisti darovi, ki jih sveti Duh le nekterim delí, de se keršanska vera hitreje razširja; kakor: dar čudežev, dar prerokovanja, dar jezikov in svete zgovornosti, ktere so bili aposteljni in drugi svetniki prejeli.

Kdo je sveti Duh?

Sveti Duh je tretja Božja peršona, pravi Bog kakor Oče in Sin.

Zakaj se sveti Duh tretja Božja peršona imenuje?

Sveti Duh se imenuje tretja Božja peršona, ker je v presveti Trojici peršona, ki se loči od Očeta in Sina, in izhaja od Očeta in Sina. Takó uči Jezus, ki pravi: „Jez bom Očeta prosil, in vam bo družiga Tolažnika dal, de pri vas ostane vekomej, Duha resníce.“ Jan. 14, 16. „Kadar pa pride Tolažnik, kteriga vam bom jez poslal od Očeta, Duh resníce, kateri od Očeta izhaja, on bo pričeval od mene.“ Jan. 15, 26.

Od kod vémo, de je sveti Duh pravi Bog kakor Oče in Sin?

De je sveti Duh pravi B o g kakor Oče in Sin, vémo, ker tudi njemu sveto pismo prilastuje Božje lastnosti, Božje déla, Božje ime in Božje česenje.

Ktere Božje lastnosti se v svetim pismu svetimu Duhu prilastujejo?

Sveto pismo pravi od svetiga Duha:

1) De je vsigavéden. „Nam je Bog razodel po svojim Duhu; zakaj Duh vse preiskuje, tudi globokosti Božje. Tako tudi, kar je Božjiga, nihče ni spoznal, kakor Duh Božji.“ 1. Kor. 2, 10. 11.

2) De je neskončno resníčen. „Kadar pa pride on, Duh resníce, vas bo učil vso resníco.“ Jan. 16, 13.

3) De je vsigamogočen. „Darovi so mnogoteri, Duh je pa eden. Vse to pa déla en in ravno tisti Duh, kateri delí slehernimu, kakor hoče.“ 1. Kor. 12, 4. 11.

Ktere Božje déla se prilastujejo svetimu Duhu?

Po besédah svetiga pisma sveti Duh naš um razsvetljuje, našo voljo k dobri mu nagibu je, in nas posvečuje, kar pa le Bog, in nihče drugi ne more. „Posvečeni ste v Duhu našiga Boga.“ 1. Kor. 6, 11.

Kako je sveti Duh v svetim pismu naravnost imenovan?

Sveti Duh je v svetim pismu naravnost B o g imenovan. Apostelj Peter je rekel Ananiju: „Zakaj je skušal satan tvoje serce, de si lagal svetimu Duhu? Nisi lagal ljudém, ampak Bogu.“ Djanje apost. 5, 3. 4. In sveti Pavel pravi: „Ali ne véste, de ste tempelj Božji, in de Duh Božji v vas prebíva?“ 1. Kor. 3, 16.

Kako je tréba svetiga Duha častiti?

Svetiga Duha je tréba po Božje častiti. Po Jezusovim povelji (Mat. 28, 19.) smo namreč keršeni v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha; torej smo dolžni svetiga Duha ravno tako častiti, kakor Očeta in Sina.

K čemu naj nas spodbada nauk od svetiga Duha?

Naše serce bodi védno odperto svetimu Duhu, in zvestó déljamo z njegovo gnado. „Opominjamo vas, de gnade Božje nepridama ne prejimate.“ 2. Kor. 6, 1.

IX. Sveto, katoliško cerkev, občestvo svetnikov.

a) Od svete katoliške cerkve.

Kaj so storili aposteljni, ko so bili prejeli darove svetiga Duha?

Ko so bili aposteljni prejeli darove svetiga Duha, so šli po vsim svetu, in so učili vse narode, in so kerševali nje, kateri so Jezusovo vero sprejeli.

Kako se pravi vsim skupej, kateri v Jezusa verujejo in so keršeni?

Vsim skupej, kateri v Jezusa verujejo in so keršeni, se pravi cerkev, in po Kristusu, njenim začetniku, jo imenujemo keršansko cerkev.

Kdo je nevidni poglavar keršanske cerkve?

Nevidni poglavar keršanske cerkve je Jezus Kristus, ker je njen začetnik, in ker je obljubil, pri njej biti vse dni do konca svetá. (Mat. 28, 20.)

Ktere prednike je Kristus svoji cerkvi postavil?

Jezus je aposteljne svoji cerkvi prednike postavil, ker jim je dal vso oblast, ktero je sam imel, nam-

reč oblast 1) njegov nauk povsod oznanovati, 2) svete zakramente deliti, 3) verne vladati. — Aposteljniam je rekel Jezus: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Torej pojdite, in učite vse narode, in keršujte jih v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha. Učite jih spolnovati vse, kar koli sim vam zapovedal.“ Mat. 28, 19. 20. „Kakor je Oče mene poslal, tudi jez vas pošljem.“ Jan. 20, 21. „Resnično vam povém, kar koli boste zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih; in kar koli boste razvezali na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.“ Mat. 18, 18.

Ktere pomočnike je dal Jezus aposteljniam?

Jezus je dal aposteljniam dva in sedemdeset učencov za pomočnike.

Kteriga izmed aposteljniov je postavil Jezus svoji cerkvi vidniga poglavarja?

Jezus je Petra vidniga poglavarja svoji cerkvi postavil. „Ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklenške vrata je ne bodo zmagale. In tebi bom dal ključe nebeškiga kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.“ Mat. 16, 18. 19. „Simon, Simon! glej, satan vas je hotel iméti, de bi vas presejal kakor pšeníco. Jez pa sim prosil za te, de ne jenja tvoja vera; in ti, kadar se boš nek-daj spreobernal, poterdi svoje brate.“ Luk. 22, 31. 32. „Pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce.“ Jan. 21, 16. 17.

Kdo je po smerti svetiga Petra vidni poglavar keršanske cerkve?

Po smerti svetiga Petra je vidni poglavar keršanske cerkve in naméstnik Jezusa Kristusa rimski papež, kateri je pravi naslednik svetiga Petra na škofijskim stolu v Rimu.

Čemu je postavil Jezus svoji cerkvi vidniga poglavarja?

Jezus je postavil svoji cerkvi vidniga poglavarja, de se v njej edinost ohrani.

Ktere naslednike so si aposteljni izvolili?

Aposteljni so na svoje mésto škofe, in škofam v pomoč starejše ali mašnike izvolili in posvetili. Ravno to so storili škofje, ki so jih bili aposteljni postavili, in taka je še dan današnji. — Djanje aposteljnov pripoveduje (14, 22.): „Ko sta bila (Pavel in Barnaba) postavila starejših (škofov in mašnikov) po vsih cerkvah, in sta molíla in se postíla, sta jih priporočevala Gospodu.“ In sveti Pavel piše Titu (1, 5.): „Zavoljo tega sim te popustil na Kreti, de postaviš po méstih starejše“ (škofe in mašnike).

Kteri so tedaj pod papežem pravi predniki keršanske cerkve?

Škofje, pravi nasledniki aposteljnov, so pod papežem, vidnim poglavarjem, pravi predniki keršanske cerkve.

Kteri so pravi pomočniki škofov?

Mašniki, pravi nasledniki dva in sedemdeset učencov, so pravi pomočniki škofov.

Če nad Jezusovim ukam dvomi ali prepiri vstanejo, komu jih gre razsoditi?

Če nad Jezusovim ukam dvomi ali prepiri vstanejo, jih gre razsoditi papežu in škofam, pravim prednikom Jezusove cerkve. — Zbore škofov z vidnim poglavarjem imenujemo cerkvene zbore.

Ali se morejo škofje z rimskim papežem v Jezusovim uku zmotiti?

Škofje z rimskim papežem se ne morejo v Jezusovim uku zmotiti; zakaj Jezus je obljubil aposteljniam in

njih naslednikom, de bo pri njih vse dni do konca svetá, in de jim bo svetiga Duha poslal, kateri jih bo vso resnico učil, in bo pri njih ostal vekomej. (Mat. 18, 20. Jan. 14, 16. 17.)

Kakošna je tedaj Jezusova cerkev v veri?

Jezusova cerkev je v veri nezmotljiva.

Koliko cerkev je postavil Jezus Kristus?

Jezus Kristus je le eno cerkev postavil, zunaj ktere ni upati zveličanja; zatoorej se tudi edinozveličavna imenuje. Jezus naravnost pravi: „Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni gréšnik.“ Mat. 18, 17.

Kake so zunaj ene prave cerkve vse druge cerkve?

Zunaj ene prave cerkve so vse druge krive cerkve.

Po čem se spozna prava Jezusova cerkev?

Prava Jezusova cerkev se spozna po štirih znamenjih.

Ktere so čveterere znamenja prave Jezusove cerkve?

Čveterere znamenja prave Jezusove cerkve so: 1) de je edina, 2) sveta, 3) katoliška ali vesoljna, 4) apostoljska.

Kako je prava Jezusova cerkev edina?

Prava Jezusova cerkev je edína, ker ima 1) eniga poglavarja, 2) eno vero, 3) ene zakramente. „En Gospod, ena vera, en kerst.“ Efež. 4, 5.

Kako je prava Jezusova cerkev sveta?

Prava Jezusova cerkev je sveta: 1) ker je njen začetnik Jezus Kristus svet; 2) ker je njen nauk svet; 3) ker ima svete zakramente; 4) ker svoje verne k svetosti napeljuje; 5) ker so zmirej svetniki v njej. „Po njem, ki vas je poklical in je svet, tudi vi v vsim svojim obnašanji sveti bodite.“ 1. Pet. 1, 15.

Kako je prava Jezusova cerkev katoliška ali vesoljna?

Prava Jezusova cerkev je katoliška ali vesoljna: 1) ker jo je Jezus Kristus postavil za vse ljudi, 2) za vse čase, 3) za vse kraje, in 4) ker vse veruje, kar je Jezus Kristus učil, in ima vse zakramente, ki jih je bil Jezus Kristus postavil. „Pojdite, in učite vse narode, in keršujte jih v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha. Učite jih spolnovati vse, kar koli sim vam zapovedal. In glejte! jez ostanem z vami vse dni do konca svetá.“ Mat. 28, 19. 20.

Kako je prava Jezusova cerkev apostoljska?

Prava Jezusova cerkev je apostoljska: 1) ker veruje in uči, kar so aposteljni verovali in učili; 2) ker so aposteljni po Jezusovim povelji njen uk po vsim svetu oznanovali; 3) ker so njeni škofje nasledniki aposteljniov. „Vzidani ste na stalo aposteljniov in prerokov, in poglavitni vogelni kamen je sam Kristus Jezus.“ Efež. 2, 20.

Ktera cerkev ima vse te znamenja?

Le naša katoliška cerkev ima vse te znamenja; torej je le naša cerkev prava Jezusova cerkev, le ona ima pravo vero in prave zakramente: je nezmotljiva in edinozveličavna.

Kako se še drugači imenuje prava Jezusova cerkev?

Prava Jezusova cerkev se tudi rimska imenuje, ker je rimski papež njen vidni poglavar in srednik cerkvene edinosti.

Kaj je tedaj sveta, katoliška cerkev?

Sveta, katoliška cerkev je vidna družba vsih pravovernih kristjanov pod vidnim poglavarjem, rimskim

papežem, kateri ene nauke verujejo in ene zakramente prejemajo.

K čemu naj nas spodbada nauk, da je naša katoliška cerkev prava Jezusova cerkev?

Iz vsiga serca bodimo Bogu hvaležni za preveliko srečo, da smo otroci svete, katoliške cerkve, in goreče si prizadevajmo, da bodo vsi ljudje katoliško cerkev kakor svojo mater častili. Po otročje pa tudi spoštujmo in ljubimo svetiga očeta in njemu podložne škofe in mašnike, in z veseljem spolnujmo, kar nam ukazujejo.

b) Od občestva svetnikov.

Kakošno zvezo imajo pravoverni kristjani medseboj?

Pravoverni kristjani imajo med seboj zvezo, kakor udje eniga telesa. „Kakor imamo v enim telesu veliko udov, vsi udje pa nimajo ravno tistiga opravila; tako nas je veliko eno telo v Kristusu, slehern pa smo eden drugiga udje.“ Rim. 12, 4. 5.

Kako se ta zveza pravovernih kristjanov imenuje?

Ta zveza pravovernih kristjanov se imenuje občestvo svetnikov.

Zakaj se ta zveza pravovernih kristjanov občestvo imenuje?

Ta zveza pravovernih kristjanov se imenuje občestvo, ker se vsi udje svete cerkve duhovnih dobrot vdeležvajo.

Ktere so duhovne dobrote, ki se jih vsi udje svete cerkve vdeležvajo?

Duhovne dobrote, ki se jih vsi udje svete cerkve vdeležvajo, so: 1) Jezusov nauk, 2) sveti zakramenti, 3) daritev svete maše, 4) molitev, 5) dobre dela in zasluženje vernih kristjanov

Zakaj se ta zveza pravovernih kristjanov imenuje občestvo svetnikov?

Ta zveza pravovernih kristjanov se imenuje občestvo svetnikov, ker so vsi pravoverni kristjani v zakramentu svetiga kersta posvečeni in k svetosti poklicani. „Po njem, ki vas je poklical in je svet, tudi vi v vsim svojim obnašanji sveti bodíte.“ 1. Pet. 1, 15. In sveti Pavel imenuje vse pravoverne kristjane že na tem svétu svetnike.

Doklej bo terpélo občestvo pravovernih kristjanov?

Občestvo pravovernih kristjanov je po duši, in torej bo tudi po smerti še terpélo, ker duša nikoli ne umerje, in ljubzen nikoli ne mine.

Kteri so udje svete cerkve, ki so med seboj zvezani in združeni?

Udje svete cerkve, ki so med seboj zvezani in združeni, so ti:

1) Verni na zemlji, ki so k svetosti poklicani in se še za njo vojskujejo (vojskovavna cerkev).

2) Svetniki v nebesih, ki so že pri Bogu in so večno zveličanje že dosegli (poveličana cerkev).

3) Duše v vicah, ki še terpijo in se čistijo, in popolnoma očišene v nebesa pojdejo (terpeča cerkev).

Kákošno zvezo imamo verni na zemlji med seboj?

Verni na zemlji molimo eden za družiga in si z dobrimi déli pomagamo. „Molíte eden za družiga, de boste ohranjeni; veliko namreč premore stanovitna molitev pravičniga.“ Jak. 5, 16.

Kákošno zvezo imamo verni na zemlji z dušami v vicah?

Verni na zemlji za duše v vicah Boga prosimo, in jim z molitvijo, z dobrimi déli, in posebno z daritvijo

svete maše pomagamo, duše v vicah pa iz hvaležnosti za verne na zemlji Boga prosijo. „Sveta in dobra je misel za mertve moliti, de bi bili gréhov rešeni.“ 2. Mak. 12, 46.

Kakošno zvezo imamo verni na zemlji s svetniki v nebesih?

Verni na zemlji svetnike v nebesih častimo in na pomoč kličemo, svetniki v nebesih pa za verne na zemlji Boga prosijo. „Ta je prijatelj bratov in izraelskiga ljudstva; ta je, ki veliko moli za ljudstvo in vse sveto mésto, Jeremija, prerok Božji.“ 2. Mak. 15, 14.

S čem bomo svetnike nar lepše častili?

Svetnike bomo nar lepše častili, če si prizadévamo njih lépe zglede posnemati in se vadimo v čednostih, s katerimi nam svetijo. „Spomnite se svojih sprednikov, kateri so vam govorili besédo Božjo; glejte konec njih življenja, in ravnajte se po njih veri.“ Hebr. 13, 7.

X. Odkupljenje gréhov.

Kaj nas uči deseti člen apostolske vere?

Deseti člen apostolske vere nas uči, de je Kristus svoji cerkvi dal oblast, gréhe odkupovati. Rekel je namreč aposteljanam: „Prejmite svetiga Duha. Kterim boste gréhe odkupili, so jim odkupeni; in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.“ Jan. 20, 22. 23.

Kdo ima v pravi cerkvi oblast gréhe odkupovati?

Škofje in mašniki imajo v pravi cerkvi oblast gréhe odkupovati.

Kje se gréhi odkupajo?

Gréhi se odkupajo v zakramentu svetiga kersta in v zakramentu svete pokore.

Kteri gréhi se odpušajo pri svetim kerstu?

Pri svetim kerstu se odpušajo izvirni gréh in vsi pred kerstam storjeni gréhi.

Kteri gréhi se odpušajo pri sveti pokori?

Pri sveti pokori se odpušajo vsi po svetim kerstu storjeni gréhi.

Čemu naj vémo, de ima prava Jezusova cerkev oblast gréhe odpušati?

Ker vémo, de ima prava Jezusova cerkev oblast gréhe odpušati, bodimo potolaženi, ako smo bili tako nesrečni, de smo grešili; to naj nas pa tudi spodbada svoje življenje poboljšati; zakaj škofje in mašniki imajo le oblast, skesanim in spokornim gréšnikom gréhe odpušati.

XI. XII. Vstajenje mesá. In večno življenje.

Kaj nas je učil Jezus od človekoviga stanú po smerti?

Jezus nas je učil:

- 1) De telo zavoljo gréha umerje.
- 2) De je človeška duša neumerjoča.
- 3) De je precej po smerti vsak človek posebej sojen.
- 4) De so vice.
- 5) De bodo poslednji dan trupla vsih mertvih iz zemlje vstale in se zopet z dušami sklenile.
- 6) De bo potem splošna ali poslednja sodba.
- 7) De bodo pravični vekomej v nebesih plačevani, gréšniki pa vekomej v peklu kaznovani.

1. Od smerti.

Kaj je smert?

Smert je ločitev duše od telesa.

Ali moramo vsi umréti?

Vsi moramo umréti. „Ljudem je odločeno enkrat umréti.“ Hebr. 9, 27.

Od kod pride, de mora vsak človek umréti?

De mora vsak človek umréti, pride od gréha, ki ga je bil Adam v raji storil. Ko bi Adam ne bil grešil, bi bilo tudi naše telo neumerjoče ostalo. Smert je plačilo za gréh. „Po enim človeku je prišel gréh na svet, in po gréhu smert, in takó je nad vse ljudi smert prišla, ker so vsi v njem grešili.“ Rim. 5, 12.

Kdaj, kje in kako bomo umerli?

Ne vémo, kdaj, kje in kako bomo umerli. „Človek ne vé svojiga konca.“ Prid. 9, 12. „Ob uri, ki je ne véste, bo Sin človekov prišel.“ Mat. 24, 44.

Zakaj nam Bog ni razodel, kdaj in kako bomo umerli?

Bog nam ni razodel, kdaj in kako bomo umerli, de bodimo za smert védno pripravljeni. „Čujte, ker ne véste ne dneva ne ure.“ Mat. 25, 13. „Čujte, ker ne véste, ktero uro bo vaš Gospod prišel.“ Mat. 24, 42.

Kako moramo za smert vedno pripravljeni biti?

Vedno se moramo gréha skerbno varovati, v posvečujoči gnadi Božji živéti in dobre déla délati, de nas smert nikoli nepripravljenih ne najde.

Kákošna je smert pravičnih?

Smert pravičnih je srečna. „Draga je pred Gospodovim obličjem smert njegovih svetih.“ Ps. 115, 6.

Kákošna je smert grešnikov?

Smert gréšnikov je silno strašna. „Smert gréšnikov je silno huda.“ Ps. 33, 22.

V kateri povésti nam je to Jezus prav živo popisal?

V povésti od bogaboječiga Lazarja in neusmiljeniga bogatína nam je to Jezus prav živo popisal. Luk. 16, 19. i. d.

2. Od neumerjočnosti človeške duše.

Kaj se pravi: človeška duša je neumerjoča?

Človeška duša je neumerjoča, se pravi: človeška duša ne bo nikoli umerla, temuč bo, tudi po smerti našiga telesa še vekomej mislila in hotéla, vekomej živéla. „Prah se poverne v svojo perst, iz ktere je bil; duh pa se verne k Bogu, ki ga je bil dal.“ Prid. 12, 7.

Iz ktere povésti Jezusove vémo, de je človeška duša neumerjoča?

De je človeška duša neumerjoča, vémo iz povésti Jezusove od bogatina in uboziga Lazarja. Telo jima je umerlo, duša pa jima je še vedno živéla. Duša bogaboječiga Lazarja je prišla v naročje Abrahamovo, duša neusmiljeniga bogatina pa v pekel.

Iz kterih besedí Jezusovih tudi še vémo, de je človeška duša neumerjoča?

De je človeška duša neumerjoča, tudi še vémo iz Jezusovih besedí, ki jih je rekel judam: „Abraham, vaš oče, se je silno veselil viditi moj dan; vidil ga je, in je bil vesel.“ Jan. 8, 56. Abraham je umerl več sto let pred Jezusam; ali njegova duša je móгла po smerti njegoviga telesa še živéti, de je vidil dan Jezusoviga včlovečenja in rojstva.

S katerimi besedami je Jezus prav lepó povédal, de je človeška duša neumerjoča?

Ko so bili Jezusovi učenci žalostni, de bodo zavoljo njegoviga uka grozno veliko terpeli, jim je rekel Jezus: „Ne bojte se njih, kateri teló umoré, duše pa ne morejo umoriti; temuč bojte se veliko bolj tistiga, kateri more dušo in teló pogubiti v pekel.“ Mat. 10, 28.

Kaj nam pomaga véditi, de je naša duša neumerjoča?

Ker je naša duša neumerjoča, bódimo pokojni in veseli. Če nam tudi starši, bratje, prijatli in dobrotniki odmerjejo, ali če se tudi nam smert bliža: nikar preveč ne žalujmo, sej le samo telo umerje, duša pa ne, ona vekomej živí. Ondi pri ljubim Bogu se bomo zopet vidili.

K čemu naj nas spodbada misel, de je naša duša neumerjoča?

Misel, de je naša duša neumerjoča, naj nas spodbada, de posebno za svojo dušo skerbímo, in vedno bolj-ši in svetejši bodimo. „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobí, svojo dušo pa pogubí?“ Mat. 16, 26.

3. Od posebne sodbe.

Kaj se je precej po smerti zgodílo z dušo uboziga Lazarja in neusmiljeniga bogatina?

Duša uboziga Lazarja je bila precej po smerti njegoviga telesa obdarovana, duša neusmiljeniga bogatina pa kaznovana. (Luk. 16, 22.)

Kaj je rekel Jezus spokornimu hudodelniku na križu?

Jezus je rekel spokornimu hudodelniku na križu: „Resnično, ti povém, dans boš z menoj v raji.“ Luk. 23, 43.

Kdo je sklenil, kako naj se precej po smerti godí bogaboječimu Lazarju, spokornimu hudodelniku in neusmiljenimu bogatinu?

Kako naj se bogaboječimu Lazarju, spokornimu hudodelniku in neusmiljenimu bogatinu precej po smerti godí, je sklenil neskončno pravični Bog, kateri vse dobro plačuje in vse hudo kaznuje, kakor si kdo zasluži.

Kaj bo pa Bog storil, preden bo pravične plačeval in hudobne kaznoval?

Bog bo ljudem oznanil, kar so dobriga ali hudiga v življenji na zemlji storili, in jim bo povédal, káko plačilo in káko kazen so za to zaslužili, to je, sodil bo ljudi.

Ker je pa duša vsaciga človeka precej po smerti plačevana ali kaznovana, kaj bo duši vsaciga človeka Bog poprej oznanil?

Bog bo duši vsaciga človeka poprej oznanil, zakaj bo plačevana ali kaznovana. Duša vsaciga človeka je precej po smerti njegoviga telesa sojena.

S katerimi besedami uči sveto pismo, de je duša človekova precej po smerti njegoviga telesa sojena?

Sveto pismo pravi: „Ljudem je odločeno enkrat umréti, po tem pa sodba.“ Hebr. 9, 27.

Kako se pravi tej sodbi precej po smerti?

Tej sodbi precej po smerti se pravi posebna sodba, ker je duša vsaciga človeka precej po smerti posebej sojena.

Po čem bo Bog sodil dušo vsaciga človeka?

Bog bo sodil dušo vsaciga človeka po vsim, kar je na zemlji mislila, želéla, govorila, storila, in kar je dobriga opustila. „Vsi se moramo pokazati pred sodnjim stolom Kristusovim, de slehern prejme v svojim telesu, kakor je storil ali dobro ali hudo.“ 2. Kor. 5, 10.

Kaj nam pomaga véditi, de bomo precej po smerti sojeni?

Če nas ljudje po krivim sodijo, ali če se nam hudo godí, bódimo pokojni; zakaj precej po smerti se bo pri Božji sodbi pravíca skazala, in vse terpljenje se bo v veselje spremenílo.

K čemu naj nas spodbada miselna posebno sodbo?

Misel na posebno sodbo naj nas spodbada, po Jezusovih naukih stanovitno živéti, ker nas ne bo takó sodil, kakor ljudje mislijo ali govoré, ampak po svoji sveti besedi in po svojih zapovedih. „Beseda, katero sim govoril, ona ga bo sodíla poslednji dan.“ Jan. 12, 48.

4. Od vic.

Kaj pride po posebni sodbi?

Po posebni sodbi se Božja sodba spolni. Čisto dobri pridejo precej v nebesa, hudobni pa precej v pekel.

Kam pa pridejo duše tistih ljudi, kateri sicer v gnadi Božji umerjó, pa imajo vender še male grehe nad sabo?

Duše, ki so sicer v gnadi Božji, pa imajo vender še male grehe nad sabo, ne morejo precej v nebesa priti, zakaj „nič omadežaniga ne pojde v nebeško kraljestvo“ (Skrivn. razod. 21, 27.); vekomej zavergel jih pa Bog tudi ne bo zavoljo malih gréhov, zakaj neskončno pravični Bog „bo povernil vsakterimu po njegovih délih“ (Mat. 16, 27.). Torej nas učí sveta cerkev, de je še tretji kraj, kamor pridejo duše tacihi ljudi, ki sicer v gnadi Božji umerjo, pa imajo vender še male gréhe nad sabo, ali se pa za svoje gréhe v življenji še niso dosti spokorili.

Kako pravimo tému kraju?

Tému kraju pravimo vice.

Kaj so tedaj vice?

Vice so kraj, kjer duše časne kazni terpé za grehe, ki se jih v življenji še niso dosti spokorile in kjer se svojih malih gréhov dočišujejo.

Iz katerih Jezusovih besedi se vidi, da so vice?

Jezus je rekel nekdam oslepljenim Judam: „Kdor govori zoper svetiga Duha, mu ne bo odpušeno ne na tem svetu, ne v prihodnjim.“ Mat. 12, 32. Torej se po smerti vendar še mali géhi odpušajo.

Kákošno terpljenje imajo duše v vicah?

Duše v vicah posebno zato veliko terpé, ker silno silno hrepené Boga gledati in večno vživati, pa ga vendar le ne morejo; verh téga imajo tudi še drugo terpljenje, ktero jim je Božja pravica naložila.

Doklej ostanejo duše v vicah?

Prav za prav se ne more vediti, doklej duše v vicah ostanejo; vse, kar se more vediti, je, da so duše dalj ali manj časa v vicah, kolikor so Boga bolj ali manj razžalile, kolikor so več ali manj pokore v življenji storile, in kolikor jim verni z molitvijo in drugimi dobrimi deli več ali manj pomagajo.

Kako moremo dušam v vicah pomagati?

Dušam v vicah, s katerimi smo v občestvu, moremo pomagati: 1) zlasti z daritvijo svete maše, 2) z molitvijo, 3) z družimi dobrimi deli, 4) z odpustki. „Sveta in dobra je misel za mertve moliti, da bi bili grehov rešeni.“ 2. Mak. 12, 46.

Kterim dušam v vicah smo posebno dolžni pomagati?

Dolžni smo sicer vsim dušam v vicah pomagati, že iz ljubezni, s ktero smo ž njimi sklenjeni; posebno pa smo to iz hvaležnosti dolžni svojim staršem, bratom in sestram, prijatlam in dobrotnikom.

K čemu naj nas spodbada misel, de so vice?

Misel na vice naj nas spodbada varovati se tudi malih gréhov, ker tudi take Bog strahuje, in pokoriti se tukaj storjenih gréhov, de ne bomo za nje v vicah terpéli.

5. Od vstajenja mesá.

Kaj se je zgodilo z Jezusovim telesam tretji dan po njegovi smerti?

Jezusova duša se je spet s telesam skleníla, in Jezus je z lastno močjó častit od mertvih vstal.

Kakošen čudež je storil Jezus nad več mertvimi?

Jezus je več mertvih le z besedo zopet v življenje obudil, kakor Jajrovo hčer, Najmljanskiga mladenča, in svojiga prijatla Lazarja.

Kaj je rekel Jezus ljudem, ki so se čudili, de mertve v življenje obuja?

Jezus jim je rekel: „Ne čudíte se tému; ker ura pride, ob kateri bodo vsi, ki so v grobéh, slišali glas Sinú Božjiga. In bodo prišli, kateri so dobro délali, v vstajenje življenja, kateri so pa hudo délali, v vstajenje obsojenja.“
Jan. 5, 28. 29.

Kaj uči Jezus s témi besédami?

Jezus uči s témi besédami, de bo nekdej z vsigamogočno besédo trupla vsih mertvih iz grobov obudil in zopet z njih dušami združil. Pravični bodo potlej z dušo in telesam vekomej zveličani, hudobni pa z dušo in telesam vekomej pogubljeni.

Kakošne bodo telesa pravičnih po vstajenji?

Telesa pravičnih bodo po vstajenji nestrohljive, neumerjoče, častitljive, duhovne, Jezusovimu častitljivimu telesu podobne. „Séje se v trohljivosti, vstalo bo v nestrohljivosti; séje se v nečasti, vstalo bo v časti; séje se

v slabosti, vstalo bo v terdnosti; séje se živalsko telo, vstalo bo duhovno telo.“ 1. Kor. 15, 42—45. „Jezus Kristus bo spremenil naše revno telo, ker ga bo upodobil svojemu častitljivemu telesu.“ Fil. 3, 21.

Kákošne bodo telesa hudobnih po vstajenji?

Telesa hudobnih bodo po vstajenji ostudne, pogubljene, v večni ogenj namenjene. „Glejte! skrivnost vam povém: Vsi bomo sicer vstali, tode spremenjeni ne bomo vsi.“ 1. Kor. 15, 51.

Kdaj bo vstajenje od smerti?

Vstajenje od smerti bo sodnji dan, konec svetá. Jezus pravi: „To je volja Očetova, kateri me je poslal, de od vsiga tistiga, kar mi je dal, nič ne zgubím, temuč de obudím tisto poslednji dan.“ Jan. 6, 39.

Kaj nam pomaga véditi, de bomo od mertvih vstali?

Ker vémo, de bomo od mertvih vstali, bódimo pokojni in veseli. Slabo sicer je sedaj naše teló, umerje, pride v grob in strohni; pa ne bojmo se tega preveč, sej bo nekdam vstalo, in če svetó živimo, bo častitljivo vekomej.

K čemu naj nas spodbada misel, de bomo od smerti vstali?

Misel, de bomo od smerti vstali, naj nas spodbada spoštovati svoje teló; nikoli nič hudiga, vselej pa le dobro ž njim déljajmo, zlasti pa védno sramožljivi in čisti bódimo.

6. Od poslednje sodbe.

Kaj sta rekla angela aposteljnám in učencám, ki so za Jezusam žalostno v nebesa gledali?

Angela, ki sta se prikazala aposteljnám pri Jezusovim vnebohodu, sta jima rekla: „Možje Galilejci! kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, kateri je bil vzet od

vas v nebo, bo takó prišel, kakor ste ga vidili iti v nebo.“
Ap. djanje 1, 11.

Kaj nas učí Jezus sam od svojiga družiga prihoda na zemljo?

Jezus je rekel sam od sebe: „Kadar pride Sin človekov v svojim veličastvu, in vsi angeli ž njim, takrat bo sedel na sedežu svojiga veličastva. In zbrali se bodo pred njim vsi narodi, in jih bo narazen ločil, kakor pastir loči ovce od kozlov. In bo ovce postavil na svojo desnico, kozle pa na levico. Takrat poreče kralj tistim, kateri bodo na njegovi desnici: Pridite, blagodarjeni mojiga Očeta! posedite kraljestvo, ktero vam je pripravljeno od začetka svetá. Zakaj lačen sim bil, in ste mi dali jésti; žejin sim bil, in ste mi dali piti; tujic sim bil, in ste me pod streho vzeli; nag sim bil, in ste me oblekli; bolan sim bil, in ste me obiskali; v ječi sim bil, in ste k meni prišli. Tedaj mu bodo pravični odgovorili, rekoč: Gospod! kdaj smo te vidili lačniga, in smo te nasitili? ali žejniga, in smo te napojili? Kdaj smo te vidili tujiga, in smo te pod streho vzeli? ali naziga, in smo te oblekli? Ali kdaj smo te vidili bolniga, ali v ječi, in smo k tebi prišli? In kralj bo odgovoril in jim rekel: Resnično, vam povem, kar ste storili kterimu téh mojih nar manjših bratoy, ste meni storili!“

„Potlej poreče tudi tistim, kateri bodo na levici: Po-berite se spred mene, prekleti! v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in njegovim angelam! Zakaj lačen sim bil, in mi niste dali jesti; žejin sim bil, in mi niste dali piti; tuj sim bil, in me niste pod streho vzeli; nag sim bil, in me niste oblekli; bolan in v ječi sim bil, in me niste obiskali. Tedaj mu bodo tudi oni odgovorili, rekoč: Gospod! kdaj smo te vidili lačniga, ali žejniga, ali tujiga,

ali naziga, ali bolniga, ali v ječi, in ti nismo postregli? Takrat jim bo odgovoril, rekoč: Resnično, vam povém, kar niste storili kterimu téh nar manjših, tudi meni niste storili! In ti pojdejo v večno terpljenje, pravični pa v večno življenje.“ Mat. 25, 31—46.

Zakaj bo tedaj Jezus zopet prišel?

Jezus bo zopet prišel, de bo vsim ljudém očitno povédal, kaj so dobriga in hudiga storili, in kákošno plačilo ali kazen so si za to zaslužili, to je, de bo vse ljudi skupej in očitno sodil. „Sin človékov bo prišel v veličastvu svojiga Očeta s svojimi angeli, in takrat bo povernil vsakterimu po njegovih délih.“ Mat. 16, 27.

Kako pravimo téj sodbi?

Téj sodbi pravimo poslednja, vesoljna, očitna sodba, ker bodo poslednji ali zadnji dan, konec svetá, vsi ljudje skupej in očitno sojeni.

Po čem bo Jezus ljudi sodil?

Jezus bo sodil ljudi po vsim, kar so mislili, želéli, govorili, storili, in kar so dobriga opustili. „Vsise moramo pokazati pred sodnjim stolam Kristusovim, de slehern prejme v svojim telesu, kakor je storil ali dobro ali hudo.“ 2. Kor. 5, 10.

Zakaj bo Jezus konec svetá vse ljudi skupej in očitno sodil?

Jezus bo konec svetá vse ljudi skupej in očitno sodil, de bo nedolžni, ki ni bil po vrednosti čislan, pravični, ki je po krivici slabo od njega govoril, bogaboječi, ki je bil skrit na svétu, vsim znan in vpričo vsih povelčan, skrivni hudobnež, hinavec in opravljivec pa očitno osramoten; de bodo vsi ljudje vidili in spoznali, de je Bog do vsih neskončno pravičen.

Ali vémo dan in uro poslednje sodbe?

Le sam Bog vé dan in uro poslednje sodbe, nihče drugi, še angeli v nebesih ne. — Torej nikdar ne odlašajmo poboljšanja in dobrih dél, in bódimo védno pripravljeni stopiti pred sodbo Božjo. (Mat. 24, 36—44.)

Kaj nam pomaga véditi, de bo poslednja sodba?

Ker vémo, de bo poslednja sodba, bódimo pokojni in veseli. Če ljudje slabo od nas govoré, desiravno smo nedolžni, ali če se nam dobro s hudim povračuje; nič ne marajmo, le stanovitno déljajmo dobro, sej bo sodnji dan naša nedolžnost razodeta, in vse še tako skrite dobre déla bodo očitne.

K čemu naj nas spodbada misel, de bo poslednja sodba?

Misel, de bo poslednja sodba, naj nas spodbada, de na skrivnim radi dobro déljajmo, posebno zapoved kersanske ljubezni vselej natanko spolnujmo; zakaj sodnji dan bo vse dobro očitno povernjeno. Hudiga pa nikdar nič ne počenjajmo, ko bi nas tudi noben človek ne vidil; zakaj sodnji dan bodo vse še tako skrite hudobne déla razodéte in očitno kaznovane.

7. Od nebes.

Kaj poreče Jezus pravičnim pri poslednji sodbi?

Jezus poreče pravičnim pri poslednji sodbi: „Pri-
dite, blagodarjeni mojiga Očeta! posedite kraljestvo,
ktero vam je pripravljeno od začetka svetá. — In pravični pojdejo v večno življenje.“ Mat. 25, 34. 46.

Kaj so nebesa?

Nebesa so srečno prebivališče svetnikov, kjer se Bog svojim zvestim služabnikom z obličja v obličje razodéva, in je on sam njih neizrečeno veliko plačilo.

Kdo pride v nebesa?

V nebesa pride, kdor v gnadi Božji umerje, in kdor za storjene gréhe ali v tém ali v unim življenji zadostí. „Nič omadežaniga ne pojde v nebésko kraljestvo.“ Skrivno razod. 21, 27.

Ali se nebeško veselje že zdaj dá prav razuméti?

Nebeško veselje se ne dá zdaj prav razuméti, ker je neizrečeno veliko. Sveto pismo pravi: „Oko ni vidilo, uho ni slišalo, in v serce človekovo ni prišlo, kar je Bog pripravil tém, kateri ga ljubijo.“ 1. Kor. 2, 9.

Kákošno je nebeško veselje po Jezusovim uku?

Nebeško veselje je takole:

1) Izvoljeni bodo Božje lastnosti in Božjo voljo v nebesih veliko bolj popolnoma, kakor tukaj na zemlji, spoznali in se zavoljo tega spoznanja močno veselili: z obličja v obličje bodo Boga gledali, ljubili in vživali. „Zdaj vidimo skozi zerkalo kakor v megli; takrat pa bomo vidili od obličja v obličje. Zdaj spoznam le nekoliko; takrat pa bom spoznal, kakor sim bil spoznan.“ 1. Kor. 13, 12. „Blagor njim, kateri so čistiga serca; ker oni bodo Boga gledali.“ Mat. 5, 8. „Vémo, de bomo, kadar se prikaže, njemu podobni, ker ga bomo vidili, kakoršen je.“ 1. Jan. 3, 2.

2) V nebesih ne bodo imeli nobene, tudi nar manjši težave ali zopernosti ne. „Bog bo obrisal vse solze od njih oči, in smerti ne bo več, tudi ne bo več ne žalovanja, ne vpitja, ne bolečine; ker poprejšnje je minulo.“ Skrivno razod. 21, 4.

3) Zavoljo vsiga, kar so na zemlji dobriga storili, se bodo neizrečeno veselili, in bodo zmirej dobro in mirno vést imeli. „Blagor mertvim, kateri v Gospodu umerjó; zakaj njih déla za njimi gredó.“ Skrivno razod. 14, 13.

4) V neizrečeno veseli družbi bodo, pri Bogu, pri Jezusu, pri materi Božji, pri angelih in svetnikih. „Pristopili ste k méstu živiga Boga, k nebeškemu Jeruzalemu, in k množici veliko tavžent angelov, k cerkvi pervencov, kateri so zapisani v nebesih, in k Bogu, sodniku vsih, in k duhovam popolnoma pravičnih, in k Jezusu, sredniku nove zaveze, in k očiševavni kervi, ktera bolje govori kakor Abeljnova.“ Hebr. 12, 22—24.

5) Neizrečeno zveličanje bodo vekomej vživali. „Pravični pojdejo v večno življenje.“ Mat. 25, 46.

Ali bodo v nebesih vsi izvoljeni enako veselje iméli?

V nebesih ne bodo vsi izvoljeni enaciga veselja iméli. Če je kdo tukaj več dobriga storil, bo tudi veči njegovo plačilo in veselje v nebesih. „Kdor pičlo séje, bo tudi pičlo žel; in kdor séje v obilnosti, bo tudi v obilnosti žel.“ 2. Kor. 9, 6.

Kaj nas uči premišljevanje nebeškiga veselja?

Premišljevanje nebeškiga veselja nas uči:

1) De vse nadloge in zopernosti sedanjiga življenja stanovitno in voljno terpímo, ker „terpljenje sedanjiga časa se ne da primeriti prihodnji časti, ktera bo nad nami razodéta.“ Rim. 8, 18.

2) De Božje zapovedi vselej radi in zvesto spolnujmo, bodi si nam še takó težavno in neprijetno, če si tudi terpljenje in preganjanje nakopljemo; zakaj za stanovitnim bojevanjem pride večno plačilo, za kratkim terpljenjem večno veselje. „Kdor obstojí do konca, bo zveličan.“ Mat. 10, 22.

8. Od pekla.

Kaj poreče Jezus hudobnim pri poslednji sodbi?

Jezus poreče hudobnim pri poslednji sodbi: „Poberte se spred mene, prekleti! v večni ogenj, kateri je pri-

pravljjen hudiču in njegovim angelam. — In ti pojdejo v večno terpljenje.“ Mat. 25, 41. 46.

Kaj je pekel?

Pekel je strašni kraj, kjer pogubljeni vekomej terpe.

Kdo pride v pekel?

V pekel pride, kdor v smertnim gréhu umerje.

Kákošno terpljenje je v peklú?

Neizrečeno strašno terpljenje je v peklú:

1) Pogubljeni s trepetam in straham mislijo na Boga, svojiga pravičniga sodnika, in so zaverženi spred Božjiga obličja. „Poberíte se spred mene, prekleti! v večni ogenj.“ Mat. 25, 41.

2) Huda vést jih zmirej peče, de so samí kriví svoje nesreče. „Njih červ ne umerje.“ Mark. 9, 43.

3) So v družbi hudobnih in zaverženih duhov. „Poberíte se spred mene, prekleti! v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in njegovim angelam.“ Mat. 25, 41.

4) Še veliko družiga hudiga na duši in na telesu bodo terpéli, kar sveto pismo primerja z neugasljivim ognjem in s temnim krajem, kjer je jok in škripanje z zobmí. „Njih ogenj ne ugasne.“ Mark. 9, 47. „Pahnjeni bodo v vnanjo temo; ondi bo jok in škripanje z zobmí.“ Mat. 8, 12.

5) Vse to terpljenje bodo vekomej terpéli, to je, brez vsiga konca, brez upanja kaciga polajška ali rešenja. „Poberíte se spred mene, prekleti! v večni ogenj.“ Mat. 25, 41. „Njih červ ne umerje in njih ogenj ne ugasne.“ Mark. 9, 43. „Med nami in med vami je velik prepad postavljen, de, kateri hočejo od tod k vam iti, ne morejo, in tudi ne od ondot sem priti.“ Luk. 16, 26.

Zakaj je peklenško terpljenje večno?

Ti, ki v smertnim gréhu umerjó, v grehu vekomej terdovratni ostanejo; torej jih mora Bog neskončno sveti vekomej sovražiti in on neskončno pravični vekomej kaznovati.

Ali vsi pogubljeni enakó terpe?

Vsak terpi za svoje grehe in po svojih gréhih. „Kolikor se je (Babilon) povzdigoval in v sladnosti bil, toliko mu dajte stiske in žalosti.“ Skrivno razod. 18, 7.

Kaj nam pomaga premišljevanje peklenškega terpljenja?

Neizrečeno veliko in večno peklenško terpljenje naj nas uči, kako „strašno je pasti v roke živiga Boga“ (Hebr. 10, 31.), in naj nas odvráčuje od vsiga hudiga, ko bi nas tudi še tolikanj mikalo, ker gréšno veselje mine, za njim pa pride večno terpljenje.

Ktere so štiri poslednje reči?

Štiri poslednje reči so: 1) smert, 2) sodba, 3) pekel, 4) nebesa.

Kaj pomaga spominjati se poslednjih reči?

Poslednjih reči spominjati se je silno koristno po besedah svetiga pisma, ki pravi: „V vsih svojih delih se spominjaj svojih poslednjih reči, in vekomej ne boš grešil.“ Sir. 7, 40.

Kaj pomeni beseda: „Amen“ na koncu apostolske vere?

Beseda: „Amen“ na koncu apostolske vere pomeni: „resnično je“, de torej vse terdno verujemo, kar je v apostoljski veri zapopadeniga, in de po tej veri tudi hočemo živéti in umréti.

II. Poglavje.

Od upanja.

Kaj se pravi keršansko upati?

Keršansko upati se pravi: od Boga terdno pričakovati, kar nam je zavoljo neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa obljubil.

Kaj upamo od Boga?

Od Boga upamo večno življenje, to je, večno zveličanje in vse pripomočke, ki jih k zveličanju potrebujemo, namreč: odpušenje gréhov in gnado Božjo.

Ali smémo tudi časnih dobrot od Boga upati?

Tudi časnih dobrot smémo od Boga upati, kolikor nam k zveličanju pomagajo ali zveličanja vsaj ne opovirajo.

Zakaj upamo v Boga?

V Boga upamo, ker je vsigamogočen, zvést v svojih obljubah, neskončno dobrotljiv in usmiljen, torej more in hoče vse spolniti, kar je obljubil. „Deržimo se nepremakljivo spoznanja svojiga upanja; zvést je namreč, kateri je obljubil.“ Hebr. 10, 23.

Je li keršansko upanje potrebno?

Keršansko upanje je tako potrebno, de brez njega ni mogoče Bogu dopasti. „Zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje.“ 1. Kor. 13, 13.

S čem se keršanskiga upanja nar bolj vadimo?

Keršanskiga upanja se nar bolj z molitvijo vadimo.

a) Od molitve.

Kaj je molitev?

Molitev je povzdigovanje duhá k Bogu.

Zakaj molimo?

Zato molimo, de Boga, svojiga nar vikšiga Gospoda, častimo, za prejete dobrote hvalimo, in prosimo potrebnih dobrot, posebno, de bi nam gréhe odpustil in v vsih nadlogah pomagal.

Kolikerna je torej molitev?

Molitev je trojna: častivna, hvalivna in prosivna.

Kolikera utegne biti molitev?

Molitev utegne biti dvojja: ali samo notranja, ali pa ob enim tudi vnanja; in oboje molitve smo se naučili od Jezusa Kristusa in od aposteljnov.

Kdaj je molitev notranja?

Molitev je notranja, kadar same misli svojiga duha in želje svojiga serca k Bogu povzdigujemo. — Tako je molila Ana v tempeljnu. „Ana je namreč v svojim sercu govorila, glas pa se celó ni slišal.“ 1. Kralj. 1, 13. Tako je molil David, ki pravi: „Moje serce ti je reklo: Moje obličje te iše.“ Ps. 26, 8.

Kdaj je molitev vnanja?

Molitev je vnanja, kadar misli svojiga duha in želje svojiga serca k Bogu povzdigujemo in ob enim tudi z besedo izrekujemo.

Na kaj je tréba glédati pri vnANJI molitvi?

Pri vnANJI molitvi je tréba glédati, de naša duša ravno to misli, hoče in želi, kar z besedo govorimo. Samo blebetanje pri Bogu nič ne veljá. „To ljudstvo me

častí z ustnicami, njih serce je pa deleč od mene“ je očital Jezus judam. Mat. 15, 8.

Ali je z besédo moliti dobro in potrebno?

Z besédo moliti je dobro in potrebno, ker s tako molitvijo sami sebe k pobožnosti vnemamo, drugim pa, ki molitev slišijo, lép zgled dajemo in jih k molitvi spodbujamo.

Čemu so nam molitevne bukve?

Molitevne bukve nam pomagajo pobožne misli in svete želje obujati, kakoršnih je pri molitvi tréba. Zlasti njim so koristne, kateri sami ne morejo z besédo povédati, kar jim je na sercu.

Zakaj smo dolžni moliti?

Moliti smo dolžni:

1) Ker moramo Bógu živo zaupanje, priserčno hvaležnost in nar večí čast skazovati. Sveti Pavel pravi: „Neprenehama molíte.“ 1. Tes. 5, 17.

2) Ker nam je Bog zapovédal moliti: „Kličí me ob dnevu stiske; otél te bom, in me boš častil.“ Ps. 49, 15. In Jezus veléva: „Prosíte, in se vam bo dalo; zakaj slehern, kateri prosi, prejme.“ Mat. 7, 7. 8.

3) Ker je tudi Jezus molil, in nam s tem nar lépši zgled dal, de ga posnemajmo.

Kdaj je tréba moliti?

Jezus pravi: „de je tréba vselej moliti in ne jenjati“ (Luk. 18, 1.), to je, pogostama je tréba misli in želje k Bogu povzdigovati in mu darovati vse déla in opravíla, križe in težave, žalost in veselje. Vender je pa še posebno tréba moliti: zjutraj in zvečer, pred jedjó in po jédi, pred imenitnim opravílam, kadar k molitvi zvoní, pri službi Božji, v skušnjavah in nadlogah.

Kako se je tréba k molitvi pripravljati?

Pred molitvijo je tréba posvetne skerbí odpraviti, in si prav živo pred očí postaviti Boga vsigapričujočiga in vsigavédniga. „Pred molitvijo pripravi svojo dušo, in ne bodi, kakor človek, kateri Boga skuša.“ Sir. 18, 23.

Kakošna mora biti naša molitev, de bo Bogu prijetna in nam pomagljiva?

De bo naša molitev Bogu prijetna in nam pomagljiva, mora biti:

1) Pobožna, to je, pri molitvi moramo vselej v Boga in v to misliti, kar govorimo. „Bog je duh, in kateri ga molijo, ga morajo v duhu in resnici moliti.“ Jan. 4, 24.

2) Serčna, to je, v sercu moramo čutiti, kar z besédo izrekujemo.

3) Resnična, to je, tudi samí si moramo prizadevati za to, česar Boga prosimo.

4) Ponična, to je, prepričani bodimo, de smo zlasti zavolj svojih gréhov pred Bogam vsi nevredni, in de nam Bog le iz samiga usmiljenja dobrote skazuje. „Molitev ponižniga človeka oblake predere.“ Sir. 35, 21.

5) Skesana, to je, pravo žalost moramo nad svojimi gréhi iméti, in terdno skleniti svoje življenje poboljšati. — Očitni gréšnik je terkal na persi, rekoč: „Bog, bodi milostljiv meni gréšniku!“ in je šel opravičen domu, prevzetni farizej pa ne. Luk. 18.

6) V Jezusovim imenu, to je, le v Jezusovo neskončno zasluženje moramo zaupati, ne pa v svoje dobre déla, in le taci reči prositi, ki so po Jezusovi volji. „Ako boste Očeta kaj prosili v mojim imenu, vam bo dal.“ Jan. 16, 23.

7) Stanovitna, to je, ne smémo jenjati moliti, če tudi nismo precej uslišani. „Prósi naj pa z zaupanjem

brez vsiga pomišljanja.“ Jak. 1, 6. (Kananejska žena. Mat. 15.)

8) Vdana v Božjo voljo, to je, Bogu moramo prepustiti, de nas po svoji previdnosti ali usliši, ali pa ne. — Jezus je molil na oljski gori: „Oče! ako je mogoče, naj gre od mene ta kelih, pa vender ne, kakor jez hočem, ampak kakor ti.“ Mat. 26, 39.

9) Iz dobriega namena ali zato, de bi Boga častili, ne pa, de bi nas ljudje hvalili. „Kadar molite, ne bodite, kakor hihaveci, kateri radi v shodnicah in na voglih potov stojé in molijo, de bi jih ljudje vidili. Resnično, povém vam, prejeli so svoje plačilo. Ti pa, kadar moliš, pojdi v svoj hram, zapri duri, in moli svojiga Očeta na skrivnim; in tvoj Oče, kateri na skrivnim vidi, ti bo povernil.“ Mat. 6, 5. 6.

Kaj nam pomaga dobra molitev?

Dobra molitev stori:

1) De dosežemo, kar Boga prosimo, ako je v naše zveličanje. „Prosíte, in se vam bo dalo; zakaj slehern, kateri prosi, prejme.“ Mat. 7, 7. 8.

2) De smo v nadlogah potolaženi in upokojeni. „Če je kdo med vami žalosten, naj moli.“ Jak. 5, 13. (Jezus na oljski gori.)

3) De smo v skušnjavah pokrepčani. „Čujte in molite, de ne padete v skušnjava.“ Mark. 14, 38.

4) De smo čedalje boljši in pobožniši, in Bogu prijetniši. „Vaš Oče jim bo dal z nebes dobriega duha, kateri ga prosijo.“ Luk. 11, 13. — To nam spričuje življenje Marije prečiste Device, apostelnov in vsih svetnikov.

Kje nahajamo ob kratkim, za kar nam je tréba moliti?

Za kar nam je tréba moliti, nahajamo ob kratkim v očenašu ali Gospodovi molitvi.

b) Od Gospodove molitve.

Kdo nas je učil moliti?

Naš Gospod Jezus Kristus nas je učil moliti.

Kdaj nas je Jezus Kristus učil moliti?

Učenci so Jezusa prosili rekoč: „Uči nas moliti“; in Jezus jim je odgovoril: „Takole molite“:

„Oče naš, kateri si v nebesih! Posvečeno bodi tvoje ime. Pridi k nam tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji. Daj nam dans naš vsakdanji kruh. In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpušamo svojim dolžnikom. In nas ne vpelji v skušnjavo. Temuč reši nas hudiga. Amen.“
Mat. 6, 9—13.

Zakaj se ta molitev imenuje Gospodova molitev?

Ta molitev se imenuje Gospodova molitev, ker jo je učil naš Gospod Jezus Kristus.

Zakaj se ta molitev očenaš imenuje?

Ta molitev se imenuje očenaš, ker se s téma besédama začenja.

Koliko délov ima očenaš?

Očenaš ima o go v o r i n s e d e m p r o š e n j.

Ktere beséde se imenujejo oговор?

O go v o r se imenujejo beséde: „Oče naš, kateri si v nebesih!“

Koga ogo varjamo s témi besédami?

S témi besédami ogo varjamo B o g a, ki je naš Oče.

Zakaj pravimo Bogu Oče?

Bogu pravimo Oče, ker nas je po svoji podobi ustvaril, in po očetovo za nas skerbí. „Ali ni en oče nas vsih? Ali nas ni en Bog ustvaril?“ Mal. 2, 10. „Vso svojo skerb nanj zverníte, ker njemu je skerb za vas.“ 1. Pet. 5, 7.

Zakaj pravimo Bogu naš Oče?

Bogu pravimo naš Oče, ker nas je vse po svetim Duhu pri svetim kerstu posinovil, svoje dédiče in sodédiče Jezusa Kristusa storil, in med seboj pobratil. „Prejeli ste Duha posinovljenih otrok, v katerim kličemo: Aba (Oče)! Ako smo pa otroci, smo tudi deleži, in sicer deleži Božji, sodeleži pa Kristusovi.“ Rim. 8, 15. 17.

Zakaj pravimo: „kteri si v nebesih“?

„Kteri si v nebesih,“ pravimo, ker Bog, desiravno je povsod pričujoč, vendar posebno v nebesih prebiva, kjer se svojim izvoljenim z obličja v obličje kaže in vživati daje.

Kaj prosimo v prvi prošnji: „Posvečeno bodi tvoje ime“?

V prvi prošnji prosimo:

1) De bi vsi ljudje na zemlji Boga prav spoznali in častili.

2) De bi se nejeverniki, krivoverci in gréšniki k Bogu spreobrnili in resnično spokorili.

3) De bi se Božjemu imenu nikoli nečast ne délala ne z bogokletjem ne z nekeršanskim življenjem.

Zakaj prosimo nar prej, de bi se Božje ime posvečevalo?

Nar prej prosimo, de bi se Božje ime posvečevalo, ker smo dolžni nar prej prositi, kar Božjo čast tiče, in potlej še le, kar je nam ali bližnjemu tréba. „Išíte nar

poprej Božjiga kraljestva in njegove pravice, in vse to vam bo priverženo.“ Mat. 6, 33.

Kaj prosimo v drugi prošnji: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“?

V drugi prošnji prosimo:

1) De bi Bog svoje kraljestvo, to je, svojo cerkev in pravo vero razširjal in uterjeval, kraljestvo hudičevopa, to je, pregréhe, nejevero in zmote razdéval.

2) De bi Bog vero, upanje in ljubezen v nas obudil, in te čednosti védno v nas množil.

3) De bi nam po tem življenji nebesa dodélil.

Kaj prosimo v tretji prošnji: „Zgôdi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji“?

V tretji prošnji prosimo, de bi nam Bog gnado dal, 1) njegovo sveto voljo vselej in povsod tako pridno in zvesto spolnovati, kakor jo angeli in svetniki v nebesih spolnujejo, in 2) v Božjo voljo vselej popolnoma vdati se.

Kaj prosimo v četerti prošnji: „Daj nam dan naš vsakdanji kruh“?

V četerti prošnji prosimo:

1) De bi nam Bog dal vse, česar potrebujemo, de si telesno in dušno življenje ohranimo.

2) De bi Bog draginjo in lakoto dobrotljivo od nas odvern timer, pa tudi gréh, kteriga Bog večkrat s tako šibo tepe.

Zakaj nas Jezus uči, le vsakdanjiga kruha prositi?

Jezus nas uči, le vsakdanjiga kruha prositi, ker smémo od Boga le potrebnih reči pričakovati, ne pa bogastva, ktero je našimu zveličanju tolikanj nevarno.

Zakaj nas Jezus uči, kruha prositi za današnji dan?

Jezus nas uči, le za današnji dan kruha prositi, ker smo le popotniki na zemlji in moramo tedaj vsaki dan pripravljeni biti, ako nas Bog pokliče, v večnost iti.

Kaj prosimo v peti prošnji: „In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpušamo svojim dolžnikom“?

V peti prošnji prosimo, de bi nam Bog gréhe odpustil ravno takó, kakor tudi mi iz serca odpustimo vsim, kateri so nas razžalili.

Kaj prosimo v šesti prošnji: „In nas ne vpelji v skušnjava“?

V šesti prošnji prosimo:

1) De bi Bog skušnjave ali vse to od nas odvernili, kar nas v gréh zapeljuje.

2) De bi nam Bog v skušnjavah moč dal, se jim ustaviti in jih premagati.

Kdo nas skuša ali v gréh zapeljuje?

Skuša nas:

1) Naše meso, to je, naše hudo nagnjenje in poželenje. „Vsak je skušan, kadar je od svojiga poželenja vlečen in vabljen.“ Jak. 1, 14.

2) Svét, to je, hudobni ljudje s pregréšnim govorjenjem in življenjem, in pa bogastvo, nečimurna čast in druge posvetne reči. „Vse, kar je na svétu, je poželenje mesá, in poželenje očí, in napuh življenja, kar ní iz Očeta, ampak iz svetá. In svét prejde in njegovo poželenje. Kdor pa storí voljo Božjo, ostane vekomej.“ Jan. 2, 16. 17.

3) Hudič, ki nam pamet slepi, vero slabí in prelomnikom Božjih zapoved obéta veselje in srečo. „Bodite trezni in čujte; ker hudič, vaš zopernik, hodi okoli kakor rjoveč lev in iše, koga bi požerl.“ 1. Pet. 5, 8.

Zakaj Bog skušnjave pripuša?

Bog pripuša skušnjave:

1) De nas v ponižnosti ohrani.

2) De našo zvestobo poskuša in nam zasluženje množi. „Gospod, vaš Bog, vas skuša, de bi bilo očitno, ali ga ljubite, ali ne, iz vsiga svojiga serca in iz vse svoje duše.“ 5. Mojz. 13, 3. „Blagor človeku, kateri preterpi skušnjava; ker skušen bo prejel krono življenja, ki jo je Bog tistim obljubil, ki ga ljubijo.“ Jak. 1, 12. (Job, Tobija.)

Kaj prosimo v sedmi prošnji: „Temuč reši nas hudiga“?

V sedmi prošnji prosimo:

1) De bi nas Bog zlasti hudiga na duši, to je, gréha rešil, in nas obvaroval večnih in časnih gréhovih kazen.

2) De bi nas Bog tudi časnih nadlog in težav rešil, ako niso k našimu zveličanju. — Rafael je rekel Tobiju: „Ker si bil Bogu prijeten, je bilo tréba, de te je skušnjava skusila.“ Tob. 12, 13.

3) De bi nam Bog gnado dodélil, vse nadloge in težave, ki nam jih pošilja, voljno in stanovitno terpéti. „Lončarsko posodo peč poskusi, pravične ljudi pa skušnjava bridkosti.“ Sir. 27, 6.

Kaj pomeni beseda: „Amen“?

Amen, hebrejska beséda, poméni: „Zgòdi se,“ ali: „Zgodilo se bo,“ kar prosimo.

c) Od angeloviga češenja.

Ktero molitev večidel očenašu pridévamo?

Očenašu večidel pridévamo molitev, s katero zlasti presveto Devico Marijo, Mater Božjo, častimo in na pomoč kličemo, rekoč:

„Češena si, Marija, gnade polna, Gospod je s tabo. Žegnana si med ženami, in žegnan je sad tvojiga telesa, Jezus. Sveta Marija, Mati Božja! prosi za nas gréšnike zdaj in ob naši smertni uri. Amen.“

Iz koliko délov je češenamarija?

Češenamarija je iz tré h délov: 1) iz pozdravljenja vélikiga angela Gabriela, ki je Marii oznanil, de bo mati Jezusova; 2) iz pozdravljenja tete Elizabete, ki jo je Marija obiskala; in 3) iz besedí, ki jih je sveta cerkev pristavila.

Kako je angel Gabriel Marijo pozdravil?

Angel Gabriel je pozdravil Marijo s témi besédami: „Češena si (Marija), gnade polna, Gospod je s tabo, žegnana (nar bolj oblagodarjena in srečna) si med ženami.“ Luk. 1, 28.

Kako je Elizabeta Marijo pozdravila?

Elizabeta je povzela angelove beséde: „Žegnana si med ženami,“ in je še téle beséde pristavila: „In žegnan (hvaljen) je sad tvojiga telesa.“ Luk. 1, 42.

Ktere beséde je cerkev pristavila?

Cerkev je pristavila téle beséde: „Jezus. Sveta Marija, Mati Božja! prosi za nas gréšnike zdaj in ob naši smertni uri Amen.“

Zakaj pravimo: „Sveta Marija, Mati Božja“?

„Sveta Marija, Mati Božja“ pravimo:

1) Ker je presveta Devica Marija rodila Jezusa Kristusa, kateri je pravi Bog.

2) Ker nam to ime zbuja terdno zaupanje, de bode Bog njeno prošnjo za nas uslišal.

Zakaj pravimo: „Prôsi za nas gréšnike“?

„Prôsi za nas gréšnike“ pravimo, de bi spoznanje naše reve ganilo Marijo, de nam od Boga izprosi spokorniga duha in odpušenje naših gréhov.

Zakaj pravimo: „Prôsi za nas zdaj in ob naši smertni uri“?

„Prôsi za nas zdaj in ob naši smertni uri“ pravimo, ker Božje pomoči vselej potrebujemo, zdaj in zlasti ob smertni uri, ob kateri so skušnjave hudičeve večkrat nar hujši.

Kdaj zlasti časti cerkev Mater Božjo z angelovim češenjem?

Cerkev zlasti časti Mater Božjo z angelovim češenjem, kadar zjutraj, opoldne in zvečer k molitvi zvoni.

Česa se nam je tréba ob tem zvonjenji še spominjati?

Ob tem zvonjenji se moramo sosebno hvaležno in pobožno spominjati, de se je Sin Božji včlovečil.

Kaj molimo, kadar zvoní angelovo češenje?

Kadar zvoní angelovo češenje, molimo:

1) „Angel Gospodov je oznanil Marii, in spočela je od svetiga Duha.“ — Češena Marija i. t. d.

2) „Glej, dekla Gospodova sim, zgôdi se mi po tvoji besédi.“ — Češena Marija i. t. d.

3) „In Beséda je meso postala in je med nami prebivala.“ — Češena Marija i. t. d.

Zvečer se še moli 1 očenaš in 1 češenamarija za duše v vicah.

Čemu je katoliška cerkev sveti roženkranc vpeljala?

Katoliška cerkev je sveti roženkranc vpeljala:

1) De bi se večkrat spominjali nar imenitniših skrivnost našiga odrešenja, namreč: Jezusoviga včlovečenja, terpljenja in vstajenja.

2) De bi tudi prečisto Devico Marijo vredno častili.

Koliko délov ima sveti roženkranc?

Sveti roženkranc ima tri déle: veseli, žalostni in častitljivi dél.

I. Veseli dél.

Pri veri v tréh češenamarijah se reče: 1) kateri nam oživi pravo vero; 2) kateri nam daj terdno upanje; 3) kateri nam vžgi serčno ljubezen.

1) Kteriga si Devica od svetiga Duha spočela.

2) Kteriga si Devica v obiskanji tete Elizabete nosíla.

3) Kteriga si Devica v Betlehemu rodíla.

4) Kteriga si Devica v tempeljnu darovala.

5) Kteriga si Devica v tempeljnu našla.

II. Žalostni dél.

Pri veri v tréh češenamarijah se reče: 5) kateri nam poterdi spomin; 2) kateri nam razsvetli pamet; 3) kateri nam omeči voljo.

1) Kteri je za nas kervav pot potíl.

2) Kteri je za nas bičan bil.

3) Kteri je za nas s ternjem kronan bil.

4) Kteri je za nas težki križ nesel.

5) Kteri je za nas križan bil.

III. Castitljivi déł.

Pri veri v tréh češenamarijah se reče: 1) kateri nam vodi naše misli; 2) kateri nam vodi naše beséde; 3) kateri nam vodi naše djanje.

1) Kteri je od smerti vstal.

2) Kteri je v nebesa šel.

3) Kteri je svetiga Duha poslal.

4) Kteri te je v nebesa vzel.

5) Kteri te je v nebesih kronal.

Na zadnje se še moli deset češenamarij, ki se jim pristavlja prošnja do Jezusa: „Kteri naj se usmili ubogih duš v vicah.“

III. Poglavje.

Od ljubezni.

Koliko zapoved od ljubezni nas je Kristus učil?

Kristus nas je učil dvéh vélikih zapoved od ljubezni:

1) „Ljubi Gospoda svojiga Boga iz vsiga svojiga serca, in vse svoje duše, in iz vse svoje misli in iz vse svoje moči. To je prva zapoved.“ 2) „Druga pa je njej enaka: Ljubi svojiga bližnjiga, kakor sam sebe.“ Mark. 12, 30. 31.

Koga moramo tedaj ljubiti?

Ljubiti moramo: 1) Boga, 2) samí sebe, 3) svojiga bližnjiga.

Kaj se pravi, Boga ljubiti?

Boga ljubiti, se pravi: nad Bogam veselje iméti in mu veselje délati; ali: vse z veseljem storiti, kar nam je Bog zapovedal. „Kdor moje zapovedi ima in jih spolnuje, tisti je, kateri me ljubi.“ Jan. 14, 21.

Zakaj moramo Boga ljubiti?

Boga moramo ljubiti:

1) Ker je Bog nar veči dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vréden. „Eden je dober, Bog.“ Mat. 19, 17.

2) Ker je Bog do nas neskončno dobrotljiv. „Ljubímo tedaj mi Boga, ker nas je Bog préd ljubil.“ 1. Jan. 4, 19.

3) Ker nam Bog sam zapoveduje, de ga ljubímo. „Ljubi Gospoda svojiga Boga. Ta je nar veči in prva zapoved.“ Mat. 22, 37. 38.

Kako je tréba Boga ljubiti?

Boga je tréba ljubiti čez vse, iz vsiga svojiga serca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli, in iz vse svoje moči.

Kaj se pravi, Boga čez vse ljubiti?

Boga čez vse ljubiti, se pravi: Boga raji iméti, kakor vse stvari, in torej vse, tudi življenje raji zgubiti, kakor z gréham od Boga ločiti se. „Ne smert ne življenje, ne sedanje ne prihodnje, ne druga stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni Božje.“ Rim. 8, 38. 39.

Kaj se pravi, Boga ljubiti iz vsiga serca, iz vse duše, iz vse misli in iz vse moči?

Boga ljubiti iz vsiga serca, iz vse duše, iz vse misli in iz vse moči, se pravi: vse svoje misli, vse svoje želje, vse svoje beséde in vse svoje djanje v Božjo čast obračati, Bogú popolnoma vdati se. „Ali jéste ali pijete, ali kaj družiga délate, vse k časti Božji délajte.“ 1. Kor. 10, 31.

Kaj se pravi, sam sebe ljubiti?

Sam sebe ljubiti, se pravi: sebe kakor Božjo podobo spoštovati, in si torej posebno za zveličanje svoje duše prizadevati. „Išíte nar poprej Božjiga kraljestva in

njegove pravice, in vse to vam bo priverženo. Mat. 6, 33.
 „Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ Mat. 16, 26.

Zakaj moramo sami sebe ljubiti?

Samí sebe moramo ljubiti, ker nam Jezus sam zapoveduje: „Ljubi svojiga bližnjiga, kakor sam sebe.“ Mat. 22, 39.

Kdo je naš bližnji?

Naš bližnji je vsak človek, bodi si prijatelj ali neprijatelj, kakor nas Jezus v povésti od usmiljeniga Samarjana uči. (Luk. 10, 29—37.)

Kaj se pravi, bližnjiga ljubiti?

Bližnjiga ljubiti, se pravi: bližnjimu vse dobro hotéti, in, če je mogoče in potrebno, mu tudi dobro storiti, nikoli pa mu nič hudiga ne želéti ali celó kaj taci ga storiti, kar mu je neprijetno in škodljivo. „Otročiči moji! ne ljubímo z besédo, tudi ne z jezikam, ampak v djanji in resnici.“ 1. Jan. 3, 18.

Zakaj moramo bližnjiga ljubiti?

Bližnjiga moramo z a v o l j B o g a ljubiti.

Kaj se pravi bližnjiga zavolj Boga ljubiti?

Bližnjiga z a v o l j B o g a ljubiti, se pravi: bližnjiga zato ljubiti, ker je po Božji podobi ustvarjen in z Jezusovo kervjo odrešen, in ker je Bog zapovedal bližnjiga ljubiti. „Ako kdo reče: Ljubim Boga, in sovraži svojiga brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojiga brata, kteriga vidi, kako more Boga ljubiti, kteriga ne vidi? In to zapoved imamo od Boga, de, kdor ljubi Boga, naj ljubi tudi svojiga brata.“ 1. Jan. 4, 20. 21.

Kako moramo bližnjiga ljubiti?

Bližnjiga moramo ljubiti, kakor samí sebe.

Kaj se pravi, bližnjiga ljubiti kakor sam sebe?

Bližnjiga kakor sam sebe ljubiti, se pravi: bližnjimu nič tacega ne želéti ne storiti, kar bi po pameti samí radi ne iméli; to pa mu želéti in storiti, kar bi po pravíci samí sebi želeli. — Takó je Kristus sam razložil zapoved: „Ljubi svojiga bližnjiga, kakor sam sebe,“ rekoč: „Vse, kar koli hočete, de vam ljudje storé, tudi vi njim storíte. Zakaj to je postava in preroki.“ Mat. 7, 12.

Zakaj smo dolžní tudi sovražnike ljubiti?

Dolžní smo sovražnike ljubiti:

1) Ker nam Jezus to zapoveduje, rekoč: „Ljubíte svoje sovražnike, dobro jim storíte, kateri vas sovražijo, in molíte za nje, kateri vas preganjajo in obrekujejo, de boste otroci svojiga Očeta, ki je v nebesih, kateri daje svojimu solncu sijati na dobre in hudobne, in da dežit i na pravične in krivične.“ Mat. 5, 44. 45.

2) Ker je tudi Jezus sovražnike ljubil. Molil je še na križu za svoje morivce: „Oče! odpusti jim, sej ne vedó, kaj déljajo.“ Luk. 23, 34.

3) Ker želimo, de bi tudi Bog nam odpustil. — V očenašu molimo: „Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpušamo svojim dolžnikam.“

Kákošno ljubezen ima, kdor po Jezusovim nauku Boga čez vse in bližnjiga kakor sam sebe ljubi?

Kdor po Jezusovim nauku Boga čez vse in bližnjiga kakor sam sebe ljubi, ima keršansko ljubezen.

Kaj se torej pravi, keršansko ljubiti?

Keršansko ljubiti se pravi: Boga, nar večí dobroto, zavolj njega samiga, in bližnjiga zavolj Boga ljubiti; zavolj Boga vse z veseljem storiti, kar nam je zapovedal.

Ali je keršanska ljubezen potrebna?

Keršanska ljubezen je tako potrebna, de človek, kateri se svoje pameti zavé, brez ljubezni ne more doseči večnega življenja. „Kdor ne ljubi, ostane v smerti.“
1. Jan. 3, 14.

Kako kažemo de imamo keršansko ljubezen?

De imamo keršansko ljubezen, kažemo, če Božje zapovedi spolnujemo. „Ako me ljubite, spolnujte moje zapovedi.“ Jan. 14, 15.

Od deset Božjih zapoved.

Ktere so desetera Božje zapovedi?

Desetera Božje zapovedi so té:

- 1) Vervaj v eniga samiga Boga.
- 2) Ne imenuj po nemarnim Božjiga imena.
- 3) Posvečuj praznik.
- 4) Spoštuj očeta in mater, de boš dolgo živel in de ti bo dobro na zemlji.
- 5) Ne ubijaj.
- 6) Ne prešestvaj.
- 7) Ne kradi.
- 8) Ne pričaj po krivim zoper svojiga bližnjiga.
- 9) Ne želi svojiga bližnjiga žene.
- 10) Ne želi svojiga bližnjiga blagá.

Komu je dal Bog deset zapoved?

Bog je dal deset zapoved Mojzesu na gori Sinaji za izraelsko ljudstvo, koje bilo po izhodu iz Egipta v pušavi.

Kako je dal Bog deset zapoved?

Bog je dal deset zapoved ob gromu in blisku, in jih je izročil Mojzesu zapisane na dvéh kamnenih tablah.

Zakaj je dal Bog zapovedi ob gromu in blisku?

Bog je dal zapovedi ob gromu in blisku:

1) De bi terdi in svojeglavni Izraelci Božjo moč in veličastvo spoznali, in Božje zapovedi toliko bolj spoštovali in raji spolnovali.

2) De bi se prelomovavci Božjih zapoved bali Božje mogočnosti in zažuganih kazni.

Ali smo tudi mi dolžni desetere Božje zapovedi spolnovati?

Tudi mi smo dolžni desetere Božje zapovedi spolnovati:

1) Ker razlagajo natorno postavo, koja je v naše serca zapisana.

2) Ker jih je Jezus Kristus sam poterdil, bolj na tanko razložil in nam spolnovati zapovedal. „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“ Mat. 19, 17. „Nikar ne mislite, de sim prišel razvezovat postavo ali preroke; ne razvezovat, ampak dopolnit sim jih prišel.“ Mat. 5, 17.

Ali je mogoče desetere Božje zapovedi spolnovati?

Desetere Božje zapovedi spolnovati je mogoče, ker Bog vsakimu človeku k temu potrebno gnado dá. „Bog je, ki dela v vas hoteti in dopolniti po svoji dobri volji.“ Fil. 2, 13. „Vse zamorem v njem, koji me močniga dela.“ Fil. 4, 13.

Ktere dolžnosti imajo v sebi desetere Božje zapovedi?

Perve tri Božje zapovedi imajo v sebi dolžnosti do Boga, sedem poslednjih ima pa v sebi dolžnosti do samiga sebe in do bližnjiga.

Kje so ob kratkim zapopadene desetere Božje zapovedi?

Desetere Božje zapovedi so ob kratkim zapopadene v dveh zapovedih od ljubezni.

Kaj je pomniti pri vsaki Božji zapovedi?

Pomniti je, de vsaka Božja zapoved nekaj zapoveduje, nekaj pa prepoveduje.

a) Od prvih treh zapoved, ki imajo v sebi dolžnosti do Boga.

Kaj nam prva Božja zapoved zapoveduje?

Perva Božja zapoved nam zapoveduje: v eniga Boga verovati, vanj upati, ga ljubiti in moliti. „Gospoda svojiga Boga moli in njemu samim u služi.“ Mat. 4, 10.

Kaj se v prvi Božji zapovedi prepoveduje?

V prvi Božji zapovedi se prepoveduje: nejevera, malikovanje, krivoverstvo, vedeževanje, prazna vera, vraže, obupnost, nezaupnost, prederzno zaupanje v Božjo mogočnost in milost.

Kdo je kriv nejevere?

Nejevere je kriv, kdor ne veruje v praviga Boga, ali ne veruje tega, kar nam je Bog razodel. „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“ Mark. 16, 16.

Kdo je malikovanja kriv?

Malikovanja je kriv, kdor žive ali nežive stvari ali narejene podobe po Božje časti, kakor ajdje. „Ne obračajte se k malikam, tudi si ne delajte zlitih bogov. Jezus Gospod, vaš Bog.“ 3. Mojz. 19, 4.

Kdo je krivoverstva kriv?

Krivoverstva je kriv, kdor kako resnico, ki jo je Bog razodel in jo sveta cerkev uči, svojeglavno in terdovratno zametuje. „Krivoverniga človeka se ogibaj po enim ali drugim posvarjenji.“ Tit. 3, 10.

Kdo je vedeževanja kriv?

Vedeževanja je kriv, kdor terdi ali verjame, da se more iz izmišljenih znamenj kaj prihodnjiga povedati; postavimo: po zvezdah. „Vedežev nič ne poprašujte, de ne boste oskrunjeni po njih.“ 3. Mojz. 19, 31.

Kdo je prazne vere kriv?

Prazne vere je kriv, kdor kacim rečem posebno moč pripisuje, ktere nimajo ne po natori, ne po razodenji Božjim, ne po nauku svete cerkve; postavimo: z lésko zakladov iskati.

Kdo je vraž ali copernije kriv?

Vraž ali copernije je kriv, kdor hoče s pomočjo vragov ali hudobnih duhov kaj posebniga storiti. „Ne hodíte k vražarjem, — de ne boste oskrunjeni po njih. Jez sim Góspod, vaš Bog.“ 3. Mojz. 19, 31.

Kdo je obupnosti kriv?

Obupnosti je kriv, kdor misli, da mu Bog ne more ali noče več pomagati; kakor Kajn, Savel, Judež Iškarjot. „Nikar ne zgublajte svojiga zaupanja, ktero ima veliko plačilo.“ Hebr. 10, 35.

Kdo je nezaupnosti kriv?

Nezaupnosti je kriv, kdor zadosti terdno ne upa, da mu bo Bog dal, kar potrebuje; kakor Mojzes.

Kdo je kriv prederzniga zaupanja v Božjo mogočnost?

Prederzniga zaupanja v Božjo mogočnost je kriv, kdor se brez potrebe v nevarnost podaja, češ, da ga že Bog more iz nje rešiti. „Ne skušaj Gospoda svojiga Boga.“ 5. Mojz. 6, 16. Mat. 4, 7. „Kdor nevarnost ljubi, bo v nji poginil.“ Sir. 3, 27.

Kdo je kriv prederzniga zaupanja v Božjo milost?

Prederzniga zaupanja v Božjo milost je kriv, kdor misli, da mu bo že Bog gréhe odpustil, naj se

poboljša ali ne. „Ali zaničuješ bogastvo njegove dobrotljivosti in poterpežljivosti in prizanesljivosti? In ne véš, de te Božja dobrotljivost k pokori napeljuje?“ Rim. 2, 4.

Ali je zoper prvo Božjo zapoved, če anđele in svetnike častimo in na pomoč kličemo?

Ni zoper prvo Božjo zapoved, velikoveč je še dobro in koristno, anđele in svetnike častiti in na pomoč klicati.

Zakaj je tréba anđele in svetnike častiti?

Angeli so veliko bolj popolnoma kakor mi, in Bogu zvestó služijo; svetniki so nekđaj na zemlji lepó in pobóžno živéli, zdaj pa so poveličani v nebesih. Torej je tréba anđele in svetnike spoštovati in notranje spoštovanje tudi razodévati, to je, anđele in svetnike je tréba častiti.

Zakaj anđele na pomoč kličemo?

Anđele na pomoč kličemo, ker so nam za varhe odločeni, ker nas ljubijo, za naše zveličanje skerbé, za nas prosijo in našo molitev Bogu darujejo. „Svojim angelam je zapovedal zavoljo tebe, de naj te varujejo na vsih tvojih potih. Na rokah te bodo nosili, de kje s svojo nogo v kamen ne zadeneš.“ Ps. 90, 11. 12. „Kadar si s solzami molil, in si mertve pokopával, in si svoje kosílo popušal, in si mertve po dnevu v svoji hiši skrival, po noči pa pokopával, sim jez tvojo molitev pred Gospoda nosil.“ Tob. 12, 12.

Zakaj svetnike na pomoč kličemo?

Svetnike na pomoč kličemo, ker so svetniki prijatli Božji in tudi za nas Boga prosijo. „Ta je prijatelj bratov in izraelskiga ljudstva; ta je, ki veliko moli za ljudstvo in vse sveto mésto, Jeremija, prerok Božji.“ 2. Mak. 15, 14.

Ali nam angeli in svetniki iz svoje moči pomagajo?

Angeli in svetniki nam ne pomagajo iz svoje moči, ampak le Bog nam po njih prošnjah pomaga.

Ali je zoper prvo Božjo zapoved, podobe častiti?

Podobe častiti ni zoper prvo Božjo zapoved; zakaj ta samo prepoveduje, narejene podobe moliti. „Ne délajte si malikov in izrezanih podob, . . . de bi jih molili.“ 3. Mojz. 26, 1.

Zakaj podobe častimo?

Podobe častimo, ker nam podobe kaj častitljiva pred oči stavijo: ali katero Božjo peršono, ali mater Božjo, ali kaciga angela ali svetnika. Češenje ní namenjeno podobi, ampak temu, kogar podoba poméni.

Ali ravnamo zoper prvo Božjo zapoved, ki tudi svetinje častimo?

Ne ravnamo ne zoper prvo Božjo zapoved, ki svetinje častimo, ker jih ne molimo.

Zakaj svetinje častimo?

Svetinje častimo:

1) Ker so svetinje ostanki tistih trupel, v katerih so svetniki posebno lepó živéli in Bogu zvestó služili ali pa še mučeni bili.

2) Ker bo Bog po vstajenji mrtvih ravno te ostanke, to je, svete trupla vekomej v nebesih povelíčeval.

3) Ker je Bog po svetinjah večkrat že čudeže délal, in ljudém veliko dobriga skazoval, kar se je nad Elijem in Elizejem godilo. (4. Kralj. 2, 14: 13, 21. Glej tudi apost. djanje 19, 11. 12.)

Kaj nam druga Božja zapoved zapoveduje?

Druga Božja zapoved nam zapoveduje, Božje ime posvečevati in častitljivo izrekovati.

Kako posvečujemo Božje ime?

Božje ime posvečujemo:

1) Če Boga naravnost pred vsim svetam spoznavamo. „Kdor koli bo mene spoznal pred ljudmi, ga bom tudi jez spoznal pred svojim Očetam.“ Mat. 10, 32.

2) Če Boga v dušnih in telesnih potrebah na pomoč kličemo. „Kličí me ob dnevu stiske; otél te bom, in me boš častil.“ Ps. 49, 15.

3) Če besédo Božjo pridno in pobožno poslušamo. „Blagor njim, kateri besédo Božjo poslušajo, in jo ohranijo.“ Luk. 11, 28.

4) Če s potrebno in pravično prisego Boga na pričo kličemo, de bi se verjelo, kar govorimo. „Gospoda svojiga Boga se boj, in njemu samimu služi, in pri njegovim imenu prisegaj.“ 5. Mojz. 6, 13.

5) Če Bogu storjene obljube zvestó spolnujemo. „Ako nič nočeš obljubiti, si brez gréha; kar je pa enkrat prišlo iz tvojih ust, spolni in stori, kakor si obljubil Gospodu svojimu Bogu, in kakor si govoril po svoji volji in s svojimi ustmi.“ 5. Mojz. 23, 22. 23.

6) Če vse, kar koli délamo, v Božjo čast obračamo ali Bogu darujemo. „Ali jéste ali pijete, ali kaj družiga délate, vse k časti Božji délajte.“ 1. Kor. 10, 31.

Kaj nam druga Božja zapoved prepoveduje?

Druga Božja zapoved nam prepoveduje, Božjemu imenu nečast délati.

Kako se Božjimu imenu nečast déla?

Božjimu imenu se nečast déla z vsakim gréham. „Ti se s postavo hvališ, in s prelomljenjem postave Bogu nečast délaš!“ Rim. 2, 23. — Zlasti pa:

1) Z bogokletstvam, to je, če se od Boga, od prave vere, ali od svetnikov zaničljivo govori. „Kdor preklinja Gospodovo ime, naj smerti umerje.“ 3. Mojz. 24, 16.

2) Če kdo kolne, to je, če kdo v jezi take beséde izrekuje, s kterimi naznanja, de sam sebi, svojimu bližnjimu ali drugim Božjim stvarém kaj hudiga želi. „Preklinjevalci ne bodo posedli Božjiga kraljestva.“ 1. Kor. 6, 10.

3) Če kdo brez potrebe ali celó po krivim prisega. „Jez pa vam rečem, celo ne prisegati, ne pri nebu, ker je sedež Božji; ne pri zemlji, ker je podnožje njegovih nog; ne pri Jeruzalemu, ker je mésto vélikiga kralja.“ Mat. 5, 34. 35. „Ne prisegaj po krivim pri mojim imenu, in ne skruni imena svojiga Boga.“ 3. Mojz. 19, 12.

4) Če kdo Bogu storjenih obljub ne spolnuje. „Kadar storiš obljubo Gospodu svojimu Bogu, ne odlašaj je dopolniti; zakaj Gospod tvoj Bog jo bo tirjal; in ako se obojavljaš, ti bo šteto v gréh.“ 5. Mojz. 23, 21.

5) Če kdo Božje ime brez potrebe in brez časti izrekuje. „Ne imenuj po nemarnim imena Gospoda svojiga Boga; zakaj Gospod ne bo štel nedolžniga, kdor bo imenoval njegovo ime po nemarnim.“ 2. Mojz. 20, 7.

6) Če kdo Božjo besédo kazí ali napak obrača. „Povém vam, de za vsako prazno besédo, ktero bodo ljudje govorili, bodo odgovor dajali sodnji dan.“ Mat. 12, 36. „Nismo namreč, kakor je njih prav veliko, ki kazé Božjo besédo.“ 2. Kor. 2, 17.

Kaj zapoveduje tretja Božja zapoved?

Tretja Božja zapoved zapoveduje, praznik ali Gospodov dan posvečevati.

Kteri dan je Gospodov dan?

V stari zavezi je bil Gospodov dan sedmi dan v tednu ali sobota, v spomin, de je Gospod Bog ta dan nehal stvariti; v novi zavezi je pa Gospodov dan prvi dan v tednu ali nedelja, v spomin, de je naš Gospod Jezus Kristus ta dan od mrtvih vstal in apostelnjam svetiga Duha poslal.

Kako posvečujemo Gospodov dan ali nedeljo?

Gospodov dan ali nedeljo posvečujemo:

1) Če od hlapčevskega dela počivamo.

2) Če bogoljubne dela opravljamo.

Ktere bogoljubne dela je treba v nedeljo opravljati?

V nedeljo je treba pri očitni službi Božji in zlasti pri sveti maši biti, svete zakramente prejemati, svete bukve brati in dela keršanskiga usmiljenja opravljati.

Kaj tretja Božja zapoved prepoveduje?

Tretja Božja zapoved prepoveduje Gospodovimu dnevu nečast delati.

S čem se Gospodovimu dnevu nečast dela?

Gospodovimu dnevu se dela nečast:

1) Z vsakim hlapčevskim delam brez potrebe in brez praviga privoljenja. „Šest dní déljaj in opravljaj vse svoje dela; sedmi dan pa je sobota (počitek) Gospoda tvojiga Boga; ne déljaj nobeniga dela, ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, ne tvoja dekla, ne tvoja živina, ne tujie, ki je znotraj tvojih vrat.“ 2. Mojz. 20, 9. 10.

2) Z vsimi drugimi opravili, ktere Gospodov dan skrunijo ali pa njegovo posvečevanje odvrtačujejo, kakor: pijančevanje, dolgo igranje i. t. d.

b) Od sedem poslednjih zapoved, ktere obsegajo dolžnosti do samiga sebe in do bližnjiga.

Kaj je v četerti Božji zapovedi zapovédano?

V četerti Božji zapovedi je zlasti zapovédano, de naj otroci svoje starše spoštujejo, ljubijo, jim strežejo, v vsim, kar ni zoper Božje zapovedi, pokoršino skazujejo, v dušnih in telesnih potrebah pomagajo, in za nje molijo. „Otroci! bodite pokorni staršem v vsih rečeh; zakaj to je dopadljivo v Gospodu.“ Kol. 3, 20. „Boga je tréba bolj slušati, kakor ljudi.“ Ap. djanje 5, 29. „Sin podpiraj starost svojiga očeta in ne žali ga v njegovim življenji; in, ako mu pamet peša, mu zanašaj in ne zaničuj ga v svoji moči; zakaj usmiljenje do očeta ne bo nikdar pozabljeno.“ Sir. 3, 14. 15.

Kaj je v četerti Božji zapovedi prepovédano?

V četerti Božji zapovedi je prepovédano, svojim staršem nepokoren biti, jih sovražiti, zaničevati, zasramovati, zmerjati ali preklinjati, jih v potrebah zapustiti ali jim škodovati. „Okó, ktero svojiga očeta zasramuje in svojo mater zaničuje, naj krokarji pri potokih izkljujejo in mladi orli požrejo.“ Preg. 30, 17. „Kdor preklinja svojiga očeta ali mater, naj smerti umerje; očeta in mater je preklinjal, njegova kri bodi nad njim.“ 3. Mojz. 20, 9. „Kdor udari svojiga očeta ali svojo mater, naj umerje,“ 2. Mojz. 21, 15. „Kdor svojimu očetu ali materi kaj zmakne, in pravi, de to ni gréh, je ubijavcov tovarš.“ Preg. 28, 24.

Kaj je Bog obljubil otrokam, kateri dolžnosti do staršev zvesto spolnujejo?

Otrokam, kateri dolžnosti do staršev zvesto spolnujejo, je Bog obljubil, da jim bo dobro, in da bodo dolgo živeli na zemlji, po smrti pa da bodo večno zveličani v nebesih. „Spoštuj svojiga očeta in svojo mater; to je prva zapoved z obljubo: da ti bo dobro in da boš dolgo živel na zemlji.“ Efež. 6, 2. 3. (Sem in Jafet, Jožef, Samvel, mladi Tobija.)

Kaj čaka otrok, kateri četrte zapovedi ne spolnujejo?

Otrok, kateri četrte zapovedi ne spolnujejo, čakajo nar hujši časne in večne kazni. „Preklet bodi, kdor ne spoštuje svojiga očeta in svoje matere, in vse ljudstvo naj reče: Amen.“ 5. Mojz. 27, 16. (Kam, Absalom, He-ljeva sinova.)

Kaj so starši svojim otrokam dolžni?

Starši so dolžni:

1) Svoje otroke v pravi veri in v drugih potrebnih vědnostih ali samí ali po kom drugim podučevati in jih v Božjim strahu rediti. „Uči svojiga sina, in te bo hladil ter veselje dělal tvoji duši.“ Preg. 29, 17.

2) Jih varovati vsiga pohujšanja in jim z bogabo-ječim življenjem lep zgled biti. „Kdor pohujša kteriga teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinsk kamen na vrat, in bi se potopil v glo-bočino morja.“ Mat. 18, 6.

3) Za njih dušni in telesni prid skerběti, jim vse potrebno pridobiti in dati, in jim pomagati, kolikor je mogoče. „Dóbrí (človek) zapusti otroke in vnuke ko déde.“ Preg. 13, 22. „Ako pa kdo za svoje in zlasti za

domače nima skerbi, je vero zatajil in je hujši od nevernika.“ 1. Tim. 5, 8.

4) Njih pregréške in napčenosti ne preveč ne premalo, ampak vselej z ljubeznijo in krotkostjo strahovati. „Ne odteguj otroku krotitve; zakaj če ga s šibo udariš, ne bo umerl. Ti ga boš s šibo udaril, njegovo dušo pa boš pekla rešil.“ Preg. 23, 13. 14.

Ali zadéva četerta Božja zapoved samo otroke in starše?

Četerta Božja zapoved ne zadéva le otrok in staršev, ampak tudi vse podložne in vse njih duhovske in deželске gosposke, kakor tudi vse gospodarje in učeníke, in prav za prav tudi vse tiste, ki so z avolj starosti in imenitnosti časti vrédni.

Kaj so podložni svojim gosposkam in vikšim dolžni?

Podložni so dolžni, do svojih gosposk in vikših, bodi si dobrih ali hudobnih, takó obnašati se, kakor otroci do svojih staršev; jih tedaj spoštovati, ljubiti, jim pokorni in hvaležni biti, in za nje moliti. „Boj se Gospoda iz vse svoje duše, in njegove duhovne v časti imej.“ Sir. 7, 31. „Vsak človek bodi viši oblasti podložin; ni namreč oblasti od drugod, kakor od Boga; ktere pa so, so od Boga postavljene.“ Rim. 13, 1. „Hlapci! bodite podložni gospodarjem z vsim strahom, ne le dobrim in krotkim, ampak tudi čmernim.“ 1. Pet. 2, 18. (Jezus, prvi kristjani.)

Kaj so gosposke in vikši svojim podložnim dolžni?

Gosposke in vikši so podložnim večí dél, kar starši svojim otrokam dolžni; zlasti pa so dolžni, svoje podložne pri pravi veri ohraniti, ž njimi pravično raynati, jih sile in krivice varovati. „Gospodarji! storíte hlapcam, kar je pravično in prav, ker véste, de imate tudi vi Gospoda v nebesih.“ Kol. 4, 1.

Kako se obnašajmo do starih ljudi?

Stare ljudi vselej spoštujmo, njih dobre in modre svete radi poslušajmo, in polajšujmo jim nadloge in težave njihove starosti. „Pred sivo glavo vstani, in spoštuj osebo stariga človeka.“ 3. Mojz. 19, 32.

Kaj nam Bog zapoveduje v peti zapovedi?

V peti zapovedi nam Bog zapoveduje, skerbéti za svoje telo in za svojo dušo, in pa za teló in dušo svojiga bližnjiga.

Kaj nam Bog v peti zapovedi prepoveduje?

V peti zapovedi nam Bog prepoveduje, sebe ali svojiga bližnjiga na telesu ali na duši poškodovati ali celó umoríti.

Kako skerbimo za svoje teló?

Za svoje telo skerbimo če si prizadevamo svoje življenje in zdravje ohraniti; če v boleznih po razumniga zdravnika pošljemo, ukázane zdravila radi jemljemo, in se poterpežljivo Božji volji izročimo. „Nihče še ni nikoli svojiga telesa sovražil, temuč redí ga in oskerbuje.“ Efež. 5, 29. „Spoštuj zdravnika zavolj potrebe; zakaj Najviši ga je ustvaril.“ Sir. 38, 1. „Najviši je iz zemlje zdravila ustvaril, in razumen človek jih ne studi.“ Sir. 38, 4. „Gospoda prosi, in on te bo ozdravil.“ Sir. 38, 9.

Kako si ohranimo življenje in zdravje?

Življenje in zdravje si ohranimo, če smo zmerni in čedni v jédi in pijači, če smo snažni v obleki in stanovanji, če smo délavni in previdni, če se ogiblremo nevarnih in škodljivih iger in veselíe, in zlasti, če smo krotkiga, veseliga in do družih dobriga sercá. „Kdor je trezen, si življenje

daljša.“ Sir. 37, 34. „Veselje sercé, to je človekovo življenje; veselje človeku življenje daljša.“ Sir. 30, 23.

Kdo si škoduje na telesu?

Na telesu si škoduje, kdor svoje življenje in zdravje brez potrebe v nevarnost postavlja; kdor je nezmeren, nečeden, nepreviden; kdor se vdá jezi, sovraštvu, nevošljivosti ali drugim strastim. „Kdor nevarnost ljubi, bo v nji poginil.“ Sir. 3, 27. „Po mnogih jedilih pride bolezen, in požrešnost napravi kolero. Zavaljo pijanosti jih je že veliko pomerlo.“ Sir. 37, 33. 34. „Nevošljivost in jeza dní krajšate, in skerbí starost pripeljejo pred časam.“ Sir. 30, 26.

Kako skerbimo za teló svojiga bližnjiga?

Za telo svojiga bližnjiga skerbimo, če si prizadevamo, ohraniti mu življenje in zdravje; če ga od vsiga odvrčujemo, kar bi utegnólo njegovimu življenju in zdravju škodljivo ali nevarno biti; če mu bolnima pomagamo in strežemo; če mu telesne déla kersanskiga usmiljenja skazujemo. „Kdor ima premoženje tega svetá, in vidi svojiga brata, de je v potrebi, in zaprè svoje serce pred njim; kako prebíva ljubezen Božja v njem?“ 1. Jan. 3, 17. Jezus poreče pravičnim sodnji dan: „Resnično vam povém, kar ste storili kterimu teh mojih nar manjših bratov, ste meni storili.“ Mat. 25, 40.

Kdo škoduje bližnjimu na telesu?

Bližnjimu škoduje na telesu, kdor bližnjiga ob življenje ali ob zdravje pripravi; kdor ga zapeljá v nezmernost, v jezo ali v kako drugo strast; kdor ga žali, zaničuje in zmerja; kdor ga v bo-
brez pomoči pustí. „Kdor koli bo človeško
preil, njega kri bo prelita; zakaj po Božji
je človek ustvarjen.“ 1. Mojz. 9, 6. „Slišali ste,

de je bilo rečeno starim: Ne ubijaj; kdor pa ubija, bo sodbe kriv. Jez pa vam povém, de vsak, kateri se ježí nad svojim bratom, bo kriv sodbe; kdor pa reče svojimu bratu raka, bo kriv zbora; kdor pa reče norec, bo kriv peklenskiga ognja.“ Mat. 5, 21. 22. Jezus poreče zaverženim sodnji dan: „Resnično vam povém, kar niste storili kterimu teh nar manjših, tudi meni niste storili.“ Mat. 25, 45.

Kako skerbimo za svojo dušo?

Za svojo dušo skerbimo, če si prizadevamo, zmiram umniši in boljši biti. „Blagor lačnim in žejnim pravíce; ker oni bodo nasiteni.“ Mat. 5, 6.

Kako si človek na duši škoduje?

Človek si škoduje na duši, če je len k dobrimu, če ima do lépiga opominovanja oterpnjeno serce, če se da pohujšati, to je, če se da z besédo ali djanjem svojiga bližnjiga v gréh zapeljati. „Kaj namreč pomaga človeku, če ves svét pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ Mat. 16, 26.

Kako skerbimo za dušo svojiga bližnjiga?

Za dušo svojiga bližnjiga skerbimo, če pomagamo, de bi bil naš bližnji zmiram umniši in boljši.

Kako moremo pomagati, de bi bil naš bližnji zmiram umniši in boljši?

De bi bil naš bližnji zmiram umniši in boljši, pomagamo, če skerbimo, de naš bližnji keršanski nauk bolj in bolj spoznáva, če ga z lépo besédo k dobrimu spodbadamo, če ga gréha varujemo in mu védno lépe zglede dajemo. Ako se je pa naš bližnji pregrešil, ga je tréba ljubeznjivo posvariti, za njegovo poboljšanje skerbéti, in mu duhovne déla keršanskiga usmiljenja skazovati. „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, de vidijo vaše

dóbre déla, in časté vašiga Očeta, kateri je v nebesih.“
 Mat. 5, 16. „Bratje! ako je kdo od kakiga gréha pre-
 nagljen, takiga vi, ki ste duhovni, podučíte v duhu krot-
 kosti; in glej sam na se, de ne boš tudi ti skušan.“
 Gal. 6, 1.

Kako človek bližnjimu na duši škoduje?

Človek škoduje bližnjimu na duši, če ga pohujšuje, to je, če ga nalaš v gréh zapeljuje, ali mu prostovoljno daje priliko k gréhu. „Kdor pohujša kteriga téh malih, ki v mé verujejo, bi mu bilo bolje, de bi se mu obesil mlinsk kamen na vrat, in bi se potopil v globočino morja.“ Mat. 18, 6.

Kaj je dolžan storiti, kdor je bližnjiga na telesu ali na duši poškodoval?

Kdor je bližnjiga na telesu ali na duši poškodoval, je dolžan storjeno škodo popraviti, kolikor je le moč.

Kako se človek še pregreši zoper peto zapoved Božjo?

Zoper peto zapoved Božjo se človek še pregreši, če živalí brez potrebe ali brez koristi ubija ali terpinčí. „Pravični skerbí tudi za svojo živino; hudobni pa je neusmiljeniga serca.“ Preg. 12, 10.

Kaj nam Bog v šesti zapovedi zapoveduje?

V šesti zapovedi nam Bog zapoveduje, sramožljivim in čistim biti na duši in na telesu, v mislih, željah, besédah, obnašanji in djanji, in ogibati se vsih gréšnih priložnost. „To je volja Božja, vaše posvečenje, de se zderžite nečistosti, de vsak zmed vas vé svoje telo ohraniti v svetosti in časti, ne po gnanji poželenja, kakor neverniki, kateri

Boga ne poznajo.“ 1. Tes. 4, 3—5. „Blagor njim, kateri so čistiga serca, ker oni bodo Boga glédali.“ Mat. 5, 8.

Kaj nam Bog v šesti zapovedi prepoveduje?

V šesti zapovedi nam Bog prepoveduje vsako nečisto djanje, obnašanje in govorjenje, radovoljno dopadajenje in privoljenje pri nečistih mislih in željah, in vse, kar koli v nečistost napeljuje. „Nečistost naj se še ne imenuje med vami, kakor se spodobi svetim, ali nesramnost, ali nespametne ali gerde beséde, kar se ne spodobi. To namreč véдите in premislite, de noben nečistnik nima deleža v kraljestvu Kristusovim in Božjim.“ Efež. 5, 3—5.

Kaj v nečistost napeljuje?

V nečistost napeljuje: nečimurna in nesramna nóša ali obleka, lenoba, nezmernost v jedi in pijači, prerazvajene in nespodobne tovaršije posebno z družim spolam, radogledne oči, poslušanje nesramnih pogovorov in pesem, branje pohujšljivih bukev. „Nikar se ne upijanite z vinam, v katerim je nečistost.“ Efež. 5, 18. „Oberni svoj obraz od nališpane ženske.“ Sir. 9, 8.

Kakošne nasledke ima večidel nečistost?

Žalostni nasledki nečistiga gréha so: 1) Nečistnik pozabi Boga; 2) pamet mu oslepí; 3) serce mu oterpne; 4) včasi zgubi vero in upanje; 5) velikokrat si nakoplje gerde in hude bolezni; 6) zgubi poštenje, véstni mir in večno življenje. „Gnjiloba in červi se bodo nečistnika polastili, in v velik zgled bo postavljen, in veržena bo njegova duša iz števíla živih.“ Sir. 19, 3.

Kako je Bog že večkrat nečistost kaznoval?

Bog je že večkrat dežele, mésta in ljudstva hudó hudó kaznoval zavoljo nečistiga gréha, kakor: z vesoljnim

potopam ljudi o Noetovim času, z ognjem spod neba Sodomo in Gomoro.

Kako Bog na unim svetu nečisti gréh kaznuje?

Bog na unim svetu strašno kaznuje nečisti gréh, kakor pravi sveti Janez v skrivnim razodenji (21, 8.): „Nečistniki bodo iméli svoj dél v gorečim, ognjenim in žveplenim jezeru.“

Kaj zapoveduje Bog v sedmi zapovedi?

V sedmi zapovedi Bog zapoveduje skerbéti za svoje premoženje in za premoženje svojiga bližnjiga.

Kako skerbimo za svoje premoženje?

Za svoje premoženje skerbimo, če si s pridnim délam kaj svojiga pridobívamo, pridobljeno hranimo ter sebi in bližnjimu v prid modro obračamo. „Kdor noče délati, naj tudi ne jé.“ 2. Tes. 3, 10. „Spominjaj se uboštvá ob času obilnosti, in potréb siromaštva ob dnevu bogastva.“ Sir. 18, 25. — Jezus sam je rekel učencam: „Poberite kósce, ki so ostali, de se ne pokončajo.“ (Jan. 6, 12.)

Kterih gréhov se je tréba pri skerbi za svoje premoženje varovati?

Pri skerbi za svoje premoženje se je tréba varovati lenobe, skoposti in lakomnosti, in zapravljiivosti.

Kdo je lenobe kriv?

Lenobe je kriv, kdor si noče nobeniga stanú izvoliti, kdor opravíla svojiga stanú zanemarja, kdor se z nepotrébni rečmi pečá, kdor dragi čas s postopanjem in posedanjem trati. — Lenoba je mati revšine in potrebe,

in pa tudi vsih hudobij. „Lena roka revšino déla, roka močnih pa bogastvo pripravlja.“ Preg. 10, 4. „Postopanje velíko hudiga naučí.“ Sir. 33, 29.

Kdo je kriv skoposti in lakomnosti?

Skoposti in lakomnosti je kriv, kdor sebi in drugim ne privoši, česar je k življenju tréba, in le več in več iméti hrepení, če so tudi pota krivične in pregréšne. „Kteri hočejo obogatéti, padejo v skušnjavo in v zadergo hudičevo, in v velíko nepridnih in škodljivih željá, ktere potopé človeka v pogubljenje in končanje. Korenina vsiga hudiga namreč je lakomnost.“ 1. Tim. 6, 9. 10. (Judež Iškarjot.)

Kdo je zapravljivosti kriv?

Zapravljivosti je kriv, kdor svoje premoženje za nepotrébne reči daje, in si za prihodnje potrébe nič ne prihranjuje. — Zgubljeni sin nam je žalosten zgled, v koliko nesrečo zapravljivost človeka pahne.

Kakó skerbimo za premoženje svojiga bližnjiga?

Za premoženje svojiga bližnjiga skerbimo, če ga spodbujamo k pridnimu délu in k modri varčnosti; če vsako škodo od njegoviga premoženja odvracujemo; če vsakimu pustimo, damo in opravimo, kar je njegoviga in kar mu gré; če vzeto in najdeno povernemo in storjeno škodo popravimo. „Dajte vsakimu, kar ste dolžni: davek, komur (gre) davek, dac, komur dac. Rim. 13, 7. „Ako kdo poškedva njivo ali vinograd, in spusti svojo živino, de se tuje popase, naj nar boljši, kar ima na svoji njivi ali v vinogradu, po cénjeni škodi poverne.“ 2. Mojz. 22, 5. Cahej je rekel Jezusu: „Ako sim koga kaj ogoljufal, povernem čveterno.“ Luk. 19, 8.

Kaj smo pa dolžni bližnjimu, kateri si zavolj bolezni ali telesne slabostine more potrebniga živeža pridobiti?

Če si bližnji zavolj bolezni ali telesne slabosti ne more potrebniga živeža pridobiti, mu kaj svojiga vbo-gajme dajmo. „Ako imaš veliko, obilno dajaj; če imaš malo, si prizadevaj tudi malo rad podeliti.“ Tob. 4, 9.

Kdo je dolžan škodo popraviti?

Storjeno škodo je dolžan popraviti, kdor jo je storil, bodi sam, bodi v tovaršii.

Komu se mora škoda popraviti?

Škoda se mora popraviti tistimu, komur se stori, če njega ni več, pa dédičem njegovim.

Koliko je tréba poverniti?

Poverniti se mora toliko, kolikor je škode, tudi ko-likor je poškodvanimu pravičniga dobička odšlo in škode po škodi došlo. „Gréh se ne odpusti, ako se vzeto ne po-verne,“ pravi sveti Avguštin.

Kaj mora storiti, kdor storjene škode ne more precej popraviti?

Kdor storjene škode ne more precej popraviti, mora vsaj resnično voljo iméti, precej poverniti, kadar mu bo mogoče.

Kaj se v sedmi Božji zapovedi prepoveduje?

V sedmi Božji zapovedi se prepoveduje: tatvína, tolovajstvo, goljufija pri meri in vagi, zaderževanje tujiga blagá in zasluže-niga plačila, odertija in vse poškodovanje bližnjiga na blagu in pravicah.

Kdo je tatvine kriv?

Tatvine je kriv, kdor bližnjimu zoper njegovo voljo skrivej po krivici kaj njegoviga vzame. „Tatje ne bodo posedli Božjiga kraljestva.“ 1. Kor. 6, 10.

Kdo je tolovajstva kriv?

Tolovajstva je kriv, kdor se tujiga blagá silama polasti. „Roparji ne bodo posedli Božjiga kraljestva.“

1. Kor. 6, 10.

Kdo se vdeležuje tuje kraje in tujiga ropa?

Tuje kraje in tujiga ropa se vdeležuje, kdor drugim krasti in ropati pomaga, jim potuho daje, ali ukradeno in po silí vzeto blago hrani, kupuje ali prodaja.

„Kdor ima delež s tatam, sovraži svojo dušo.“ Preg. 29, 24.

Kdo je goljufije kriv?

Goljufije je kriv, kdor se tujiga blaga po zvijačah polastuje, kakor: če slabo blagó za dobro prodaja, če ima premajhno mero in vago, če se da podkupiti, če nevédnost in mehkóserčnost svojiga bližnjiga v to obrača, de ga ob premoženje pripravi. „Ne déljajte nič krivičniga v sodbi, pri vatlu in tehtnici in meri.“ 3. Mojz. 19, 35.

Kdo tuje blago zaderžuje?

Tuje blago zaderžuje, kdor najdenih ali ukradenih reči, ali sicer po krivici pridobljeniga premoženja lastniku nazaj ne da. „Gorjé njemu, kateri zida svojo hišo v krivici in svoje zgornje pohištvo v nepravici!“ Jer. 22, 13.

Kdo zaslužek zaderžuje?

Zaslužek zaderžuje, kdor obljubljeniga zaslužka ne plača, ali ga po krivici uterguje. „Naj ne ostaja plačilo tvojiga najemnika pri tebi do jutra.“ 3. Mojz. 19, 13. „Gorjé njemu, kateri svojiga prijatla zastonj stiska, in mu ne da njegoviga zaslužka!“ Jer. 22, 13.

Kdo je kriv odertije?

Odertije je kriv, kdor prevelike dobičke ali prevelike obresti jemlje. „Ako denarjev posodiš komu zmed

mojiga ljudstva, kakimu ubogimu, ki pri tebi prebiva, ne goni ga kakor tirjavec in ne teri ga z obrestmi.“ 2. Mojz. 22, 25.

Kdo je kriv poškodovanja svojiga bližnjiga?

Poškodovanja svojiga bližnjiga je kriv, kdor bližnjimu na blagu ali pravicah ali sam ali po drugih kaj škode stori ali mu je odverniti noče.

Kaj nam zapoveduje Bog v osmi zapovedi?

V osmi zapovedi nam Bog zapoveduje skerbéti za svoje poštenje in za poštenje svojiga bližnjiga. „Skerbi si za dobro ime; zakaj to ti bo dalje ostalo, kakor tavžent dražih in velicih zakladov. Dnevi dobrega življenja imajo število, dobro ime pa ostane vekomej.“ Sir. 41, 15. 16.

Zakaj smo dolžni skerbéti za svoje poštenje?

Za svoje poštenje smo dolžni skerbéti, de lože več dobrega na svetu storimo.

Kako skerbimo za svoje poštenje?

Za svoje poštenje skerbimo, če lepó in pobožno živimo, če se dobrih in koristnih reči učimo, če svoje dolžnosti vselej radi in zvesto spolnujemo, če smo do bližnjiga resnični, odkritoserčni, ponižni in postréžljivi, če se tudi sence hudiga varujemo. „Sicer pa, bratje! kar koli je resnično, kar koli sramožljivo, kar koli pravično, kar koli sveto, kar koli ljubeznjivo, kar koli je dobrega imena, če je kaka čednost, če je kako hvale vrédno obnašanje, to mislite.“ Fil. 4, 8.

Kterih gréhov se je tréba pri skerbi za svoje poštenje sosebnó varovati?

Pri skerbi za svoje poštenje se je tréba sosebnó varovati laží in hinavšine, nečimurnosti in napuha, ošabnosti in prevzetnosti.

Kdo se z lažjó pregreší?

Z lažjó se pregreší, kdor nalaš drugače govórí, kakor misli. — Laž je Bogu neskončno resničnemu grozno zoperna, in lažnjivcu ljudje tudi takrat ne verjamejo, kadar resnico govórí. „Lažnjive usta so Gospodu gnusoba.“ Preg. 12, 22. „Gerd madež je laž na človeku.“ Sir. 20, 26. (Ananija in Safira.)

Kdo se s hinavšino pregreší?

S hinavšino se pregreší, kdor se boljšiga déla, kakor je v resnici. — Hinavšina je gnusoba pred Bogam in pred ljudmi. „Gorjé vam, pismarji in farizeji, hinavei! ker ste enaki pobeljenim grobam, kateri se od zunej ljudém lepí zdé, od znotrej pa so polni mertvaških kostí in vsake gnusobe.“ Mat. 23, 27.

Kdo se pregreší z nečimurnostjo?

Z nečimurnostjo se pregreší, kdor si kaj domišljuje zavoljo tacihi reči, ki si jih ni sam dal, ali ki nam nobene resnične céne ne dajo. „Ti sovražiš nje, ki se nečimurnosti deržé.“ Ps. 30, 7. „Ako kdo od sebe meni, de je kaj, ker nič ni, sam sebe zapelje.“ Gal. 6, 3. „Nečimurnost čez nečimurnost, in vse je nečimurnost“ (Prid. 1, 2.) razun Boga ljubiti in njemu samimu služiti. (Tomaž Kempčan.)

Kdo je napuha kriv?

Napuha je kriv, kdor si zavoljo praznih reči ali Božjih daróv preveč domišljuje ino méni, de je zavoljo

njih boljši kakor drugi. „Rečem vsim, kateri so med vami: Nikar bolj modrovati, kakor se spodobi modrovati, ampak modrovati, kar je prav.“ Rim. 12, 3. „Bog se napuhnjenim ustavlja, ponižnim pa daje gnado.“ 1. Pet. 5, 5.

Kdo je ošabnosti in prevzetnosti kriv?

Ošabnosti in prevzetnosti je kriv, kdor se zavolj svojih resničnih ali pa le dozdévnih posebnost čez druge povzdiguje in jih zaničuje. „Gnusoba je Gospodu sleherni prevzetnež; če je tudi roka z roko sklenjena, ne bo brez kazni.“ Preg. 16, 5.

Kako skerbimo za poštenje svojiga bližnjiga?

Za poštenje svojiga bližnjiga skerbimo, če vselej od njega dobro mislimo in govorimo, in njegove lépe lastnosti in dobre déla drugim naznanjamo in razgllašamo. „Ljubezen ne misli hudiga, vse veruje, vse upa.“ 1. Kor. 13, 5. 7.

Kaj je tréba storiti, če ljudje od bližnjiga kaj hudiga govoré?

Če ljudje od bližnjiga kaj hudiga govoré, kar je rés, ga je tréba izgovarjati, to je, tréba je take resnične okolišine v misel jemati, ktere njegovo hudobijo zmanjšujejo, in tolikanj bolj dopovedovati od lépih lastnost, ki jih ima. — Če se pa od bližnjiga kaj hudiga govori, kar ni rés, je tréba njegovo poštenje zagovarjati, to je, tréba je spričevati, de ni rés, kar ljudje hudiga od njega trosijo. „Odpri svoje usta za mutea, in stori pravico revežu in ubožcu.“ Preg. 31, 8. 9. — Daniel je zagovarjal nedolžno Suzano, in Jezus se je večkrat poganjal za poštenje svojih učencov, ki so jih farizeji tožili.

Kterih gréhov se je tréba pri skerbi za poštenje svojiga bližnjiga varovati?

Gréhi, kterih se je tréba pri skerbi za poštenje svojiga bližnjiga varovati, so ti: krivo pričevanje, kriva tožba, vsaka laž, tudi laž iz šale in v sili, opravljanje, obrekovanje, krivo natolcevanje, prederzna sodba, podpihovanje.

Kdo se pregreší s krivo tožbo in s krivim pričevanjem?

S krivo tožbo in s krivim pričevanjem se pregreší, kdor zoper bližnjiga pri sodbi kaj neresničniga pové ali priča, ali pa bližnjimu v škodo resníco zamolčí. „Kriva priča ne bo brez kazni, in kdor govori laži, ne bo ubéžal.“ Preg. 19, 5. (Starca, ki sta nedolžno Suzano krivo tožila.)

Kdo se pregreší z opravljanjem?

Z opravljanjem se pregreší, kdor brez potrebe med druge razglasuje, kar od bližnjiga hudiga vé. „Odpravi od sebe hudobne usta, in opravljive ustnice naj bodo deleč od tebe.“ Preg. 4, 24.

Kdo se pregreší z obrekovanjem?

Z obrekovanjem se pregreší, kdor od bližnjiga med druge kaj hudiga raznaša, kar ní rés. „Ne obrekujte eden drugiga, bratje! Kdor obrekuje brata, govori postavi nasproti.“ Jak. 4, 11.

Kdo se pregreší s krivim natolcevanjem?

S krivim natolcevanjem se pregreší, kdor od bližnjiga brez pravičniga vzroka kaj hudiga misli. „Nihče naj v svojim sercu ne misli hudiga zoper svojiga bližnjiga.“ Cah. 8, 17.

Kdo je kriv prederzne sodbe?

Prederzne sodbe je kriv, kdor brez pravičniga vzroka čez svojiga bližnjiga slabo sodbo izreče. „Ne so-

dite, in ne boste sojeni; ne pogublajte, in ne boste pogubljeni.“ Luk. 6, 37.

Kdo je podpihovavec?

Podpihovavec je, kdor bližnjimu skrivej pové, kar se hudiga od njega govori, de zdražba in sovraštvo vstane. „Preklet je podpihovavec in dvojezičnik; zakaj med mnogimi ki v miru živé, napravi zmešnjave.“ Sir. 28, 15.

Kdo je deležen opravljanja, obrekovanja in podpihovanja?

Opravljanja, obrekovanja in podpihovanja je deležen, 1) kdor opravljivec, obrekovavec in podpihovavec rad posluša; 2) kdor ne brani opravljanja, obrekovati in podpihovati, kolikor mu je mogoče; 3) kdor opravljanje, obrekovanje, podpihovanje podpira ali s popraševanjem ali s hvalo. „Zagradi s ternjem svoje ušesa; hudobniga jezika nikar ne poslušaj, in svojim ustam vrata in ključavnice napravi.“ Sir. 28, 28. „Sever dež odžene, in temen obraz opravljivi jezik.“ Preg. 25, 23.

Kaj mora storiti, kdor je bližnjimu poštenje vzel?

Obrekovavec mora preklicati, kar je hudiga od svojiga bližnjiga lažnjivo govoril, in tudi vso škodo popraviti, ki jo je z obrekovanjem storil. — Opravljivec mora bližnjiga izgovarjati, čigar pregreške je brez potrebe razglasil, in njegove lépe lastnosti toliko bolj nannajati.

Kdaj smo pa dolžni gréhe svojiga bližnjiga razodéti?

Kadar se bližnji po našim svarjenji ne da poboljšati, ali kadar ga nam svariti ne gré, ali kadar škodo déla na duši ali na telesu ali na premoženji, smo dolžni njegove pregréhe vikšim razodéti, kateri imajo oblast in dolžnost

gréšnika poboljšati in škodo odverniti. „Ako greší zoper tebe tvoj brat, pojdi in ga posvari med seboj in med njim samim. Ako te posluša, si pridobil svojiga brata. Ako te pa ne posluša, vzemi seboj še eniga ali dva, de v ustih dvéh ali tréh prič stojí vsa reč. Ako jih pa ne posluša, povej cerkvi. Če pa cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni gréšnik.“ Mat. 18, 15 — 17. (Egiptovski Jožef.)

Kaj se nam v poslednjih dvéh zapovedih zapoveduje?

V poslednjih dvéh zapovedih se nam zapoveduje: 1) čistiga serca biti, 2) hudo poželenje krotiti, 3) svojimu bližnjimu vse dobro iz serca privošiti. „Blagor njim, kateri so čistiga serca; ker oní bodo Boga glédali.“ Mat. 5, 8. „Kteri so pa Kristusovi, so svoje meso križali z gréhi in željami vred.“ Gal. 5, 24.

Kaj se nam v poslednjih dvéh zapovedih prepoveduje?

V poslednjih dvéh zapovedih se nam prepoveduje nevošljivost, veselje nad tujo škodo, in lakomno poželenje do vsiga, kar ni našiga.

Kdo je nevošljivosti kriv?

Nevošljivosti je kriv, kdor bližnjimu ne privoši dobriga, kar ima, in žaluje, če se bližnjimu dobro godí. „Nevošljivci ne bodo dosegli Božjiga kraljestva.“ Gal. 5.

Kdo je kriv veselja nad tujo škodo?

Veselja nad tujo škodo je kriv, kdor se veseli, če se bližnjimu hudo godí. „Če tvoj sovražnik pade, se

ne veselí, in nad njegovo pogubo naj se ne raduje tvoje serce; de bi kje Gospod ne vidil, in bi mu ne dopadlo, in bi ne vzel svoje jeze od njega.“ Preg. 24, 17. (Lép zgled je David pri Savlovi smerti.)

Zakaj je Bog dal zapovedi tudi zastran naših misel in željá?

Bog je tudi zastran naših misel in željá zapovedi dal, nam v spomin:

1) De je on tudi Gospod naših sere. „Gospod serca tehta.“ Preg. 21, 2.

2) De mu ni nič skritiga, kar se v naših sercih godí. „Ako praviš: Ne premorem, bo védil on, ki v serce vidi, in ohranovavca tvoje duše nič ne goljufá.“ Preg. 24, 12.

3) De je njegova postava vse bolj popolnoma, kakor ktere koli človeške postave, ktere le z našim vnanim djanjem zapovedujejo, z mislimi in željami našiga serca pa ne morejo zapovedovati. — Le Bog vsigavedni more dati zapoved: Ne žéli. „Vémo, de je postava (Božja) duhovna.“ Rim. 7, 14.

4) De je tréba koreníno, to je, hudo poželenje v sebi zadušiti, če hočemo gréh zatréti. „Vsak je skušan, kadar je od svojiga poželenja vlečen in vabljen. Potlej ko poželenje spočne, rodí gréh; gréh pa, ko je storjen, rodí smert.“ Jak. 1, 14. 15.

Kaj se učimo iz poslednjih dvéh zapoved?

Iz poslednjih dvéh zapoved se učimo, de kristjanu ni zadosti, zapovédanih dolžnost le v zunanjim djanji spolnovati, temuč de mora tudi resnično voljo iméti ali iz vsiga serca pripravljen biti, vse, kar Bog zapoveduje, storiti, in kar prepoveduje, opustiti. „Ne vsak, kteri mi pravi: Gospod, Gospod!

pojde v nebeško kraljestvo; ampak, kateri storí voljo mojiga Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.“ Mat. 7, 21.

Kaj je Bog tistim obljubil, kateri njegove zapovedi spolnujejo?

Bog je tistim, kateri njegove zapovedi zvesto spolnujejo, večno življenje, in tudi že na tem svetu veliko dobrega obljubil. „Ako hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi.“ Mat. 19, 17. „Jez sim Gospod, ki skazujem milost do deset-stotniga rodú tistim, ki me ljubijo in spolnujejo moje zapovedi.“ 2. Mojz. 20, 5. 6.

Od cerkvenih zapoved.

Komu je zapovedal Jezus verne vladati?

Jezus je zapovedal aposteljnám verne vladati; njim je dal oblast zavezovati in razvezovati, to je, zapovedi dajati, rekoč: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jez vas pošljem.“ Jan. 20, 21. „Kar koli boste zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih; in kar koli boste razvezali na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.“ Mat. 18, 18.

Ktere zapovedi mora tedaj katoliški kristjan še zraven deset Božjih zapoved spolnovati?

Katoliški kristjan mora zraven deset Božjih zapoved tudi še cerkvene zapovedi spolnovati.

Zakaj smo dolžni cerkvene zapovedi spolnovati?

Dolžni smo cerkvene zapovedi spolnovati:

1) Ker nam četerta Božja zapoved vелеva duhovski gosposki pokornim biti. „Bodite pokorni svojim sprednikom, in bodite jim podložni; zakaj oni čujejo kakor taki, kateri bodo za vaše duše odgovor dajali, de z veseljem to délajo in ne zdihovaje; to bi namreč ne bilo za vas dobro.“ Hebr. 13, 17.

2) Ker nam je Kristus naravnost zapovedal cerkev poslušati. „Kdor vas posluša, mene posluša; in kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, kateri me je poslal.“ Luk. 10, 16. „Če (tvoj brat) cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni gréšnik.“ Mat. 18, 17.

Ali je tudi katoliška cerkev že zapovedi dajala?

Katoliška cerkev je že od nekdanj zapovedi dajala po apostelnih in njih nastopnikih, škofih. — Že v prvih cerkvenih zbora so dali apostelni vernim zapoved: „Dopadlo je svetemu Duhu in nam, nobeniga bremena več vam ne nakladati, kakor téle potrebne reči: de se zderžujete darovaniga malikam, in kerví, in zadušeniga.“ Ap. djanje 15, 28. In sv. apostelj Pavel „je zapovedoval spolnovati postave apostelnov in starejših.“ Ap. dj. 15, 41.

Zakaj daje katoliška cerkev zapovedi?

Katoliška cerkev daje zapovedi:

1) De nam Božje zapovedi bolj natanko razlaga, in nas uči, kako jih je tréba spolnovati.

2) De nas k pobožnemu življenju priganja.

Kaj se nam tedaj vелеva v cerkvenih zapovedih?

V cerkvenih zapovedih nam vелеva duhovska gosposka, katerih pomočkov posebej, kolikokrat in kdaj se jih je tréba poprijemati, de bomo bogaboječe živéli.

Ktere cerkvene zapovedi nam je zlasti tréba védi in spolnovati?

Pet cerkvenih zapoved nam je zlasti tréba védi in spolnovati, ki so te:

1) Posvečuj zapovedane praznike.

2) Bodi ob nedéljah in zapovedanih praznikih s spodobno pobožnostjo pri sveti maši.

3) Posti se zapovédane postne dní, namreč: štirdesetdanski post, kvaterne in druge zapovédane postne dni; zderži se tudi ob petkih in sobotah mesnih jedí.

4) Spovej se svojih gréhov postavljenimu spovedniku vsaj enkrat vlétu, in o velikonočnim času prejmi sveto réšnje teló.

5) Ne obhajaj ženitve ob prepovédanih časih.

I. Posvečuj vapovédane praznike.

Kteri dan so aposteljni namesto sobote kristjanam za praznik odločili?

Namesto sobote so aposteljni kristjanam za praznik nedeljo odločili, ker je ta dan Jezus od mertvih vstal in aposteljniam svetiga Duha poslal.

Ali so prvi kristjanje pozneje tudi še druge dni praznovali?

Prvi kristjanje so pozneje tudi še druge dní praznovali v spomin imenitnih dogodeb iz Jezusoviga življenja, v spomin prečiste Device Marije, svetih aposteljniov in drugih svetnikov. Te praznike je potlej sveta cerkev sploh zapovédala. Torej imamo praznike Gospodove, Matere Božje, ino svetnikov.

Čemu je cerkev praznike postavila?

Gospodove praznike je cerkev postavila v spomin svetih skrivnost, ki se take dní obhajajo; praznike Matere Božje in drugih svetnikov pa, de Boga hvalimo za mnoge milosti, ktere je svetnikom storil, in de se opominjamo njih čednosti posnemati.

Kaj je tedaj tréba katoliškemu kristjanu ob praznikih délati?

Katoliškemu kristjanu je tréba ob praznikih:

1) Dobrote in milosti, ktere je Bog vsim ljudem, ali pa svetnikom posebej dodélil, pobožno premišljevatí in Boga za nje hvaliti.

2) Čednosti svetnikov posnemati.

3) Svetnikom priporočevati se, de za nas Boga prosijo.

Kaj tedaj zapoveduje cerkev v prvi zapovedi?

Cerkev nam zapoveduje v prvi zapovedi, praznike ravno tako posvečevati, kakor nedelje, torej tudi ob praznikih od hlapčevskega déla nehati ali počivati, in pobožne déla opravljati.

Kaj cerkev v prvi zapovedi prepoveduje?

Cerkev ob praznikih vse prepoveduje, kar se v nedeljo prepoveduje, namreč:

1) Vse hlapčevske déla brez potrebe in brez praviga privoljenja.

2) Take opravila in veselice ktere svetimu dnevu nečast délajo ali pa njegovo posvečevanje zadržujejo.

II. Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih s spodobno pobožnostjo pri sveti maši.

Kaj cerkev v drugi zapovedi zapoveduje?

V drugi cerkveni zapovedi se zapoveduje, ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri cíli sveti maši biti,

Kaj je tréba še storiti, de se nedelje in prazniki po namenu svete cerkve posvečujejo?

De se nedelje in prazniki po namenu svete cerkve posvečujejo, ni še zadosti le pri sveti maši biti, ampak je treba tudi pridigo zvesto poslušati, zakramenta svete pokore in svetiga rešnjiga telesa prejemati, du-

hovne bukve brati, pri popoldanski službi Božji biti, in druge dobre dela opravljati.

Kaj se v drugi cerkveni zapovedi prepoveduje?

V drugi cerkveni zapovedi se zlasti prepoveduje lenoba v službi Božji ob nedeljah in zapovedanih praznikih, kakoršna je:

1) Če kdo ni pri celi sveti maši, ali če ni pri njej spodobno in pobožno, ali pa če besedo Božjo le malokdaj posluša.

2) Če se čas zapovedane službe Božje z žertjem, pijančevanjem, igranjem, ali z družimi prešernostmi zapravlja, ktere od službe Božje zaderžujejo.

a) Od svete maše.

Kaj je sveta maša?

Sveta maša je nekervava daritev nove zaveze, vedni spomin kervave daritve, ktero je Jezus Kristus na križu opravil.

Zakaj pravimo sveti maši daritev?

Sveti maši pravimo daritev, ker se pri njej Bogu vsigamogočnemu telo in kri Jezusa Kristusa na oltarji daruje.

Zakaj pravimo sveti maši nekervava daritev?

Sveti maši pravimo nekervava daritev, ker se pri sveti maši ne prelija Jezusova kri, kakor se je na križu prelila.

Kako se loči daritev svete maše od Jezusove daritve na križu?

Daritev svete maše je ravno tista daritev, ktero je Jezus Kristus na križu opravil; le opravlja se drugače. Na križu je Jezus Kristus svojo kri prelil, pri sveti maši je pa več ne preliva.

Kdo je postavil daritev svete maše?

Jezus Kristus je postavil daritev svete maše.

Kdaj je postavil Jezus Kristus daritev svete maše?

Jezus Kristus je daritev svete maše pri zadnji večerji postavil.

Kako je postavil Jezus Kristus daritev svete maše?

1) Jezus je vzel kruh in kelih z vinom.

2) Je oboje posvetil, in je rekel v kruh: To je moje telo, in v kelih: To je kelih moje krvi.

3) Je dal oboje pričujočim aposteljem zavžiti.

4) Je zapovedal: To storite v moj spomin.

Zakaj je postavil Jezus Kristus daritev svete maše?

Jezus Kristus je postavil daritev svete maše:

1) De je v svoji cerkvi pravo in resnično daritev do konca svetá zapustil.

2) De je vedni spomin kervave daritve na križu v svoji cerkvi ohranil.

3) De nam je posebno znamenje svoje neskončne ljubezni dal.

Kdo opravlja daritev svete maše?

Pri sveti maši se nevidama Jezus Kristus sam daruje za nas svojemu nebeškemu Očetu; vidama pa mašnik to daritev opravlja.

Kako opravlja mašnik daritev svete maše?

Mašnik opravlja daritev svete maše, ker ravno to dela, kar je Jezus Kristus pri zadnji večerji storil:

1) Vzame kruh in kelih z vinom.

2) Oboje posveti, in nad njima ravno tiste besede izreče, ktere je izrekel Jezus Kristus pri zadnji večerji, in s kterimi se kruh in vino spremeni v Jezusovo telo in kri.

3) On sam zavžije teló in kri Jezusa Kristusa, in da oboje v podobi kruha tudi vernim zavžiti, kateri k svetimu obhajilu pristopijo.

Zakaj opravlja mašnik daritev svete maše?

Mašnik opravlja daritev svete maše :

1) De Bogu, nar vikišimu Gospodu vsih stvari, spodobno čast skazuje.

2) De se Bogu za vse prejete dobreote zahvaljuje.

3) De dobiva pri Bogu odpušenje gréhov.

4) De Boga potrebnih gnad prosi.

Sveta maša je torej častivna, zahvalivna, pravna in prosivna daritev.

Komu se daritev svete maše opravlja?

Daritev svete maše se le samimu Bogu opravlja, in nikomur drugimu ne. Opravlja se sicer tudi v čast in spomin svetnikov, pa takrat mašnik ne daruje svetnikom, ampak le samimu Bogu.

Zakaj se opravlja daritev svete maše svetnikom v čast?

Daritev svete maše se opravlja svetnikom v čast :

1) De Boga hvalimo za gnade, ki jih je svetnikom dal.

2) De svetnike na pomoč kličemo, in jih prosimo, de bi za nas pri Bogu molili.

3) De se tudi njih lépih čednost spominjamo, in se spodbadamo jih posnemati.

Za koga se opravlja daritev svete maše?

Daritev svete maše se opravlja za žive in mertve.

Kdo je tedaj deležen darov ali gnad svete maše?

Darov svete maše so sploh deležni vsi pravoverni kristjanje; posebej pa: 1) mašnik, kateri sveto daritev

opravlja; 2) tisti, za ktere se zlasti mašuje; 3) vsi, kateri so pri sveti maši pobožno pričujoči, ali vsaj serčno želé pričujoči biti.

Kako moramo pri sveti maši biti?

Pri céli sveti maši moramo biti, to je, nobeniga njenih imenitniših délov ne smemo po nemarnim zamuditi; pa ni še dosti, de smo le pričujoči, kadar se sveta maša bere, ampak tréba je 1) pazno, 2) pobožno, 3) spodobno pri sveti maši biti.

Kaj se pravi, pri sveti maši pazno biti?

Pazno pri sveti maši biti se pravi: varovati se rado-
voljne razmišljenosti, na déle svéte maše gledati, in svoje misli pri Bogu iméti.

Kaj se pravi, pobožno pri sveti maši biti?

Pobožno pri sveti maši biti, se pravi: pri sveti maši, zlasti pri njenih imenitniših délih, Boga ponižno moliti, ga za prejete dobrote hvaliti, ga odpušenja gré-
hov in potrebnih gnad prositi, svoje gréhe obžalovati, in resnično poboljšanje sklépati.

Kaj se pravi, spodobno pri sveti maši biti?

Spodobno pri sveti maši biti, se pravi: pri sveti maši lepó, bogaboječe in spodbudljivo obnašati se, torej varovati se radovedniga oziranja, čenčanja, smehú, in vsiga, kar déla nečast presvetimu opravilu.

Kteri so nar imenitniši déli svete maše?

Nar imenitniši déli svete maše so: evan-
geli, darovanje, spremenjevanje ali povzdigo-
vanje, in obhajilo.

Kaj moramo pri svetim evangelji storiti?

Pri svetim evangelii moramo vstati, pokrižati se, in pomisliti, de smo dolžni nauke svetiga evangelija znati,

jih tudi pred vsim svétam spoznavati, se za nje poganjati in po njih živéti.

Kaj je tréba pri darovanji storiti?

Pri darovanji moramo svoje misli in želje z mašnikovimi željami skleniti, in sebe in vse, kar imamo, Bogú darovati.

Kaj je tréba pri povzdigovanji storiti?

Pri povzdigovanji moramo klečati, Jezusa Kristusa v podobah kruha in vina moliti, žalostniga serca na persi terkati in spoznati, de so bili naši gréhi krivi Jezusove smerti, in vero, upanje in ljubezen obuditi.

Kaj je tréba pri mašnikovim obhajilu storiti?

Pri mašnikovim obhajilu je tréba na persi terkati, in, če tudi samí tačas ne gremo k svetimu obhajilu, se v duhu obhajajmo, to je, želje imejmo, sveto rešnje telo vrédno prejeti.

b) Od pridig.

Kaj gre še zraven svete maše k očitni dopoldanski službi Božji?

Tudi pridiga, poslušanje besede Božje, gre še k očitni dopoldanski službi Božji.

Zakaj smo dolžni pridige poslušati?

Pridige smo dolžni poslušati:

1) Ker se v pridigah Božja beseda oznanuje in razlaga.

2) Ker je le malo ljudi, kterim so resníce keršanske vere prav in do čistiga znane.

3) Ker človek zopet lahko pozabi, kar je že védil, in le prerad opustí, kar je dolžan storiti, če se večkrat ne opominja.

4) Ker je bila pridiga že perve keršanske čase z mašo sklenjena, in se je štela k pervimu poglavitnemu délu svete maše.

Kaj mora storiti, kdor hoče, de bi mu bile pridige v prid?

Kdor hoče, de bi mu bile pridige v prid, mora:

1) Brez razmišljenosti in prav zvestó poslušati.

2) Kar pridigar govori, na se, ne pa na druge obračati.

3) Resnično voljo imeti in si prizadevati, nauke pridigarjeve na tanko spolnovati. Sveti apostelj Jakop pravi: „Bodite délavci beséde, in ne samo poslušavci, s čimur bi samí sebe zapeljevali.“ (1, 22.)

é) Od popoldanske službe Božje.

Kaj gre k popoldanski službi Božji?

K popoldanski službi Božji gredó keršanski nauk, litanije in sveti žegen, večernice, rožni venec, pridige i. t. d.

III. Posti se zapovédane postne dni, namreč: štirdesetdanski post, kvaterne in druge zapovédane postne dni; zderži se tudi ob petkih in sobotah mesnih jedi.

Zakaj nam sveta cerkev post zapoveduje?

Sвета cerkev nam post zapoveduje:

1) De Kristusa posnemamo, ki se je tudi postil.

2) De s postam pokoro za svoje gréhe délamo.

3) De se vadimo svoje hudo poželenje premagovati.

4) De se učimò cerkev spoštovati in ji pokorni biti.

Čemu sveta cerkev posebno štirdesetdanski post zapoveduje?

Sвета cerkev posebno štirdesetdanski post zapoveduje: 1) v spomin, de se je Jezus štirdeset dní

in štirideset noči v pušavi postil; 2) v hvaležni spomin Jezusoviga terpljenja in njegove smerti; 3) de bi se vrédno pripravljali k velikonočni spovedi in k velikonočnim obhajilu.

Čemu je sveta cerkev adventne poste zapovedala?

Sveta cerkev je adventne poste zapovedala: 1) de bi dobroto Jezusoviga prihoda in včlovečenja pre-mišljevali, in 2) de bi se s pokoro k božičnim praznikom vrédno pripravljali.

Zakaj je sveta cerkev kvaterne poste postavila?

Sveta cerkev je kvaterne poste postavila: 1) de bi Boga prosili dobrih duhovnih pastirjev, ker se večidel ta čas mašniki posvečujejo; 2) de bi Boga še posebno hvalili za vse dobrote, ki nam jih vsaki létni čas daje; 3) de smo vsaki četerti létni čas k pokori napeljevani, ker mora kristjanovo življenje védna pokora biti.

Zakaj je sveta cerkev poste pred nekterimi velikimi prazniki zapovedala?

Sveta cerkev je zapovedala poste pred nekterimi velikimi prazniki, de bi se s pokoro pripravljali, tako praznike vrednejši posvečevati.

Kako se je tréba postiti zapovedane postne dní?

Po cerkveni zapovedi smo zapovedane postne dní dolžni 1) zderžati se mesnih jedí, in 2) jedí pritergati si, to je, le enkrat do sitiga najesti se. — V nekterih škofijah je sicer pripušeno, nektare zapovedane postne dní mesne jedí vživati, vender se pa le enkrat smé do sitiga jésti.

Káko dolžnost imamo ob petkih in sobotah?

Ob petkih in sobotah, če zapovedan post vanje ne pride, se smé sicer večkrat do sitiga jésti, vender smo

pa dolžni zderžati se mesnih jedí. — V nekterih škofijah je pripušeno ob navadnih sobotah meso jesti.

Zakaj prepoveduje cerkev mesne jedí ob petkih in sobotah?

Cerkev prepoveduje mesne jedí v petik in soboto, ker je ta dneva Jezus umerl in v grobu ležal in so Jezusovi učenci žalovali.

Kaj nam tedaj cerkev zapoveduje v tretji zapovedi?

V tretji zapovedi nam cerkev zapoveduje:

1) Ob petkih in sobotah zderžati se mesnih jedí.

2) Zapovédane postne dní tudi še drugih jedí pritergati si, to je, le enkrat do sitiga najesti se.

Ali je vsaki dolžan ob petkih in sobotah in druge zapovédane postne dní zderžati se mesnih jedí?

Vsak kristjan, kateri nima veljavniga privoljenja od svoje vikši duhovske gosposke, je dolžan, ob petkih in sobotah in druge zapovédane postne dní zderžati se mesnih jedí.

Ali tisti, kateri ima veljavno privoljenje zapovédane postne dní meso jésti, ni dolžan drugih jedí pritergati si?

Kdor ima veljavno privoljenje zapovédane postne dní meso jésti, je še bolj dolžan jedí pritergati si; kaj drugiga je namreč privoljenje meso jésti, kaj drugiga privoljenje jedí pritergovati si.

Kdo ni dolžan, zapovédane postne dní jedí pritergovati si?

Mladi ljudje, ki še niso 21 lét starí, in vsi, kateri se brez očitne škode svojiga zdravja ne morejo ostro

postiti, niso dolžni zapovedane postne dní jedí pritergovati si.

Česa se je tréba postne dní še zderžati?

Po namenu svete cerkve je tréba postne dní tudi še vsiga hrumečiga veseljevanja zderžati se; zakaj postni dnevi so spokorni dnevi.

Kaj je tréba postne dní še posebno storiti, de se v duhu svete cerkve postimo?

Tréba je postne dní več moliti, premišljevati, vbogajmé dajati, v vsih rečeh še bolj premagovati se in v svetosti rasti.

IV. Spovej se svojih gréhov postavljenimu spovedniku vsaj enkrat v letu, in o velikonočnim času prejmi sveto rešnje telo.

Ali so prvi kristjanje potrebovali te zapovedi?

Prvi kristjanje še niso potrebovali te zapovedi; sej so takó prav radi prejimali zakrament svete pokore in svetiga rešnjiga telesa.

Kaj je storila sveta cerkev, ko je ta gorečnost prvih kristjanov odjenjala?

Sveta cerkev je vernim zapovedala, 1) spoved vsaj enkrat v létu opraviti, in 2) sveto obhajilo vsaj o velikonočnim času prejeti, ker je Jezus ravno o veliki noči sveto rešnje telo postavil.

Zakaj zapoveduje sveta cerkev spoved in obhajilo vsaj enkrat v létu?

Sveta cerkev zapoveduje spoved in obhajilo vsaj enkrat v létu, ker želi, de bi verni zakrament svete pokore in svetiga rešnjiga telesa večkrat v létu prejimali.

Kaj je velikonočni čas?

Velikonočni čas je tisti čas, ki ga slehern škof svoji škofji za velikonočno obhajilo odločijo, in sicer v

ljubljski škofii od druge postne nedelje do praznika Jezusoviga vnebohoda.

V. Ne obhajaj ženitve ob prepovedanih časih.

Kaj nam cerkev v peti zapovedi prepoveduje?

V peti zapovedi nam cerkev prepoveduje ženitev obhajati od prve adventne nedelje do praznika svetih tréh kraljev, in od pepelnične srede do prve nedelje po veliki noči.

Zakaj se ženitnine ob teh časih prepovedujejo?

Ženitnine se ob teh časih prepovedujejo, de te dni pobožno in spokorno preživimo, in skrivnosti svete vere, ki nam jih cerkev takrat oznanuje, mirno spremišljujemo, kar pa ni mogoče v hrumečim veselji, ki je pri ženitninah večidel v navadi.

IV. Poglavlje.

Od svetih zakramentov.

Ali moremo sami iz sebe v Boga verovati, vanj upati in ga čez vse ljubiti?

Samí iz sebe ne moremo v Boga verovati, vanj upati in ga čez vse ljubiti: izvirni gréh nam je um otemnil, de Božjih lastnost in Božje volje samí iz sebe prav ne spoznamo, in nam je voljo k hudimu nagnil, de samí iz sebe ne moremo po Božjih zapovedih živeti; nakopal nam je jezo Božjo in večno pogubljenje.

Kdo le nam more pomagati, de bi sveto živéli in zveličani bili?

Le Bog nam more pomagati, de bi sveto živéli in zveličani bili.

Kdo nam je to Božjo pomoč obljubil in dobil?

Jezus Kristus nam je to Božjo pomoč obljubil in pa s terpljenjem in smertjo na svetim križu tudi dobil.

Kako imenujemo to Božjo pomoč, po kateri moremo sveti, Bogu prijetni in zveličani biti?

To Božjo pomoč, po kateri moremo sveti, Bogu prijetni in zveličani biti, imenujemo posvečujočo gnado Božjo.

Kdo nam daje posvečujočo gnado?

Sveti Duh, naš posvečevavec, nam daje posvečujočo gnado.

In kaj je Jezus postavil, da posvečujočo gnado Božjo dobivamo?

Jezus je postavil sedem svetih zakramentov, da po njih posvečujočo gnado Božjo dobivamo, namreč: sveti kerst, sveto birmo, sveto rešnje telo, sveto pokoro, sveto poslednje olje, sveto mašnikovo posvečevanje, sveti zakon.

Kako nas sveti zakramenti posvečujejo?

Sveti zakramenti nas posvečujejo, ker nam eni posvečujočo gnado Božjo ali opravičenje (odpušenje gréhov in upanje večniga zveličanja) z noviga dajó, eni pa to gnado v nas množíjo.

V katerih zakramentih se nam posvečujoča gnada Božja z noviga daje?

V zakramentu svetiga kersta in svete pokore se nam posvečujoča gnada Božja z noviga daje.

Kako se zakramenta svetiga kersta in svete pokore zato imenujeta?

Zakramenta svetiga kersta in svete pokore se imenujeta zakramenta mrtvih, ker gréšnika, ki je na duši mertev, k večnemu življenju obudita.

V katerih zakramentih se nam posvečujoča gnada Božja množi?

V zakramentu svete birmе, svetiga rešnjiga telesa, svetiga poslednjiga olja, svetiga mašnikoviga posvečevanja in svetiga zakona se nam posvečujoča gnada Božja množi.

Kako se zatorej pravi tem petim svetim zakramentam?

Tem petim svetim zakramentam se zatorej pravi zakramenti živih, ker morajo tisti, ki jih prejmejo, posvečujočo gnado Božjo ali duhovno življenje že iméti.

Ktero gnado nam sveti zakramenti verh posvečujoče gnade Božje še delíjo?

Verh posvečujoče gnade Božje nam še vsaki zakrament delí djansko gnado, zavoljo ktere je postavljen.

Kaj je storil Jezus, de spoznamo, kákošno gnado prejmemo, in de vémo, kdaj jo prejmemo?

De spoznamo, kakošno gnado prejmemo, in de vémo, kdaj jo prejmemo, je postavil Jezus sedem vidnih znamenj, ktere vidno naznanjajo nevidno gnado Božjo, ki nam jo delé.

Kaj je tedaj zakrament?

Zakrament je vidno znamnje nevidne gnade Božje, ki ga je Jezus Kristus v naše posvečenje postavil.

Koliko reči je tréba k zakramentu?

K zakramentu je tréba tréh reči, in te so: 1) vidno znamnje, 2) nevidna gnada Božja, 3) postavljenje po Jezusu Kristusu.

Od koga imajo sveti zakramenti svojo moč?

Sveti zakramenti imajo svojo moč od svojiga začetnika Jezusa Kristusa.

Kolikrat se smejo sveti zakramenti prejeti?

Eni zakramenti se sméjo večkrat, eni pa le enkrat prejeti.

Kteri zakramenti se sméjo le enkrat prejéti?

Sveti kerst, sveta birma in sveto mašnikovo posvečevanje se sméjo le enkrat prejéti, ker duši neizbrisljivo znamnje vtisnejo.

I. Od zakramenta svetiga kersta.

Kaj je ukazal Jezus aposteljnám in učencám, preden je šel v nebеса?

Jezus je ukazal aposteljnám in učencám, preden je šel v nebеса: „Pojdite, in učite vse narode, in keršujte jih v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha.“ Mat. 28, 19.

Kaj so tudi storili aposteljní in učenci?

Ko so bili aposteljní in učenci prejeli darove svetiga Duha, so šli po Jezusovim povelji med vse narode, in so oznanovali sveti evangeli. Tiste, kateri so v Jezusov uk verovali in po njem živéti obljubili, so z vodo oblili in obliváje té beséde izrekli: „Jez te kerstim v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha;“ to je, kerstili so jih.

Kdo je postavil to vnanje djanje?

To vnanje djanje je Jezus postavil.

Ktere gnáde delí sveti kerst po Jezusovim uku?

Sveti kerst delí:

1) Odpušenje izvirniga gréha in vsih družih pred svetim kerstam storjenih gréhov, in vsih časnih in več-

nih kazen. Apostelj Peter je rekel Judam: „Spokoríte se, in daj se kerstiti slehern izmed vas v imenu Jezusa Kristusa v odpušenje svojih gréhov.“ Apost. djanje 2, 38. In Jezus je rekel: „Kdor veruje in bo keršen, bo zveličan.“ Mark. 16, 16.

2) Posvečujočo gnado Božjo, ktera nas opraviči in posveti, de smo otroci Božji in deležniki večniga življenja. „Ne iz dél pravičnosti, ktere smo mi storili, ampak po svojim usmiljenji nas je Bog zveličal v kopeli prerojenja in ponovljenja svetiga Duha, de smo, z njegovo gnado opravičeni, deležniki po upanji večniga življenja.“ Tit. 3, 5. 7.

3) Kteri sveti kerst prejmejo, stopijo v Jezusovo cerkev, in so njeni udje. „Kteri so tedaj njegov nauk sprejéli, so bili keršeni; in pridružilo se je tisti dan okoli tri tavžent duš.“ Apost. djanje 2, 41.

4) Sveti kerst vtisne duši neizbrisljivo znamnje; torej se sveti kerst ne smé več kakor enkrat veljavno in brez smertniga gréha prejéti.

Kteri zakrament se mora nar prvi prejéti?

Sveti kerst se mora nar prvi prejéti, ker mora človek po svetim kerstu v Jezusovo cerkev sprejet biti, preden smé kak drug svet zakrament prejeti.

Koliko ljudém je sveti kerst potreben?

Sveti kerst je v s im ljudém, tudi nar manjšim otrokam potreben, ker imajo vsi ljudje izvirni gréh nad seboj. Jezus je rekel Nikodemu: „Resnično, resnično ti povém, ako kdo ni prerojen iz vode in iz svetiga Duha, ne more iti v Božje kraljestvo.“ Jan. 3, 5.

Kaj je tedaj sveti kerst?

Sveti kerst je prvi in nar potrebníši zakrament, v kterim je človek z vodo in z Božjo besedo izvirniga

gréha in vsih družih pred svetim kerstam storjenih gré-
hov očišen in k večnemu življenju preroben in posvečen.

Kdo smé kerstiti?

V sili smé vsak človek kerstiti; sicer imajo pa le škofje in fajmoštri pravico kerševati; z njih pripušenjem pa sméjo tudi drugi mašniki in dijakoni ta sveti zakrament z vsimi cerkvenimi šegami deliti.

Kaj mora storiti, kdor keršuje?

Kdor keršuje, mora:

1) Namen iméti, tako kerstiti, kakor je Kristus zapovedal kerševati.

2) Mora človeka, kteriga keršuje, s pravo vodo obeliti.

3) Mora med oblivanjem izreči besede: „Jez te kerstim v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha.“

Kaj mora storiti odraslen človek, kateri hoče keršen biti?

Odraslen človek, kateri hoče keršen biti, mora:

1) Nar potrebníši nauke svete vere véditi in verovati. Jezus je rekel aposteljnám: „Pojdite, in učite vse narode, in keršujte jih v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha.“ Mat. 28, 19.

2) Želéti ud cerkve Jezusove biti. „Kteri so tedaj njegov nauk sprejéli, so bili keršeni; in pridružilo se je tisti dan okoli tri tavžent duš.“ Ap. djanje 2, 41.

3) Svojih gréhov kesati se. Apostelj Peter je rekel Judam: „Spokoríte se, in daj se kerstiti slehern izmed vas v imenu Jezusa Kristusa v odpušenje svojih gréhov.“ Ap. djanje 2, 38.

4) Skleniti, in pa tudi z besedo obljubiti, de bo do konca svojiga življenja po keršanski veri živel. „Ali ne véste, de, kateri koli smo keršeni v Kristusu Jezusu, smo

v njegovi smerti keršeni? Pokopani smo namreč z njim po kerstu v smert, de, kakor je Kristus vstal od mertvih po veličastvu Očetovim, tako tudi mi v novim življenji hodímo.“ Rim. 6, 3. 4.

Kdo obljubi to pri otrocih, ki še samí ne morejo govoriti?

Pri otrocih, ki še samí ne morejo govoriti, obljubijo kerstni botri vse spolniti, k čemur kerst zavezuje.

Ali smo dolžni obljubo kerstnih botrov spolniti?

Dolžni smo obljubo kerstnih botrov spolniti, ker so jo namesti nas ino nam v prid storili; spodobi se še tudi, de kerstno obljubo ali zavezo večkrat ponovimo, in sicer:

1) Kakor hitro se pameti zavémo.

2) Rojstni ali kerstni dan.

3) Pred sveto birmo.

4) Pred spovedjo in svetim obhajilam, ino večkrat v življenji, zlasti véliko in binkoštno soboto in v praznik presvete Trojice.

Kako se kerstna obljuba z besedo ponóví?

Kerstna obljuba se z besédo takó ponóví:

„Verujem v Boga Očeta in Sina in svetiga Duha. Verujem v Jezusa Kristusa, edinorojeniga Sina Božjiga, kteri je Bog in človek skupej, in kteri je človéški rod s svojim terpljenjem in svojo smertjo odrešil. Verujem vse, kar je Bog razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni oznanovali, in kar nam sveta, katoliška cerkev, v kteri hočem živéti in umréti, verovati zapoveduje. Odpovém se iz vsiga serca hudiču, njegovimu napuhu in vsim njegovim délam. Odpovém se

tudi vsim gréham in vsim zapeljivim naukam svetá. Terdno sklenem po keršanski veri živéti. Bog me poterdi v mojim sklepu s svojo vsigamogočno gnado! Amen.“

Kakošno dolžnost imajo kerstni botri?

Kerstni botri imajo dolžnost, tiste, ki so jih pri svetim kerstu deržali, v keršanski veri dobro učiti in k pobožnemu življenju napeljevati, zlasti če starši ali njih naméstniki ne morejo ali nočejo; zato sméjo kerstni botri le dobri katoličani biti, ki vedó dolžnosti kerstniga botra in jih hočejo spolnovati.

Kakó je mogoče odrašenim zveličati se, ako ne morejo svetiga kersta z vodo prejeti?

Odrašenim, ki ne morejo svetiga kersta z vodo prejeti, je mogoče zveličati se: 1) s kerstam v željah, 2) s kerstam v kervi.

Kdo prejme kerst v željah?

Kerst v željah prejme, kdor goreče hrepení za krament svetiga kersta prejeti, ko bi le bilo mogoče, in ima popolnoma ljubezen do Boga, in se tedaj resnično kesa vsih storjenih gréhov.

Kdo prejme kerst v kervi?

Kerst v kervi prejme, kdor da kri in življenje za sveto vero, preden je z vodo keršen; — kar se je perve keršanske čase ob preganjanji večkrat zgodílo.

K čemu naj nas spodbada nauk od svetiga kersta?

Nauk od svetiga kersta naj nas spodbada, da kerstno obljubo zvestó spolnujmo in se kakor pravi kristjani z lépim, bogaboječim življenjem za toliko milost Bogu védno hvaležne skazujmo.

II. Od zakramenta svete birme.

Kaj so terpéli aposteljni in prvi kristjani zavoljo Jezusove vere?

Aposteljni in prvi kristjani so terpéli zavoljo Jezusove vere neusmiljeno preganjanje in velikokrat nar strašnejši smert.

Kdo je aposteljne in učence pokrepčal, de so po Jezusovi veri stanovitno živéli in jo do smerti pričali?

Sveti Duh je binkoštni praznik aposteljne in učence pokrepčal, de so po Jezusovi veri stanovitno živéli in jo do smerti pričali.

Kdo tudi more vse kristjane v Jezusovi veri pokrepčati?

Sveti Duh more vse kristjane v Jezusovi veri pokrepčati, de bi stanovitno po njej živéli in jo do smerti pričali.

Kako so prvi kristjani to posebno pomoč svetiga Duha prejemali?

Sveto pismo pripoveduje: „Filip je šel v mésto Samarijo, in jim je oznanoval Kristusa. Ko so pa verovali Filipu, so bili v imenu Jezusa Kristusa keršeni. Ko so pa slišali aposteljni, kateri so bili v Jeruzalemu, de je Samarija sprejela Božjo besedo, so jim Petra in Janeza poslali. In sta prišla, in sta za nje molíla, de bi prejeli svetiga Duha. Zakaj v njih nobeniga še ni bil prišel, ampak samo keršeni so bili v imenu Gospoda Jezusa. Tedaj sta roke na nje pokladala, in prejeli so svetiga Duha.“ Ap. dj. 8. Temu svetimu opravílu se pravi poterjenje v veri, ali sveta birma.

Kdo je tedaj perve kristjane birmoval?

Aposteljni so perve kristjane birmovali.

Kdo dan današnji birmuje?

Dan današnji birmujejo škofje, ker so pravi nasledniki apostelnov.

Kako škof birmujejo?

1) Škof z razprostrenimi rokami nad birmanci molijo, in prosijo, de bi sveti Duh vanje prišel.

2) Po tém pomažejo vsaciga birmanca posebej s sveto krizmo na čelu rekoč: „I.! zaznamnjam te z znamnjem svetiga križa in poterdim te z mazilam zveščanja v imenu Očeta in Sina in svetiga Duha,“ in ga nekoliko na lice udarijo, v znamenje, de mora po Jezusovi veri tudi v nar hujim terpljenji in preganjanji stanovitno živéti in jo serčno do smerti pričati.

3) Poslednjič še vse birmance blagoslovijo.

Ktere gnade prejmemo pri sveti birmi?

Pri sveti birmi prejmemo te gnade:

1) Posvečujoča gnada Božja se v nas pomnoži.

2) Sveti Duh nas še posebno v veri poterdi, de moremo po njej stanovitno živéti in jo serčno do smerti pričati.

3) Naši duši se vtisne neizbrisljivo znamenje; torej se sveta birma ne smé več kakor enkrat veljavno in brez smertniga gréha prejeti. „Kteri nas poterjuje z vami v Kristusu, in nas je mazilil, je Bog, kteri nas je tudi zapečatil, in dal zastavo svetiga Duha v naše serca.“ 2. Kor. 1, 21. 22.

Kaj je tedaj sveta birma?

Sвета birma je zakrament, v kterim sveti Duh keršeniga človeka s poklado škofovih rok, s sveto krizmo in z Božjo besedo v veri poterdi, de more po njéj stanovitno živéti in jo serčno do smerti pričati.

Ali je sveta birma k zveličanju neogiblivo potrebna?

Sвета birma k zveličanju ni neogiblivo potrebna; vendar je pa zavoljo njenih gnad zamuditi ne smé, kdor ima priložnost jo prejeti.

Zakaj se tudi k sveti birmi botri jemljó?

Tudi k sveti birmi se botri jemljó, de po tém birmance opominjajo in napeljujejo, po sveti veri stanovitno živéti in jo seréno do smerti pričati; zato smejo birmski botri le dobri, že birmani katoličani biti, ki vedó dolžnosti birmskiga botra in jih hočejo spolnovati.

Kákošen mora biti, kdor hoče sveto birmo vrédno prejeti?

Kdor hoče sveto birmo vrédno prejeti, mora:

- 1) V gnadi Božji, to je, brez smertniga gréha biti.
- 2) Če je odrašen, v keršanski veri in posebno kar sveto birmo zadeva, dobro podučen biti.
- 3) Se z molitvijo in drugimi dobrimi déli k temu svetimu zakramentu pripravljati.

Kaj je tréba po sveti birmi storiti?

Po sveti birmi je tréba svetiga Duha za tolike gnade zahvaliti, Jezusov nauk bolj in bolj spoznávat in po njem zvesteje živéti, in raji vse, tudi življenje zgubiti, kakor od keršanske vere tudi v nar manjši reči odstopiti.

III. Od zakramenta presvetiga rešnjiga telesa.

Kaj je obljubil Jezus učencam in vernim, de bo dal njih dušam v živež?

Jezus je obljubil učencam in vernim, de bo dal svoje meso in svojo kri njih dušam v živež. Kadar je bil namreč v pušavi 5000 ljudi s petimi hlébi in dvema

ribama nasitil, jih je veliko za njim vrelo. Tedaj jim Jezus reče: „Ne išete me, ker ste čudeže vidili, temuč ker ste od kruhov jedli in nasiteni bili. Ne delajte za jéd, ktera mine, ampak za jéd, ktera v véčno življenje ostane, ktero vam bo Sin človekov dal. — Jez sim živi kruh, ki sim z nebes prišel. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomej; in kruh, kteriga bom jez dal, je moje mesó za življenje svetá. — Judje so se med seboj prepirali in djali: Kako nam more ta svoje mesó dati jésti? Jezus jim je tedaj rekel: Resnično, resnično vam povém: Ako ne boste jedli mesá Sinú človekoviga in pili njegove kerví, ne boste iméli življenja v sebi. Kdor jé moje mesó in pije mojo kri, ima véčno življenje, in jez ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje mesó je rés jéd in moja kri je rés pijača. Kdor jé moje mesó in pije mojo kri, ostane v meni in jez v njem.“ Jan. 6.

Kdaj je Jezus to obljubo spolnil?

To obljubo je Jezus pri zadnji večerji spolnil. „Kadar so pa večerjali, je vzel Jezus kruh, in ga je posvetil, in razlomil, ter dal svojim učencam, in je rekel: Vzemite in jejte; to je moje teló. In je vzel kelih, je zahvalil in jim dal, rekoč: Píte iz njega vsi; zakaj to je moja kri nove zaveze, ktera bo za njih veliko prelíta v odpušenje gréhov.“ Mat. 26, 26—28.

V kaj je Jezus takrat kruh in vino spremenil?

Jezus je takrat kruh in vino spreménil v svoje živo telo in v svojo živo kri. Samo podobe kruha in vina se niso spremenile.

Kaj so podobe kruha in vina?

Podobe kruha in vina so vse to, kar je zunanjiga, ali kar s telesnimi počutki vidimo in čutimo, namreč: barva, slaj in duh kruha in vina, kar vse nespre-

menjeno ostane, desiravno pod temi podobami ni več ne kruh ne vino pričujoče, ampak pravo telo in prava kri našiga Gospoda Jezusa Kristusa.

Komu je dal Jezus oblast, kruh in vino spreminjati v njegovo živo telo in v njegovo živo kri?

Jezus je dal apostelnjam in vsim njih naslednikom oblast, kruh in vino spreminjati v njegovo živo telo in v njegovo živo kri, ker jim je rekel pri zadnji večerji: „To storíte v moj spomin.“ Luk. 22, 19.

Kako so aposteljni to Jezusovo povelje spolnovali?

Aposteljni so se po prihodu svetiga Duha z vernimi k službi Božji zbirali, so kruh in vino z Jezusovimi vsigamogočnimi besédami spreminjali v njegovo telo in v njegovo kri, so to nebeško jéd sami zavživali in tudi vernim zavžiti dajali; to pa so délali v hvaležni spomin Jezusa Kristusa.

Kdo ima dan današnji oblast, kruh in vino v Jezusovo telo in kri spreminjati?

Dan današnji imajo škofje in mašniki oblast, kruh in vino v Jezusovo telo in kri spreminjati, ker so nasledniki apostelnov; sami zavživajo to nebeško jéd in jo tudi vernim dajó, de njih duše živí in v dobrim okrepčava.

Pri katerim svetim opraviilu spreminjajo škofje in mašniki kruh in vino v Jezusovo telo in kri?

Pri sveti maši spreminjajo škofje in mašniki kruh in vino v Jezusovo telo in kri, kadar namreč pri povzdigovanji nad kruham in vinam tiste svete beséde izgovarjajo, ktere je bil Jezus pri zadnji večerji nad njima izrekel.

Kaj se zgodi, kadar škofje in mašniki te Jezusove besede izrekó?

Kadar škofje in mašniki te Jezusove besede izrekó, se ravno to zgodi, kar se je zgodílo pri zadnji večerji,

namreč: kruh ni več kruh, ampak pravo telo Jezusovo, in vino ni več vino, ampak prava kri Jezusova; podobe kruha in vina pa se ne spremené, kakor se tudi pri zadnji večerji niso spremenile.

Kako imenujemo Jezusovo telo in kri v podobah kruha in vina?

Jezusovo telo in kri v podobah kruha in vina imenujemo zakrament svetiga rešnjiga telesa.

Kako je telo in kri Jezusa Kristusa v podobah kruha in vina vpričo?

V podobah kruha je živo telo Jezusovo pričujoče, in torej tudi njegova kri in njegova duša in njegova Božja natora; v podobah vina ni samo Jezusova kri pričujoča, ampak tudi njegovo telo in njegova duša in njegova Božja natora. V vsaki podobi, in v vsakim, tudi nar manjšim délu vsake podobe, je tedaj Jezus Kristus ves pričujoč, kakor Bog in človek, z dušo in s telesam, s kervjo in z mesam.

Kaj se iz téga učimo?

Iz téga se učimo:

1) De smo dolžni Jezusa Kristusa v zakramentu svetiga rešnjiga telesa moliti.

2) De celiga Jezusa Kristusa, to je, njegovo telo in njegovo kri prejme, kdor zakrament svetiga rešnjiga telesa le v eni podobi, ali pa tudi le nekoliko svete hostije zavžije.

3) De je Jezus v zakramentu svetiga rešnjiga telesa pričujoč, dokler se podobe kruha in vina ne spremené.

Zakaj je postavil Jezus zakrament svetiga rešnjiga telesa?

Jezus je postavil zakrament svetiga rešnjiga telesa:

1) V spomin svojiga terpljenja in svoje smerti. „To storíte v moj spomin.“ Luk. 22, 19.

2) Dušam vernih kristjanov v hrano za večno življenje. „Resnično, resnično vam povém, ako ne boste jedli mesa Sinú človekoviga in pili njegove kerví, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor pa jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jez ga bom obudil poslednji dan.“ Jan. 6, 54. 55.

3) V znamenje svoje neskončne ljubezni do nas. „Ker je ljubil Jezus svoje, ki so bili na svetu, jih je do konca ljubil.“ Jan. 13, 1.

4) De ostane pri nas vse dni do konca svetá. „Glejte! jez sim z vami vse dni do konca svetá.“ Mat. 28, 20.

Ktere gnade dobimo, če sveto rešnje telo vrédno prejmemo?

Če sveto rešnje telo vredno prejmemo, dobimò te gnade:

1) Posvečujoča gnada Božja se v nas ohrani in pomnoži.

2) Se z Jezusam natanko sklenemo in resnično zedinimo. „Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jez v njem.“ Jan. 6, 57.

3) Mali gréhi se nam odpusté.

4) Hudo nagnjenje se v nas pomanjša.

5) Naša duša se k dobrimu poživí in pokrepča.

6) Dobimo zastavo večniga življenja. „Kdor jé moje mesó in pije mojo kri, ima večno življenje, in jez ga bom obudil poslednji dan.“ Jan. 6, 55.

Kaj je tedaj zakrament svetiga rešnjiga telesa?

Zakrament svetiga rešnjiga telesa je nar svetejši zakrament, je pravo telo in prava kri našiga Gospoda Jezusa Kristusa v podobah kruha in vina.

Zakaj se ta zakrament imenuje nar svetejši zakrament?

Ta zakrament se imenuje nar svetejši zakrament, ker ne posvečuje le človeka, kakor vsi drugi zakramenti, ampak ima v sebi Jezusa Kristusa samiga, začetnika vse svetosti.

Kako še pravimo tému zakramentu?

Temu zakramentu tudi pravimo sveta večerja; ker ga je Jezus Kristus pri zadnji večerji postavil; sveto obhajilo, ker takrat, kadar ta zakrament prejmemo, obhajamo spomin Jezusoviga terpljenja in njegove smerti; angelski kruh, ker imajo tudi angeli v nebesih vse veselje v njem in ga molijo; sveta popotnica, ker ga verni bolniki pred odhodom iz téga svetá prejmejo, de večí moč dobé, poslednje težave in skušnjave lože prestati in z večim zaupanjem pred Boga priti.

Ali smo dolžni zakrament svetiga rešnjiga telesa prejemati?

Dolžni smo zakrament svetiga rešnjiga telesa prejemati, 1) ker ga je naš Gospod Jezus Kristus prejemati terdó zapovedal, in 2) ker ga je zato postavil, de hrani naše duše k večnimu življenju. „Resnično, resnično vam povém, ako ne boste jédli mesá Sinú človekoviga in pili njegove kerví, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor pa jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jez ga bom obudil poslednji dan.“ Jan. 6, 54. 55.

Kdaj smo po cerkveni zapovedi dolžni zakrament svetiga rešnjiga telesa prejeti?

Po četerti cerkveni zapovedi smo dolžni pod smertnim gréham, zakrament svetiga rešnjiga telesa vsaj enkrat v létu, in sicer o velikonočnim času prejeti.

Ali smo dolžni tudi ob drugih časih sveto rešnje telo prejeti?

Dolžni smo sveto rešnje telo tudi v smertni bolezni prejeti, ker je popotnica v večno življenje; cerkev tudi želi, de bi verni ta sveti zakrament večkrat med létam prejekali, ker je dušna hrana in posebna pomoč k svetimu življenju.

Kdaj je otrokam potreba prvič sveto obhajilo prejeti?

Starosti in časa, kdaj de bi otroci prvič sveto obhajilo prejeli, ne vé nobeden bolje, kakor starši, učniki in spovedniki, ki otroke nar bolje poznajo, kako so podučeni in pripravljeni.

Kdo obhaja verne?

Škofje in mašniki navadno verne obhajajo, ker so nastopniki apostelnov. Njim je rekel Jezus: „To storíte v moj spomín.“ Luk. 22, 19.

Kaj moramo storiti, de bomo sveto rešnje telo vrédno prejeli?

De bomo sveto rešnje telo vrédno prejeli, se moramo k svetimu obhajilu prav in skerbno pripraviti. „Naj človek sam sebe presodi; in takó naj jé od téga kruha in pije od kelha.“ 1. Kor. 11, 28.

Kolikerno je pripravljanje k vrédnemu svetimu obhajilu?

Pr pravljanje k vrédnemu svetimu obhajilu je dvojno: pripravljanje na duši in pripravljanje na telesu.

Kako se je tréba k svetimu obhajilu pripraviti, kar dušo zadéva?

Kar dušo zadéva, moramo pri svetim obhajilu 1) čisto véstimeti, in 2) pobožniga serca biti.

Kaj se pravi, čisto vést imeti?

Čisto vést imeti, se pravi: vsaj brez smertniga gréha biti, to je, biti v posvečujoči gnadi Božji; pa tudi male gréhe je tréba obžalovati, in terdno voljo imeti, se jih skerbno varovati.

Kaj storí, kdor védama v smertnim gréhu sveto réšnje telo prejme?

Kdor védama v smertnim gréhu sveto réšnje telo prejme, nov velik gréh storí, v sodbo in pogubljenje ga prejme, ker se nad telesam in kervjo Jezusa Kristusa strašno pregreši. — Ta gréh je nar hujši Božji rop. — Sveti Pavel pravi: „Kdor koli bo nevrédno jedel ta kruh, ali pil kelih Gospodov, bo kriv telesa in kervi Gospodove. Naj torej človek sam sebe presodi; in tako naj jé od téga kruha, in pije od kelha. Zakaj kdor nevrédno jé in pije, si sodbo jé in pije, ker ne razloči telesa Gospodoviga.“ 1. Kor. 11, 27—29.

Kaj mora tedaj pred svetim obhajilam storiti, kdo ima smerten gréh nad seboj?

Kdor ima smerten gréh nad seboj, se ga mora pred svetim obhajilam iz serca kesati, prav izpovedati, in še le po zadobljeni mašnikovi odvezi zakrament svetiga réšnjiga telesa prejeti.

Kaj se pravi pobožniga serca biti?

Pobožniga serca biti, se pravi:

1) Vero, upanje in ljubezen obuditi.

2) Presveto réšnje telo moliti.

3) S hvaležnim sercam misliti v terpljenje in smert Jezusa Kristusa.

4) Ponižnost in druge keršanske čednosti, zlasti pa ljubezen do bližnjiga v sebi vnemati, ker je dal Jezus pri zadnji večerji svojim učencam tole preimenitno za-

poved: „Novo zapoved vam dam, de se ljubíte med seboj, kakor sim jez vas ljubil. V tem bodo vsi spoznali, de ste moji učenci, ako boste ljubezen imeli med seboj.“
Jan. 13, 34. 35.

De bi s pobožnim sercam k svetimu obhajilu pristopili, kako se je tréba že poprejšnji večer pripravljati?

Že zvečer pred svetim obhajilam je tréba moliti, premišljevati, svete bukve brati in tudi pripušeniga posvetniga veselja zderžati se.

Kako se je tréba k svetimu obhajilu na telesu pripraviti?

Na telesu mora, kdor ni nevarno bolan, 1) od polnoči teš biti; 2) v čedni in spodobni obleki in z vso častjo k Božji mizi pristopiti.

Kaj je tréba storiti, kadar se pred svetim obhajilam očitna spoved moli?

Kadar se pred svetim obhajilam očitna spoved moli, je tréba še vse svoje, tudi neznane gréhe obžalovati, in goréče želje po Jezusu imeti.

Kaj je tréba storiti, kadar mašnik sveto hostijo kažejo?

Kadar mašnik sveto hostijo kažejo, jo moramo ponižno [moliti, in na persi terkati, rekoč: „Gospod! nisim vréden, de greš pod mojo strého, ampak reci le z besédo, in ozdravljena bo moja duša.“

Kako se sveto obhajilo prejema?

Usta se spodobno odpró, jezik na spodnje ustnice položí, pred se bukvice ali pa bél pert podstavi, in sveta hostija se ponižno prejme in zavžije, pa se ne smé ne žvečiti ne v ustih priderževati. Če se sveta hostija ust

prime, se ne smé s perstam, ampak le z jezikam odločiti.

Kaj je tréba po svetim obhajilu storiti?

Po svetim obhajilu je tréba:

1) Jezusa Kristusa zahvaliti za tolikošno dobroto, de se je ponižal k nam priti.

2) Ga ponižno moliti.

3) Se mu vsiga darovati, to je, mu obljubiti, de bomo vse svoje življenje po njegovim uku in zgledu ravnali.

4) Ga prositi, de naj s svojo gnado védno v nas ostane.

5) Vero, upanje in ljubezen obuditi, in vse storjene dobre sklepe ponoviti.

6) Mu vse dušne in telesne potrebe in težave potožiti.

Kako se spodobi dan svetiga obhajila živéti?

Dan svetiga obhajila se zlasti spodobi:

1) Vsiga postopanja varovati se, dobre déla délati, svete bukve brati in svoje misli v Bogu zbrane iméti.

2) Tudi popoldne v cerkev iti, in prav pobožno moliti.

3) Vsiga hruma in tudi dopušeniga posvetniga veselja, kar je mogoče, ogibati se.

IV. Od zakramenta svete pokore.

Kaj je storil Jezus gréšnikom, kateri so svoje gréhe resnično obžalovali in se poboljšali?

Gréšnikom, kateri so svoje gréhe resnično obžalovali in se poboljšali, je Jezus gréhe odpustil, ker jim je rekel: „Pojdi in nikar več ne greši.“ Jan. 8, 11. „Odpušeni so ti tvoji gréhi.“ Mat. 9, 2.

Komu je dal Jezus oblast gréhe odpušati?

Oblast gréhe odpušati je dal Jezus aposteljnám in njih naslednikám, škofám in mašnikám. Tisti dan namreč, ko je bil od smerti vstal, se je prikazal zvečer zbranim aposteljnám in jim je rekel: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jez vas pošljem.“ In ko je bil to izrekel, je vanje dihnil in jim rekel: „Prejmite svetiga Duha. Kterim boste gréhe odpustili, so jim odpušeni; in katerim jih boste zadržali, so jim zadržani.“ Jan. 20, 21—23.

Kaj mora pa gréšnik storiti, kateri hoče po škofu ali mašniku pri Bogu odpušenje gréhov po svetim kerstu storjenih dobiti?

Gréšnik, kateri hoče po škofu ali mašniku pri Bogu odpušenje gréhov po svetim kerstu storjenih dobiti, mora pravo pokoro délati, kakor nas je Jezus podučil v povésti od zgubljeniga sina. (Luk. 15, 11—24.)

Kaj se pravi, pravo pokoro délati?

Pravo pokoro délati, se pravi: k Bogu se verniti, od kteriga smo se bili z gréhám odvernili, ali: 1) svoje gréhe sovražiti in se jih resnično kesati, 2) svojih gréhov se spovédati in poboljšati, in 3) za nje zadostovati.

Ktere gnade dobimo, če pravo pokoro délamo?

Če pravo pokoro délamo, dobimo: 1) odpušenje gréhov, 2) odpušenje večnih kazni, 3) posvečujočo gnado Božjo (ako jo pa že imamo, se v nas pomnoži), 4) mir vesti. „Ako se spovémo svojih gréhov, je (Bog) zvést in pravičen, de nam odpustí naše gréhe in nas očisti vse hudobije.“ 1. Jan. 1, 9.

Kaj je tedaj sveta pokora?

Sveta pokora je zakrament, v katerim pooblasteni mašnik na Božjim méstu gréšniku gréhe po svetim kerstu storjene odpusti, če se jih skesano in do čistiga

spové, in tudi resnično voljo ima, se poboljšati in pravo pokoro délati.

Kdo je pooblasteni mašnik?

Pooblasteni mašnik je tisti, kterimu dajo škof oblast vérne spovedovati.

Koliko gréhov se nam more odpustiti v sveti pokori?

Vsi po svetim kerstu storjeni gréhi se nam morejo odpustiti v sveti pokori. „Gospod noče, de bi bili nekteri pogubljeni, temuč de bi se vsi k pokori obernili.“ 2. Pet. 3, 9.

Komu je sveta pokora potrebna?

Sveta pokora je potrebna vsim, kteri so po svetim kerstu smertno grešili.

Koliko reči je potrebnih k zakramentu svete pokore?

K zakramentu svete pokore je potrebnih pet reči, in te so: 1) izpraševanje vestí, 2) kes ali grevenga, 3) terdni sklep, 4) spoved, 5) zadostovanje.

1. Izpraševanje vestí.

Kaj se pravi, vést izpraševati?

Vést izpraševati, se pravi: premišljevati, kaj smo grešili od svoje zadnje dobro opravljene spovedi, ali pa od tistiga časa, kar smo začeli gréh spoznávatí.

Kaj je tréba storiti, preden začnemo vést izpraševati?

Preden začnemo vést izpraševati, je tréba svetiga Duha na pomoč poklicati, de nas razsvetli in nam dá spoznati, kaj in kako smo grešili. „Ti, Gospod! razsvetljuješ moje svetílo; moj Bog! razsvetli moje teme.“ Ps. 17, 29.

Kakó vést nar bolje izprašujemo?

Vést nar bolje izprašujemo, če premišljujemo:

1) Ali smo grešili zoper Božje, ali pa zoper cerkvene zapovedi.

2) Ali smo krivi poglavitnih gréhov, gréhov zoper svetiga Duha, vnebovpijočih, ali pa tudi tujih gréhov.

3) Ali smo opustili duhovne in telesne usmiljene déla ali pa kaj drugiga dobrega, kar smo bili dolžni storiti.

4) Ali smo dolžnosti svojiga stanú prav spolnovali ali ne.

Kaj vse je tréba pri tém izpraševanji dobro premisliti?

Pri vsem tem izpraševanji je tréba dobro premisliti, ali smo grešili v mislih, v željah, z besédo ali celó v djanji. Premisliti je tudi tréba versto in število smertnih gréhov, in okolišine, ktere gréh zvekušujejo, ali pa v drugačniga spreminjajo.

Kaj je tréba pomisliti, kadar se gréšnih misel in želj izprašujemo?

Pri izpraševanji gréšnih misel je tréba pomisliti, ali smo jih radi imeli in se radi v njih zadrževali, ali ne; pri željah pa, ali smo vanje dovolili ali ne, desiravno v djanji nismo grešili.

Kako se moremo števila smertnih gréhov spomniti?

Števila smertnih gréhov se spomnimo, ako premislimo, če smo gréh vsak dan, vsak téden, ali vsak mésec storili, in kolikrat vsak dan, ali vsak téden, ali vsak mésec.

Koliko si je tréba prizadevati pri izpraševanji vesti?

Pri izpraševanji vesti si je tréba vsaj toliko prizadevati, kolikor pri katerim drugim imenitnim opravílu.

Kdo si mora pri izpraševanju vestí posebno veliko prizadevati?

Pri izpraševanju vestí si mora posebno veliko prizadevati, kdor se je že večkrat zanikerno spovedoval, ali pa svojo vést malokdaj izprašuje.

Zakaj se zeló pregreší, kdor svojo vést zanikerno izprašuje?

Kdor svojo vést zanikerno izprašuje, se zeló pregreší, ker se tak človek v nevarnost postavi, kak velik gréh pozabiti. To se posebno rado zgodi pri taci h ljudéh, ki velikrat greše, pa malokdaj k spovedi gredó.

Kolikrat si vést izprašujmo?

Prav dobro je, vsak dan vést izpraševati, posebno zvečer, preden gremo spat.

2. Kes (grevenga).

Kdo se kesá gréha?

Gréha se kesá, kdor gréh kakor nar veči húdo studi in sovraži, in mu je iz serca žal, de je grešil in Boga razžalil; in zatorej terdno sklène, Boga nič več ne razžaliti.

Kaj je tedaj kes?

Kes je stud nad gréham, ker je gréh nar veči húdo, in serčna žalost zavoljo razžaljenja Božjiga, s terdnim sklepam, Boga nič več ne razžaliti.

Kákošen mora kes biti?

Kes mora biti: 1) notranj, 2) čez vse velik, 3) splošen, 4) čez natoren.

Kdaj je kes notranj?

Kes je notranj, kadar ni le na jeziku, ampak tudi v sercu, to je, kadar gréšnik ne govórí le z besédo,

de se kesá, ampak mu je rés iz serca žal, de je grešil. „Dar Bogú je prežaljen duh; potertiga in ponižaniga serca, o Bog! ne boš zaničeval.“ Ps. 50, 19.

Kdaj je kes čez vse velik?

Kes je čez vse velik, kadar je gréšniku bolj žal, de je Boga razžalil, kakor ko bi bil vse na svetu zgubil.

Kdaj je kes splošen?

Kes je splošen, kadar gréšnik vse storjene gréhe brez razločka obžaluje.

Kdaj je kes čeznatoren?

Kes je čeznatoren, kadar je gréšnik z gnado svetiga Duha in iz čeznatornih nagibov k kesanju nagnjen, na priliko, ker je z gréham Boga razžalil, ali ker je nebesa zgubil in pekel zaslužil. „Žalost, ktera je po Bogu, obrodí stanovitno pokoro k zveličanju.“ 2. Kor. 7, 10.

Kdaj bi bil kes zgoli natoren?

Kes bi bil zgoli natoren, ko bi gréšnik le iz natornih nagibov gréh obžaloval in studil, na priliko, ker je po gréhu prišel v časno nesrečo, v škodo ali sramoto.

Ali more zgoli natorno kesanje gréšniku odpušenje pri Bogu dobiti?

Zgoli natorno kesanje ne more gréšniku odpušenja pri Bogu dobiti.

Kolikeren je čeznatorni kes?

Čeznatorni kes je dvojin: popolnoma in nepopolnoma.

Kdaj je čeznatorni kes popolnoma?

Čeznatorni kes je popolnoma, kadar izvira iz popolnoma ljubezni do Boga, to je, kadar gréšnik zato gréh obžaluje, ker je ž njim Boga razžalil, ki je nar večí dobrota, neskončno popolnoma, in vse ljubezni vréden.

Kako se popolnoma kes obudi?

Popolnoma kes se takó obudi:

„O moj Bog! vsi moji storjeni gréhi so mi iz serca žal, ker sim tebe, svojiga preljubeznjiviga Boga, tebe, vso svetost in neskončno dobroto, ki te iz vsiga serca ljubim, ž njimi razžalil. Terdno sklenem, s tvojo gnado svoje življenje poboljšati, in vse, tudi smert raji preterpeti, kakor tebe, svojiga Boga, tebe, neskončno svetost in dobroto, še kdaj s kakim gréham razžaliti. Daj mi gnado, de spolnim ta svoj sklep! Prosim te po neskončnim zasluženji tvojiga Božjiga Sina, našiga Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Amen.“

Kaj je tréba storiti, če hočemo popolnoma kes obuditi?

Če hočemo popolnoma kes obuditi, je tréba 1) Boga prositi, de bi nam k temu svojo gnado dal; 2) dobro premisliti, kdo je tisti, ki smo ga razžalili; 3) žalost nad gréham večkrat obuditi.

Kdaj je človek dolžan popolnoma kes obuditi?

Človek je dolžan popolnoma kes obuditi:

- 1) Kadar hoče kak svet zakrament prejeti, pa ni v stanu gnade Božje, in se ne more spovedati.
- 2) Kolikorkrat je v smertni nevarnosti.

Kdaj naj se popolnoma kes še obudi?

Prav dobro je popolnoma kes obuditi:

- 1) Precej po vsakim storjenim gréhu.
- 2) Vsak večer, préden se gre spat.

Kaj dobi človek s popolnoma kesanjem?

S popolnoma kesanjem dobi človek odpušenje vsih gréhov, ako nima priložnosti, pa ima vender resnično voljo spovedati se, kakor hitro bo mogoče.

Kdaj je čeznatorni kes nepopolnoma?

Čeznatorni kes je nepopolnoma, kadar izvira iz nepopolnoma ali še slabe ljubezni do Boga, to je, kadar gréšnik zato gréh obžaluje, ker je ž njim Boga razžalil, pa tudi zato, ker je gréh sam na sebi ostuden ali ker je po gréhu nebesa zgubil in pekel zaslužil, in ima resnično voljo, Boga nič več ne žaliti.

Kaj dobi gréšnik z nepopolnoma kesanjem?

Z nepopolnoma kesanjem dobi gréšnik odpušenje gréhov, tode le pri spovedi.

Kteri kes naj si gréšnik prizadéva obuditi?

Desiravno je nepopolnoma kes za zakrament svete pokore zadosti, naj si gréšnik vender vselej prizadéva, popolnoma kes obuditi.

3. Terdni sklep.

Kaj je terdni sklep?

Terdni sklep je resnična volja, svoje življenje poboljšati in nič več ne grešiti. „Ker smo gréhu odmerli, kako bi hotli dalje v njem živéti?“ Rim. 6, 2.

Kaj sklene, kdor ima resnično voljo poboljšati se?

Kdor ima resnično voljo poboljšati se, sklene:

1) Varovati se vsih gréhov, in bližnjih priložnost in nevarnost, ki v gréh napeljujejo.

2) Gréšno nagnjenje v sebi zatirati, in vsiga se poprijeti, kar mu pomaga gnado Božjo v sebi ohraniti.

3) Tuje blago poverniti, dano pohujšanje popraviti, in škodo, bližnjimu na poštenji ali na premoženji ali na zdravji ali kakor koli storjeno, poravnati.

4) Vsim sovražnikom in razžalnikom iz serca odpustiti.

5) Vse dolžnosti svojiga stanú natanko spolnovati.

Kaj je tréba storiti gréšniku, če hoče imeti resnično voljo poboljšati se?

Ce hoče gréšnik imeti resnično voljo poboljšati sé, naj 1) Boga prosi, de mu k temu svojo gnado dá; 2) naj večkrat premišljuje, de je gnada Božja veliko več vrédna, kakor vse časne dobrote, in de je gréh veči hudo, kakor vse časne nesreče.

4. Spoved.

Kaj je spoved?

Spoved je skesana obtožba, s katero gréšnik pooblastenimu mašniku svoje storjene gréhe pové, de bi od njega odvezo dobil. „Ako se izpovémo svojih gréhov, je (Bog) zvést in pravičen, de nam odpustí naše gréhe in nas očisti vse hodobije.“ 1. Jan. 1, 9.

Kákošna mora spoved biti?

Spoved mora biti 1) ponižna, 2) čista, 3) natančna, odkritoserčna in brez zvijač.

Kdaj je spoved ponižna?

Spoved je ponižna, kadar se gréšnik ves skesan in pobit svojih gréhov obtoži, vse nepotrébne izgovore opustí, in se spovednikovi sodbi popolnoma podverže.

Kdaj je spoved čista?

Spoved je čista, kadar se gréšnik vsih svojih še ne veljavno spovedanih smertnih gréhov obtoži, kakor se jih po skerbni izpraševanji svoje vesti zavé.

Kdaj je spoved, natančna, odkritoserčna in brez zvijač?

Spoved je natančna, odkritoserčna in brez zvijač, 1) kadar gréšnik število vsih smernih gréhov in tudi okolišine po pravici pové, ktere gréh ali zvekušujejo ali celó v drugačniga spreminjajo; vender pa nikoli ne smé imenovati človeka, s katerim je grešil, in nikdar nič ne povédati, kar bi bližnjimu na poštenji škodovalo; 2) kadar to, kar je pri njegovih gréhih gotoviga, za gotovo pové, in česar ne vé pràv, tudi pové, de ne vé pràv.

Ali velja spoved, pri kateri gréšnik smerten gréh nalaš iz strahú in napčne sramožljivosti ali iz zanikernosti zamolči?

Spoved, pri kateri gréšnik kak smerten gréh nalaš iz strahú in napčne sramožljivosti ali pa iz zanikernosti zamolči, nič ne veljá; tak gréšnik se še vnóvič smertno pregreši, ker zakramentu svete pokore veliko nečast storí.

Kaj mora gréšnik storiti, kateri je pri spovedi smerten gréh nalaš ali pa iz pregrešne zanikernosti zamolčal?

Gréšnik, kateri je pri spovedi smerten gréh nalaš ali pa iz pregrešne zanikernosti zamolčal, bi ne storil pràv, ko bi se potém le zamolčaniga gréha spovédal, temuč se mora tudi še obtožiti:

1) Pri koliko spovedih je ta gréh zamolčal.

2) Mora popolnoma ponoviti vse spovedi, pri kterih je smerten gréh zamolčal.

3) Se mora spovedati, ali je, in kolikrat je v tem pregrešnim stanu sveto rešnje telo prejel, in če se je to tudi o velikonočnim času zgodilo.

4) Mora povédati, če je tudi druge svete zakramente v tém pregréšnim stanu prejel.

Kaj je tréba pomisliti, de iz strahú ali napčne sramožljivosti pri spovedi ne zamolčimo smertniga gréha?

De iz strahú ali napčne sramožljivosti pri spovedi ne zamolčimo smertniga gréha, je tréba pomisliti:

1) De se nismo sramovali grešiti vpričo Boga, ki vse vidi, in se nismo bali večno pogubljeni biti.

2) De je bolje svoje grehe skrivej spovedniku povédati, kakor pa v gréhu nepokojno živéti, nesrečno umréti in sodnji dan pred vsim svetam v sramoto priti.

3) De tudi spovednik za človeške slabosti vé, in ima torej usmiljenje z gréšnikom.

4) De je spovednik pod smertnim gréham in pod nar ostrejši časno in večno kaznijo dolžan molčati. (Sv. Janez Nepomučan.)

Kaj mora gréšnik storiti, kteri se smertniga gréha iz nedolžne nevédnosti ali pozabljivosti ali nezmožnosti ni spovédal?

Gréšnik, kteri se smertniga gréha iz nedolžne nevédnosti ali pozabljivosti ali nezmožnosti ni spovédal, je sicer veljavno spoved storil, vender se pa mora nespovédaniga gréha pri prvi spovedi obtožiti, ko bi tega ne mogel storiti kmali po tej spovedi in morebiti še pred svetim obhajilam.

Ali smo dolžni tudi malih gréhov spovedovati se?

Nismo sicer dolžni, vender je pa prav dobro in koristno, tudi malih gréhov spovedovati se:

1) Ker ne vémo vselej prav dobro ločiti, kteri gréhi so majhni in kteri veliki.

2) Ker se pri spovedi nar lože in nar gotovši odpušenje tudi malih gréhov dobí, desiravno jih moremo

tudi z družimi dobrimi déli izbrisati, če jih v sercu skesani opravljamo.

3) Ker se po spovedi skerbnejši tudi malih gréhov varujemo.

Ali je tréba večkrat k spovedi iti?

Tréba je večkrat k spovedi iti:

1) Ker večkrat grešimo, in ker je nevarno, spravo z Bogom odlašati.

2) Ker večkratna spoved gréšnih nevarnost in priložnost varuje, in dušo v gnadi Božji uterjuje.

3) Ker večkratna spoved tudi vést čisti in ostrí.
Kdaj so otroci dolžni k spovedi iti?

Otroci so dolžni k spovedi iti, kadar so že pametni, in vedó dobro od hudiga ločiti.

Kakó naj gréšnik pri spovedi govori?

Gréšnik naj pri spovedi govori:

1) razločno, in, kar je mogoče, s pošteno in čedno besédo;

2) ne pretiho, ne preglasno, de ga spovednik lahko sliši, drugi pa ne;

3) ne preobširno, de se nič nepotrénbna ne pri-
stavlja.

Kaj naj storí gréšnik, préden se začne spovedovati?

Préden se gréšnik začne spovedovati, naj poklekne, naj se pokriža in reče spovedniku: „Prosim, duhovni oče! svetiga blagoslova, de se svojih gréhov prav in čisto spovém. — Jez, ubogi gréšnik, se spovém Bogu vsigamogočnemu, Marii materi Božji, vsim ljubim svetnikom, in Vam, častitljivi mašnik in naméstnik Božji! de sim po svoji zadnji spovedi, ki sim jo opravil — (se pové, kdaj?) — velikokrat in obilno gréšil

v mislih in željah, z besédo in djanjem; posebno se pa obtožim, de sim“ (Zdej se začne gréšnik svojih gréhov spovedovati, kakor se pri Bogu kriviga vé.)

Kako se spoved sklène?

Spoved se takole sklène: „Ti in vsi moji drugi gréhi, ki se jih spomnim ali ne, ki sim jih ali sam storil, ali pa kriv bil, de so jih drugi storili, so mi iz serca žal, ker sim Boga, njega samo sveto in preljubeznjivo dobroto, ž njimi razžalil. Terdno sklenem, nič več ne grešiti in vsih priložnost v gréh varovati se. Prosim, duhovni oče! zveličavne pokore in svete odveze.“

Kaj je tréba po tém storiti?

Po tém je tréba spovednikove nauke in opomine zvestó poslušati, na vprašanja odkritoserčno in ponižno odgovarjati, in si naloženo pokoro dobro zapomniti.

Kaj je tréba storiti, kadar spovednik sveto odvezo daje?

Kadar spovednik sveto odvezo daje, je tréba še popolnoma kes obuditi.

Kaj je tréba storiti po prejeti sveti odvezi?

Po prejeti sveti odvezi je tréba Boga zahvaliti in storjene sklepe in obljube zvestó spolnovati. (Hvaležni gobov mož.)

Kaj je tréba storiti, če spovednik sveto odvezo odreče ali odloži?

Če spovednik sveto odvezo odreče ali odloži, se je tréba ponižno podvreči, in zvestó storiti, kar se nam je pri spovedi naročilo, de bomo kmali vredni svete odveze.

5. Zadostovanje.

Kaj je zadostovanje, ki je potrebno k zakramentu svete pokore?

Zadostovanje, ki je potrebno k zakramentu svete pokore, so tiste déla, ktere spovednik gréšniku za izpovedane gréhe v pokoro naloží, kakor so: molitev, post, milošnja, in druge pokorila po velikosti in lastnosti gréhov.

Zakaj se za izpovedane gréhe pokora naklada?

Za izpovedane gréhe se pokora naklada:

- 1) De se popravi nečast, ki se je Bogu z gréham storila.
- 2) De gréšnik s pokoro gréh sam nad seboj tepe.
- 3) De se zaslužene časne kazni gréšniku odpusté.
- 4) De se gréšnik v prihodnje skerbnejši gréha varuje.

Ali more človek za svoje gréhe Bogu zadostiti?

Človek iz svoje moči ne more Bogu za svoje gréhe zadostiti, ker so naši gréhi neskončno razžaljenje Božje; torej mora gréšnik svoje spokorne déla z Jezusovim zasluženjem sklepati, de od njega moč in vrédnost dobivajo.

Zakaj so gréšniki dolžni Bogú zadostovati, desiravno je Jezus Kristus za naše gréhe zadosti storil?

Desiravno je Jezus Kristus za naše gréhe zadosti storil, so vender tudi še gréšniki sami dolžni Bogú zadostovati:

- 1) Ker morajo gréšniki sami tudi za svoje gréhe terpéti, če hočejo Jezusoviga zasluženja in njegove nebeške časti deležni biti; zato pravi sveti Pavel: „Če le

ž njim terpimo, če bomo tudi ž njim poveljani.“
Rim. 8, 17.

2) Ker Bog velikokrat gréšnike časno kaznuje, desiravno jim je gréh in večno kazen odpustil. (David.)

Ali je zadostitev potreben déł zakramenta svete pokore?

Zadostitev, če le ni nemogoča, je tako potreben del zakramenta svete pokore, de brez zadostitve zakrament svete pokore ni cél.

Kako se mora naložena pokora opraviti?

Naložena pokora se mora opraviti:

1) S ponižnim sercam.

2) Zvestó, kakor je bila naložena.

3) Brez odlašanja, kakor hitro je mogoče.

Ali je tréba Bogu zraven naložene pokore tudi še z družimi déli zadostovati?

Tréba je Bogú tudi še z družimi dobrimi déli zadostovati:

1) Ker spovednik zavoljo naše slabosti ali pa zavoljo družih okolišin ne naloži vselej gréham prav primerjene pokore, in torej še marsikaj ostane, za kar se mora grešnik sam pokoriti.

2) Ker smo po Kristusovi zapovedi dolžni vréden sad pokore storiti. (Mat. 3, 8.)

S kterimi déli moremo Bogu za gréhe tudi še zraven naložene pokore zadostovati?

Déla, s kterimi moremo Bogu za gréhe tudi še zraven naložene pokore zadostovati, so:

1) Molitev, post in milošnja.

2) Druge dobre déla, ki jih iz tega namena radovoljno opravljamo.

3) Nadloge in težave, ki jih voljno in v duhu pokore terpimo.

4) Cerkveni odpustki.

*Kaj si je tréba še prizadevati, de bo naše zado-
stovanje resnično?*

De bo naše zadoستovanje resnično, si moramo tudi z vso močjo prizadevati, de se nič več ne povernemo v gréh, in de v dobrim rastemo.

Od odpustkov.

Kaj so odpustki?

Odpustki so odpušenje časnih kazen, ktere bi po odpušenim gréhu ali v sedanjim življenji, ali pa po smerti v vicah mogli terpéti.

Kaj morajo katoliški kristjani od odpustkov verovati?

Katoliški kristjani morajo od odpustkov verovati :

1) De je prava cerkev od Jezusa Kristusa oblast prejela odpustke deliti. „Kar koli boste razvezali na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.“ Mat. 18, 18.

2) De je nam prav dobro in koristno, cerkvene odpustke dobivati, ker se tudi ž njimi Bogu za gréhe zadoستuje.

Kdo ima v pravi cerkvi oblast odpustke deliti?

Rimski papež sami imajo oblast po vsi cerkvi odpustke deliti; škofje pak imajo oblast, v svojih škofijah po cerkvenih postavah odpustke dajati.

Kolikeri so odpustki?

Odpustki so dvojni: eni so popolnoma, eni pa nepopolnoma.

Kaj so popolnoma odpustki?

Popolnoma odpustki so odpušenje vsih časnih kazen, ki jih je gréšnik zaslužil.

Kaj so nepopolnoma odpustki?

Nepopolnoma odpustki so tisti odpustki, s katerimi cerkev ne odpusti vsih, ampak le nekaj časnih kazen; taki odpustki so odpustki štiridesetih dní, eniga ali več lét.

Kaj so odpustki svetiga léta?

Odpustki svetiga léta so popolnoma odpustki, ki jih rimski papež vsako pet in dvajseto léto ali sicer o posebnih priložnostih s posebnimi dobrotami in pogoji dajó.

Od kod izvirajo odpustki?

Odpustki izvirajo iz neskončniga zasluženja Jezusa Kristusa, iz zasluženja prečiste Device Marije in družih svetnikov; to zasluženje pri nas nadomésti, kar nam cerkev odpustí.

Česa nam je tréba, de odpustke dobimo?

De odpustke dobimo, nam je tréba:

1) De smo v gnadi Božji.

2) De vse zvesto opravimo, kar nam sveta cerkev veléva, če hočemo odpustke dobiti.

Ali nam cerkev z odpustki vzame vso dolžnost, za gréhe zadostovati?

Cerkev nam z odpustki ne vzame vse dolžnosti, za gréhe zadostovati; ona le hoče:

1) V nas duhá pokore obuditi, in nas obdariti za gorečnost, s katero spokorne déla opravljamo.

2) Naši slabosti in nezmožnosti na pomoč priti, zavoljo katerih nam véasi ni mogoče Bogu tako zadostiti, kakor smo dolžni.

Ali se morejo odpustki tudi dušam v vicah v prid obrniti?

Odpustki se morejo tudi dušam v vicah v prid obrniti, če so tudi za to dodeljeni, pa le po prošnji, to je de verni na zemlji Bogu za duše v vicah darujejo tiste dobre déla, ki jih cerkev v dosego odpustkov zapoveduje.

V. Od zakramenta svetiga poslednjiga olja.

Kako je skerbel Jezus za bolnike, de dobivajo tolažbo in pomoč?

Jezus, ki je sam bolečine bridke smerti terpel, je po besédah svetiga aposteljna Jakopa (5, 14. 15.) vernim zapovedal: „Če je kdo bolan med vami, naj pošlje po cerkvene mašnike, in naj molijo nad njim, in naj ga mazilijo z oljem v imenu Gospodovim; in verna molitev bo otéla bolnika, in Gospod mu bo polajšal, in, ako je v gréhih, mu bodo odpušeni.“

Kako pravimo tému svetimu maziljenju, ktero je Jezus zapovedal?

Temu svetimu maziljenju, ktero je Jezus zapovedal, pravimo sveto poslednje olje, ker se poslednjič deli med vsimi svetimi maziljenji, ki jih je naš Gospod in Zveličar svoji cerkvi zapovedal.

Ktere gnade dodelí sveto poslednje olje?

Sveto poslednje olje dodelí bolniku te le gnade:

1) Mu pomnoži posvečujočo gnado Božjo.

2) Mu odpustí male, in tudi tiste smertne gréhe, ki se jih ali iz nezadolžene pozabljivosti ali pa iz nezmožnosti ni spovedal.

3) Ga reši hudih nasledkov in ostankov njegovih gréhov.

4) Mu dodeli moč, ustavljati se hudičevimu zapelejevanju in njegovim skušnjavam.

5) Mu da pomoč zoper prevelik strah in trepet zavoljo smerti, ki se mu bliža, in zavoljo sodbe, ki ga čaka.

6) Mu večkrat tudi telesno zdravje dodeli, ako je njegovi duši v zveličanje.

Kaj je tedaj sveto poslednje olje?

Sveto poslednje olje je zakrament, v katerim bolnik po maziljenji s svetim oljem in po zapovedani mašnikovi molitvi gnado Božjo k dušnemu, večkrat pa tudi k telesnemu zdravju prejme.

Kdo smé v sveto poslednje olje dévati?

Le mašniki sméjo v sveto poslednje olje dévati; zlasti pa gré fajmoštram to opravílo.

Komú se delí zakrament svetiga poslednjiga olja?

Zakrament svetiga poslednjiga olja se delí bolnikom v nevarni bolezni.

Kdaj se dévajo bolniki v sveto poslednje olje?

Če je le mogoče, naj se denejo bolniki v sveto poslednje olje, dokler so še pri zdravi pameti in še lahko z mašnikom molijo.

Kolikokrat smé bolnik sveto poslednje olje prejeti?

Bolnik smé sveto poslednje olje tolikokrat prejeti, kolikokrat v novo smertno nevarnost pride.

Ali je človek v nevarni bolezni dolžan zakrament svetiga poslednjiga olja prejeti?

Desiravno zakrament svetiga poslednjiga olja k zveličanju ní neogiblivo potreben, naj vendar človek v nevarni bolezni ne mudí ga prejeti zavoljo velikih gnad, ki jih ponjem dobí.

S čem naj se bolnik pripravlja k zakramentu svetiga poslednjiga olja?

Bolnik naj se k zakramentu svetiga poslednjiga olja pripravlja z živo vero, s trdnim zaupanjem, z izročilom v Božjo voljo, in s čisto spovedjo; če mu pa ni več mogoče izpovedati se, naj se vsaj resnično kesá svojih gréhov.

Kaj imenujemo papežev blagoslov?

Papežev blagoslov imenujemo popolnoma odpustek, ki ga pooblasten mašnik bolniku na smertni postelji dodeli.

VI. Od zakramenta svetiga mašnikoviga posvečevanja.

Komu je izročil Jezus oblast v svoji cerkvi?

Jezus je aposteljnám ino njih naslednikám izročil oblast v svoji cerkvi; tisti dan namreč, ko je bil od smerti vstal, je rekel aposteljnám: „Kakor je Oče mene poslal, tudi jez vas pošljem.“ Jan. 20, 21.

Kákošno oblast so prejeli aposteljni od Jezusa?

Aposteljni so prejeli od Jezusa oblast učiti, svete zakramente deliti in cerkev vladati.

Komu so aposteljni prejeto oblast izročili?

Aposteljni so prejeto oblast izročili škofam in mašnikam, ker so, po besédah svetiga pisma, roke na nje pokladali, nad njimi molíli, in jih takó v sveto službo posvetili. „Opominjam te, de obúdi gnado Božjo, která je v tebi po pokladi mojih rok.“ 2. Tim. 1, 6. (Djanje apost. 13, 3.)

Kako se imenuje to sveto djanje?

To sveto djanje se imenuje posvečevanje sploh.

Ali so aposteljni škofam in mašnikom enako oblast izročili?

Aposteljni so škofam, svojim pravim nastopnikom, vso prejeto oblast Božjo, mašnikom pa so je le nekoliko izročili. Torej je posvečevanje škofov in posvečevanje mašnikov.

Ktera oblast se dobí v mašnikovim posvečevanji?

V mašnikovim posvečevanji se dobí oblast:

1) Kruh in vino spreminjati v pravo telo in v pravo kri našiga Gospoda Jezusa Kristusa in darovati ga nebeskimu Očetu;

2) vernim gréhe odpušati ali pa zaderževati.

Kdo smé mašnike posvečevati?

Le škofje, pravi nastopniki aposteljnov, sméjo mašnike posvečevati.

Kaj delí mašnikovo posvečevanje?

Mašnikovo posvečevanje delí te gnade:

1) Posvečujoča gnada Božja se pomnoži.

2) Posvečeni mašniki dobíjo posebno gnado, de morejo svojo cerkveno službo prav opravljati in svete zakramente spodobno deliti.

3) Duši posvečenih mašnikov se vtisne neizbrisljivo znamnje, po katerim se od družih vernih ločijo in so za službo Božjo posebno namenjeni; zatorej se mašnikovo posvečevanje ne more več kakor enkrat prejeti.

Kaj je tedaj mašnikovo posvečevanje?

Mašnikovo posvečevanje je zakrament, v katerim posvečenci s poklado škofovih rok in s škofovo molitvijo prejmejo oblast, daritev svete maše opravljati in vernim gréhe odpušati, in pa posebno gnado, de morejo dolžnosti svojiga svetiga stanú Bogu v čast in dušam v zveličanje spolnovati.

Ali je zakrament mašnikoviga posvečevanja potreben?

Zakrament mašnikoviga posvečevanja ni posamnim vernim, ampak le céli cerkvi je potreben.

Kakošni morajo biti, kateri hočejo mašnikovo posvečevanje prejeti?

Kteri hočejo mašnikovo posvečevanje prejeti, morajo potrebno učenost iméti in z lépim, svetim življenjem slovéti. „Rok na nikogar prenašlo ne pokladaj, in se ne déljaj deležniga tujih gréhov.“ 1. Tim. 5, 22.

Kaj smo škofam in mašnikom zavoljo njih svetiga stanú dolžni?

Dolžni smo škofo in mašnike zavoljo njih svetiga stanú spoštovati, častiti, ljubiti, jim v vsih duhovnih rečéh pokorni in zavolj njih truda za naše zveličanje hvaležni biti, in za nje moliti.

VII. Od zakramenta svetiga zakona.

Komu izročuje Bog otroke, de bi bili preskerbljeni in po kersansko zrejeni?

Bog otroke izročuje staršem, de bi jih preskerbéli in po kersansko zredili.

Čigave pomoči potrebujejo starši, de bi dopolnili težke in imenitne dolžnosti do sebe in do svojih otrok?

De bi starši dopolnili svoje težke in imenitne dolžnosti, potrebujejo posebne pomoči Božje.

Kaj je storil Jezus Kristus, de starši to posebno pomoč Božjo prejmejo?

De starši to posebno pomoč Božjo prejmejo, je povzdignil Jezus v zakrament zakon, ki ga je bil Bog že v raji postavil.

Kaj dodeljuje sveti zakon?

Sveti zakon: 1) pomnožuje posvečujočo gnado Božjo, in 2) dodeljuje posebno gnado, da zakonski do smerti med seboj bogaboječe živé in svoje otroke v Božjim strahu redé.

Kaj je tedaj zakrament svetiga zakona?

Zakrament svetiga zakona je nerazvezljiva zveza, s katero se neoženjen kristjan in neomožena kristjana po postavi vzameta in zaročita, da jima Bog gnado dá, v zakonskim stanu do smerti bogaboječe živéti in svoje otroke po keršansko redíti.

Kako imenuje sveti Pavel ta zakrament?

Sveti apostelj Pavel imenuje ta zakrament velik zakrament v Kristusu in v cerkvi, ker poméni duhovno zvezo Jezusa Kristusa z njegovo cerkvijo. „Ta skrivnost je velika, jez pa rečem: v Kristusu in v cerkvi.“ Efež. 5, 32.

Ali je zakonski stan potreben?

Zakonski stan je sploh potreben, da se človeški rod ohrani in množi; ni pa potreben za vsaciga človeka posebej. Brezzakonski stan je za posamne ljudi bolj popolnoma. „Rečem pa neporočenim in vdovam: Dobro je za nje, če takó ostanejo, kakor tudi jez.“ 1. Kor. 7, 8.

Kaj hoče cerkev od tistih, kateri mislijo v sveti zakon stopiti?

Od tistih, ki mislijo v sveti zakon stopiti, hoče cerkev:

- 1) De med njimi ni nobeniga zakonskiga zadržka.
- 2) De iz praviga naména v zakonski stan stopijo.
- 3) De so v keršanskim uku dobro podučeni.

4) De v strahu Božjim in s čisto vestjo v zakon stopijo, torej prej k spovedi in k svetimu obhajilu gredó.

„Midva sva namreč otroka svetnikov, in se ne sméva tako združiti, kakor neverniki, ki Boga ne poznajo.“ Tob. 8, 5.

Kaj morajo storiti, kateri hočejo v sveti zakon stopiti?

Kteri hočejo v sveti zakon stopiti, si morajo po trojnem oklicu pred dvéma pričama in svojim lastnim fajmoštram zakonsko zvestobo obljubiti in se dati poročiti.

Ktere dolžnosti imajo zakonski med seboj?

Zakonski imajo med seboj te dolžnosti:

1) De mirno in po keršansko med seboj živíjo in se k dobri mu spodbujajo. „Možje! ljubíte svoje žene, kakor je tudi Kristus cerkev ljubil, in sam sebe za njo dal.“ Efež. 5, 25.

2) De mož z ženo pohlevno ravna, jo živi in varuje; žena pa, de je možu pokorna v vsim, kar je prav, in de gospodinstvo véstno opravlja. „Možje! ljubíte svoje žene, in ne bodite čmerni proti njim.“ Kol. 3, 19. „Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Gospodu.“ Efež. 5, 22.

3) De se mož in žena v nadlogah ne zapustita, ampak si do smerti zvésta ostaneta, in eden z drugim poterpljenje imata. „Človek bo zapustil svojiga očeta in svojo mater, in se bo deržal svoje žene, in bosta dva v enim mesu.“ 1. Mojz. 2, 24.

Ktere dolžnosti imajo zakonski do svojih otrok?

Zakonski so dolžní svoje otroke po keršansko rediti in za njih časno in večno srečo skerbéti. „Očetje! zređíte svoje otroke v podučenji in svarjenji Gospodovim.“ Efež. 6, 4.

V. Poglavje.

Od keršanske pravičnosti.

Kteri človek je keršansko pravičen?

Tisti človek je keršansko pravičen, kateri s pomočjo gnade Božje vse Božje in cerkvene zapovedi radovoljno, natanko in zato spolnuje, de bi si Božjo ljubezen in dopadajenje pridobil.

Kaj je potrebno k keršanski pravičnosti?

K keršanski pravičnosti je potrebno, 1) de se hudiga várujemo, in 2) de dóbro délamo, to je, de vse studimo in opustimo, kar je zoper Božjo voljo in zoper Jezusov nauk, in de vse ljubimo in storimo, kar je po Božji volji in po Jezusovim nauku.

a) Varuj se hudiga.

Kaj je húdo?

Pravo in edíno húdo je gréh.

Kaj je gréh?

Gréh je védno in prostovoljno prelomljenje Božje postave.

Koliker je gréh?

Gréh je dvoj: 1) izvirni gréh, in 2) djanski gréh.

Kaj je izvirni gréh?

Izvirni gréh je tisti gréh, ki ga je Adam v raji storil, mi pa v Adamu, in ki iz njega v nas vse izvira. „Vsi so v njem (v Adamu) grešili.“ Rim. 5, 12.

Ktere so kazni izvirniga gréha?

Kazni izvirniga gréha so: 1) Zgubili smo posvečujočo gnado Božjo; 2) naš um je oslavljen; 3) naša volja je k hudimu nagnjena; 4) prišlo je nad nas veliko nadlog in težav; 5) vsi moramo umreti. „Bili smo po natori otroci jeze“ (Božje). Efež. 2, 3.

Kaj je djanski gréh?

Djanski gréh je tisti gréh, ki ga človek sam stori.

Kakó se stori djanski gréh?

Djanski gréh se stori z mislijo, z željo, z besedo, z djanjem, ali z opušenjem tega, kar je kdo dolžan storiti. „Hudobne misli ločijo od Boga.“ Modr. 1, 3. „Povém vam, de za vsako prazno besedo, ktero bodo ljudje govorili, bodo odgovor dajali sodnji dan.“ Mat. 12, 36. „Kdor vé dobro storiti, in ne stori, mu je gréh.“ Jak. 4, 17.

Kakošen razloček je med djanskimi gréhi?

Med djanskimi gréhi je ta razloček: eni so velíki ali smertni gréhi, eni pa mali ali odpustljivi gréhi; eni so lastni, eni pa tuji gréhi.

Kaj je smertni gréh?

Smertni gréh je veliko prelomljenje Božje postave.

Kaj gréh večí in ostudniši déla?

Gréh je toliko večí in ostudniši:

- 1) Kolikor bolj védama in prestovoljno, ali s kolikor večim premislikam kdo kaj hudiga stori.
- 2) Kolikor večí je dolžnost, ktero kdo opustí, ali kolikor imenitniši je postava, ktero kdo prelomi.
- 3) Kolikor večí je hudobija, s ktero se gréh stori.
- 4) Kolikor večí škoda in pohujšanje iz gréha izvira.

5) Kolikor bolj okólišine gréh zvekušujejo.

Kaj škoduje smertni gréh?

Smertni gréh vzame duši duhovno življenje, to je, posvečujočo gnado Božjo, in storí človeka sovražnika Božjiga in večne smerti vredniga.

Kaj je mali ali odpustljivi gréh?

Mali ali odpustljivi gréh je majhno prelomljenje Božje postave, ki se bolj iz naglosti in nepremislika storí, kakor iz hudobne volje.

Kaj nam škoduje mali gréh?

Mali gréh nam sicer ne vzame posvečujoče gnade Božje, pa nas vendar storí Bogu neprijetne in nam nakoplje mnoge časne kazni.

Zakaj se je tréba tudi malih gréhov varovati?

Tudi malih gréhov se je tréba varovati:

1) Ker vsak, tudi nar manjši gréh Boga žali.

2) Ker moramo biti pripravljeni raji vse preterpéti, kakor Boga z nar manjšim gréham razžaliti.

3) Ker nas mali gréhi pomoči Božje nevredne dé-lajo in tedaj v smertne gréhe spravljajo. „Kdor majhno zametuje, bo sčasama padel.“ Sir. 19, 1.

Kaj so lastni gréhi?

Lastni gréhi so tisti gréhi, ktere sami storimo.

Kaj so tuji gréhi?

Tuji gréhi so tisti gréhi, ki jih sicer ne storimo sami, smo pa kriví, de jih kdo drugi storí.

Ktere so nar imenitniši verste djanskih gréhov?

Nar imenitniši verste djanskih gréhov so:

1) Poglavitni gréhi.

2) Gréhi zoper svetiga Duha.

3) V nebo vpijoči gréhi.

4) Tuji gréhi.

Kteri so poglavitni gréhi?

Poglavitni gréhi so: 1) napuh, 2) lakomnost, 3) nečistost, 4) nevošljivost, 5) požréšnost, 6) jeza, 7) lenoba.

Zakaj se ti gréhi imenujejo poglavitni gréhi?

Ti gréhi se imenujejo poglavitni gréhi, ker so tako rekoč glave, iz katerih veliko družih gréhov izvira.

Kaj je napuh?

Napuh je preveliko domišljevanje človekovo, de je boljši od družih, in prevelika želja po visokosti.

V ktere gréhe napuh človeka zapelja?

Iz napuha človek sam sebe napčno ljubi, nezmerno hrepení po časti in hvali, se bahá, opravlja in obrekuje, se kréga in prepira, je nehvaležen, vikšim nepokoren in terd do podložnih, zaničuje bližnjiga, cerkev, vero, Boga, se hlina in v sercu oterpne. „Začetek sleherniga gréha je napuh; kdor se njega derži, bo s kletvijo napolnjen, in poslednjič ga bo on poderl.“ Sir. 10, 15. (Lucifer, Nabuhodónozor, Aman, Herod, farizeji.)

Ktera misel nas napuha posebno obvaruje?

Napuha nas posebno obvaruje misel, de smo vse dobro od Boga prejeli, in de smo polni slabost in gréhov. „Kaj pa imaš, kar bi ne bil prejel? Ako si pa prejel, kaj se hvališ, kakor bi ne bil prejel?“ 1. Kor. 4, 7. „Pravični pade sedemkrat.“ Preg. 24, 16.

■ *Kaj je lakomnost?*

Lakomnost je napčna želja po časnim blagu.

V ktere gréhe lakomnost človeka zapelja?

Iz lakomnosti človek goljufá, krivico déla, izdaja, laže, krivo prisega, pobija, je skop, neusmiljen in terdoserčen. „Korenína vsiga hudiga je lakomnost.“ 1. Tim. 6, 10. (Ahab, Gijezi, Judež Iškarjot, Ananija in Safira.)

Ktera misel nas lakomnosti posebno obvaruje?

Lakomnosti nas posebno obvaruje misel, de se nam smert bliža, ki nam bo vse časno blagó vzela. „Kar si pa spravil, čigavo bo?“ Luk. 12, 20.

Kaj je nečistost?

Nečistost je hudobno razveseljevanje v nesramnih mislih, željah, besedah ali delih.

Kaj si nečistnik nakoplje?

Nečistnik ima nepokojno vest, oslepí in oterpne na duši, si podkopuje zdravje, pozabi Boga, smerti in prihodnje sodbe, in poslednjič obupa. „Nikar se ne motite! Nečistniki ne bodo posedli Božjiga kraljestva.“ 1. Kor. 6, 9. 10.

Kako se obvárujemo nečistiga gréha?

Nečistiga gréha se obvarujemo, če berzdamo oči in ušesa, če se ogiblremo slabih tovaršij, če se živo spominjamo Boga in smerti, če radi in pobožno molimo, če večkrat in vredno prejemamo svete zakramente, če premišljujemo Jezusovo terpljenje, če goreče častimo Marijo prečisto Devico, angela varha, svetiga Alojzija.

Kaj je nevošljivost?

Nevošljivost ali zavist je žalost nad tujo srečo.

V ktere gréhe nevošljivost človeka pripravi?

Nevošljivec se veseli tuje škode ali nesreče, natolcuje, opravlja, obrekuje, podpihuje, sovraži, preganja, ubija. „Po nevošljivosti hudičevi je smert prišla na svét, in kateri so na njegovi strani, ga posnemajo.“ Modr. 2,

24, 25. (Satan, Kaj, Jožefovi bratje, Savel, farizeji.)

Ktera misel nas obvaruje nevošljivosti?

Nevošljivosti nas obvaruje misel na nebesa, kjer bomo z vsimi svetniki vse dobro imeli.

Kaj je požrešnost?

Požrešnost je nezmernost v jedi in pijači.

V ktere gréhe požrešnost človeka zapelja?

Požrešnost stori, da je človek razuzdan in nečist, se prepira in kréga, zapravlja čas in premoženje, si škoduje na zdravji in si slabí dušne moči. „Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti.“ Rim. 13,

13. (Baltazar, bogatinec.)

Ktera misel nas požrešnosti posebno obvaruje?

Požrešnosti nas posebno obvaruje misel na prezigodnjo smert in na pekel, kjer pogubljeni véčno lakoto in žejo terpijo. — (Neusmiljeni bogatín v peklu.)

Kaj je jeza?

Jeza ali serd je nezmerno razkačenje sercá in želja maševati se.

Ali je vsako razkačenje sercá gréšno?

Vsako razkačenje sercá ni gréšno; je tudi pravično razkačenje sercá, torej tudi pravična jeza, ako namreč gréh zadeva, ne pa bližnjiga samiga.

V ktere gréhe jeza zapelja?

Jeza zapelja človeka, da bližnjiga sovraži, se prepira in kréga, zmerja in preklinja, pretepa in pobija. „Vsak, kdor se jezi nad svojim bratom, bo kriv sodbe.“ Mat. 5, 22. (Ezav, Absalom.)

Ktera misel nas zlasti obvaruje jeze?

Jeze nas zlasti obvaruje misel na véčnost in na prekrotkiga Jezusa. „Učíte se od mene, ker jez sim kroták in iz serca ponižen.“ Mat. 11, 29.

Kaj je lenoba?

Lenoba je stud do déla, zlasti v rečeh, ki zadevajo čast Božjo in naše zveličanje.

Kam lenoba človeka pripelja?

Lenoba stori, de človek opušča službo Božjo in zamuja dolžnosti svojiga stanú, zanemarja pripomočke, ki so potrebni k zveličanju, je otožen, maloserčen, nespokoren, in poslednjič obupa. „O de bi bil merzel ali gorák! Ker si pa mlačen, in ne merzel ne gorák, te bom pljunil iz svojih ust.“ Skrivno razod. 3, 16. (Leni hlapec, nespametne device.)

Ktera misel nas zlasti obvaruje lenobe?

Lenobe nas zlasti obvaruje misel na poslednje reči in na življenje svetnikov. „Pride noč, ko nihče ne more délati.“ Jan. 9, 4. „Ako so môgli ti in uni, zakaj bi tudi jez ne mogel?“ Sv. Avguštin.

Kteri so gréhi zoper svetiga Duha?

Gréhi zoper svetiga Duha so:

1) Prederzno v Božjo milost grešiti.

„Ne govôri: Grešil sim, in kaj žaliga se mi je zgodílo? Narviši je namreč poterpežljiv povračevavec.“ Sir. 5, 4.

2) Nad Božjo milostjo obupati. (Kajn, Judež Iškarjot.)

3) Spoznani keršanski resníci ustavljati se. (Farizeji in sovražniki Jezusovi.)

4) Svojimu bližnjimu zavolj Božje gnade nevošljiv biti. (Kajn.)

5) Do lepiga opominjanja oterpnjeno serce iméti. „Dans ko njegov glas slišite, nikar ne oterdíte svojih serc.“ Hebr. 3, 7. 8. (Faraon.)

6) V nespokornosti terdovratno ostati.
(Ljudje ob Noetovim času.)

Kaj se pravi, zoper svetiga Duha grešiti?

Zoper svetiga Duha grešiti, se pravi: gnado Božjo, ki se zlasti prilastuje svetimu Duhu, začetniku vsiga dobrega, védama in prostovoljno zametávati ali še celó zaničevati.

Kaj pravi Kristus od gréhov zoper svetiga Duha?

Kristus pravi od gréhov zoper svetiga Duha, de ne bodo odpušeni ne na tém svétu ne v prihodnjim, to je, le malokdaj. „Kdor koli reče besedo zoper Sinú človékoviga, mu bo odpušeno; kdor pa govórí zoper svetiga Duha, mu ne bo odpušeno ne na tem svétu ne v prihodnjim.“ Mat. 12, 32.

Zakaj pravi Kristus, de gréhi zoper sv. Duha ne bodo odpušeni ne na tem svetu ne v prihodnjim?

Kristus pravi, de gréhi zoper svetiga Duha ne bodo odpušeni ne na tem svétu ne v prihodnjim, ker tak gréšnik gnado Božjo večí del do konca svojiga življenja zametuje, brez gnade Božje se pa poboljšati in zveličati ne more.

Kteri so v nebo vpíjoči gréhi?

V nebo vpíjoči gréhi so:

1) Radovoljni uboj, kakor ga je storil Kaj nad bratom Abeljnam. „In Bog je rekel Kajnu: Kaj si storil? Glas kerví tvojiga brata vpíje z zemlje do mene.“ 1. Mojz. 4, 10.

2) Mutasti ali sodomski gréh. „Vpitje iz Sodome in Gomore čedalje večí prihaja, in njih hudo-

bija je grozno velika.“ 1. Mojz. 18, 20. — Od gréha Sodomljanov se še govoriti ne smé, tolikanj zoper n je Bogú; torej se mu tudi mutasti gréh pravi.

3) Zatiranje ubožcov, vdov in sirot. „Ali ne tečejo vdovi solze po licih, in ali ne vpijejo zoper njega, kateri jih izžema?“ Sir. 35, 18.

4) Délavcam in najemnikom zaslužek zaderževati ali utergovati. „Glejte! plačilo, ki ste ga utergali délavcam, kateri so vaše polje požéli, vpije; in njih vpitje je prišlo do ušes Gospoda vojskinih trum.“ Jak. 5, 4.

Zakaj pravimo tém gréham v nebo vpijoči gréhi?

Tém gréham pravimo v nebo vpijoči gréhi, 1) ker mora že grozno spačeniga serca biti, kdor take gréhe déla; 2) ker ti gréhi Božjo pravico posebno dražijo in kaznovati silijo; 3) ker sveto pismo od vsaciga téh gréhov pravi, de v nebo vpije.

Kteri so tuji gréhi?

Tuji gréhi so:

1) V gréh svétovati; kakor je svétoval Kajfež v smert Jezusovo. (Jan. 11, 49. 50.)

2) Grešiti velévati; kakor je David ukazal vojvodu Joabu, zvestiga služabnika Urija v nar hujim boji zapustiti, de so ga sovražniki pobili. (2. Kralj. 11, 14. 15.)

3) V družih gréh privoliti; kakor je privolil Pilat v Jezusovo smert. (Mat. 27.)

4) V gréh napeljeváti; kakor je storil Jero-boam, prvi izraelski kralj, ki je v Danu in Betelu zlati teleti postavil in ljudstvu rekel: „Glej, tvoji bogovi,

Izrael! ki so te izpeljali iz egiptovske dežele.“ 3. Kralj. 12, 28.

5) Druzih gréh hvaliti. „Gorjé vam, kateri imenujete dobro hudo, hudo pa dobro, ki temi luč, in luči tema pravíte.“ Iz. 5, 20.

6) K gréhu molčati. „Mutasti psi so, ki ne morejo lajati.“ Iz. 56, 10.

7) Gréh pregledati; kakor Heli, „ki je vedil, da njegova sinova nespodobno ravnata, in ju ni strahoval.“ (1. Kralj. 3, 13.)

8) Gréha se vdeležiti; kakor Savel, ki se je vdeležil smerti Štefanove. (Ap. djanje 7, 57.)

9) Gréh zagovarjati. „Kdor hudobniga opravičuje, in kdor pravičniga pogubljuje, sta obadva gnusoba pred Bogam.“ Preg. 17, 15.

Kdo je sploh kriv tujih gréhov?

Tujih gréhov je sploh kriv, kdor kakorkoli pomaga, da drugi grešé, ali pa ne brani, če more.

Zakaj smo dolžni druge gréha varovati?

Dolžni smo druge gréha varovati:

1) Iz ljubezni do Boga, kteriga vsak gréh žali.

2) Iz ljubezni do bližnjiga, kterimu gréh strašno škoduje.

3) Večkrat tudi iz dolžnosti svojiga stanú, kakor: starši, učeniki, prédniki in gosposke.

b) Délaj dobro.

Ali je tisti človek že keršansko pravičen, kateri se le hudiga varuje?

Kdor se le hudiga varuje, še ni keršansko pravičen, temuč mora tudi dobro délati. „Ogibaj se hudiga. in déljaj dobro.“ Ps. 33, 15.

Kaj je dobro?

Dobro je, kar je po Božji postavi.

Kaj je po Božji postavi?

Po Božji postavi so čednosti in dobre déla.

Od čednosti sploh.

Kteri človek je čednosten?

Čednosten je tisti človek, kateri ima z Božjo pomočjo terdno in stanovitno voljo, vse dolžnosti do Boga, do samiga sebe in do bližnjiga natanko in vselej iz ljubezni do Boga spolnovati.

Kaj je keršanska čednost?

Keršanska čednost je dar Božji, kateri človekovo voljo močno stori, de hoče in déla, kar je po Jezusovim nauku in večniga življenja vredno. „Bog je, kateri v vas déla hotéti in dopolniti po (svoji) dobri volji.“ Fil. 2, 13.

Koliko je keršanskih čednost, kar voljo in serce človekovo zadeva?

Kar voljo in serce človekovo zadeva, je keršanska čednost le ena, védno prizadevanje namreč, vse dolžnosti iz ljubezni do Boga natanko in vselej dopolniti.

Po čem razodéva kristjan notranjo čednost?

Notranjo čednost razodéva kristjan po mnozih lépih lastnostih in dobrih délih.

Je li tedaj več čednost, ki jih mora kristjan spolnovati?

Več čednost je, ki jih mora kristjan spolnovati; so Božje in djanske čednosti.

Od Božjih čednost.

Kaj so Božje čednosti?

Božje čednosti so tiste čednosti, ktere iz naših sere naravnost proti Bogu gredó.

Koliko je Božjih čednost?

Tri Božje čednosti so: vera, upanje in ljubezen. „Zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje; nar večí pa med témi je ljubezen.“ 1. Kor. 13, 13.

Kako se vera, upanje in ljubezen še imenujejo?

Vera, upanje in ljubezen se tudi še imenujejo vlite čednosti, to je, tisti dar Božji, ki ga človek s posvečujočo gnado Božjo pri svetim kerstu prejme, de more in hoče keršansko verovati, upati in ljubiti.

Kaj je vera?

Vera je čeznatorna luč, dar Božji, vlita čednost, po kateri človek za terdno in gotovo resnico ima vse, kar je Bog razodel, in kar katoliška cerkev zapoveduje verovati, bodi v svetim pismu zapisano ali ne.

Kakó se vera z besedo obudí?

Vera se z besedo takó obudí:

„Verujem v tebe, pravi trojedini Bog, Oče, Sin in sveti Duh, kateri si vse ustvaril, kateri vse ohranjuješ in vladaš, kateri dobro plačuješ in hudo kaznuješ. Verujem, de se je Sin Božji včlovečil, de nas je s svojo smertjo na križu odrešil, in de nas sveti Duh s svojo gnado posvečuje. Verujem in terdim vse, kar si ti, o Bog! razodel, kar je Jezus Kristus učil, kar so aposteljni ozna-

novali, in kar nam sveta, rimska, katoliška cerkev zapoveduje verovati. Vse to verujem, ker si ti, o Bog! večna in neskončna resnica in modrost, ki ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. O Bog! pomnoži mojo vero.“

Kaj je keršansko upanje?

Keršansko upanje je dar Božji, vlita čednost, po kateri od Boga terdno pričakujemo, kar nam je zavoljo neskončnega zasluženja Jezusa Kristusa obljubil.

Kako se upanje z besedo obudi?

Upanje se z besedo takó obudi:

„Upam in se zanašam na tvojo neskončno dobroto in milost, o Bog! de mi boš po neskončnim zasluženji svojiga edinorojeniga Sina Jezusa Kristusa v tem življenji spoznanje, pravo obžalovanje in odpušenje mojih gréhov, po smerti pa večno zveličanje dal, in dodelil, tebe z obličja v obličje glédati, ljubiti in brez konca vživati. Upam tudi od tebe potrebne pomoči vse to doseči. Upam to od tebe, ker si ti to obljubil, kateri si vsigamogočen, zvést, neskončno dobrotljiv in usmiljen. O Bog! poterdi moje upanje.“

Kaj je keršanska ljubezen?

Keršanska ljubezen je dar Božji, vlita čednost, po kateri Gospoda svojiga Boga zavoljo njega samiga čez vse, bližnjiga pa zavoljo Boga kakor samí sebe ljubimo.

Kako se ljubezen z besedo obudi?

Ljubezen se z besedo tako obudi:

„O moj Bog! ljubim te iz vsiga svojiga serca čez vse, ker si nar veči dobrota, neskončno popolnoma in vse ljubezni vreden; ljubim te tudi zato, ker si do mene in do vsih stvari neskončno dobrotljiv. Želim iz vsiga serca, da bi te ravno tako ljubil, kakor so te tvoji nar zvestejši služabniki ljubili in te še ljubijo. Ž njih ljubeznijo sklenem svojo nepopolnoma ljubezen; povikšaj jo v meni, o dobrotljivi Gospod! bolj in bolj. — Ker te tedaj resnično in iz serca ljubiti želim, in si tudi vse prizadévam, mi je iz serca žal, da sim tebe, svojo neskončno dobroto, katero čez vse ljubim, tebe, svojiga stvarnika, odrešenika in posvečevavca razserdil. Žal mi je, da sim grešil, da sim tebe, svojiga vsigamogočnega Gospoda, svojiga nar boljšiga Očeta, razžalil. Terdno sklenem, vse gréhe in vse gréšne priložnosti zapustiti, storjene gréhe čedalje bolj obžalovati, in nikdar več zoper tvojo sveto voljo ne ravnati. Vzemi me spet za svojiga otroka, in dodeli mi gnado, da svoj sklep dopolniti. Prosim te po neskončnem zasluženju tvojiga Božjiga Sina, našiga Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa. Amen.“

Kdaj je človek posebno dolžan Božje čednosti obuditi?

Človek je posebno dolžan Božje čednosti obuditi:

1) Kadar k pameti pride.

2) Večkrat v svojim življenji, zlasti kadar prejme

kak sv. zakrament.

3) V hudi skušnjavi zoper té čednosti.

4) V smertni nevarnosti in na smertni postelji.

Od djanskih čednost.

Kaj so djanske čednosti?

Djanske čednosti so tiste čednosti, ktere se v takim djanji do nas in do bližnjiga razodévajo, de je Bogu dopadljivo in večniga življenja vrédno.

Ktere so poglavitne djanske čednosti?

Poglavitne djanske čednosti so: 1) modrost, 2) zmernost, 3) pravičnost, 4) serčnost.

Zakaj pravimo tém čednostim poglavitne djanske čednosti?

Tém čednostim pravimo poglavitne djanske čednosti, ker so vsakimu kristjanu k svetimu življenju potrebne, in ker so tako rekoč glave veliko družih čednost.

Kaj je keršanska modrost?

Keršanska modrost je tista čednost, po kateri kristjan pripravne pripomočke k zveličanju izbira in jih prav obrača, in se vsiga umno ogiba, kar je zveličanju na poti.

Kaj je keršanska zmernost?

Keršanska zmernost je tista čednost, po kateri kristjan gréšno nagnjenje v sebi zatira, in časno blagó in veselje védno le s pravo mero vživa.

Kaj je keršanska pravičnost?

Keršanska pravičnost je tista čednost, po kateri kristjan iz ljubezni do Boga vse zvesto dopolnjuje, kar je Bogu, sam sebi in bližnjimu dolžan.

Kaj je keršanska serčnost?

Keršanska serčnost je tista čednost, po kateri kristjan iz ljubezni do Boga dóbro začne in dodéla, bodi tudi še toliko napotljejev in težav, in raji vse preterpí, tudi premoženje in življenje zgubí, kakor kaj storí, kar je zoper Božjo postavo.

Ktere čednosti so poglavitnim gréham nasproti?

1) Ponižnost je napuhu nasproti.

2) Dobrotljivost lakomnosti.

3) Čistost nečistosti.

4) Ljubezen nevošljivosti.

5) Zmernost požréšnosti.

6) Poterpežljivost jezi.

7) Gorečnost lenobi.

Kaj je ponižnost?

Ponižnost je čednost, s katero človek sam od sebe pin od svojih lastnost prav misli, to je, svoje slabosti in regreške le sebi, vse dobro pa le Bogu pripisuje, in si je torej majhen v svojih očeh. „Vsi pa bodite med seboj ponižniga duhá, ker se Bog napuhnjenim ustavlja, ponižnim pa daje gnado.“ 1. Pet. 5, 5. (Abraham, cestninar, apostelj Pavel.)

Kaj je dobrotljivost?

Dobrotljivost ali radodarnost je čednost, s katero človek potrebnim ljudém rad kaj svojiga dá, kolikor uterpí. „Dobrotljivosti pa in podeljenja nikar ne pozabíte, ker taki darovi dopadejo Bogu.“ Hebr. 13, 16. (Tobija, prvi kristjani.)

Kaj je čistost?

Čistost je čednost, s katero se človek zderžuje vse nepripušene mesene sladnosti v mislih, željah, besédah in délih. — Čisti človek tedaj nič radovoljno ne

misli in ne želi, ne govori in ne dela, česar bi si ne upal govoriti in delati vpričo poštenih in bogaboječih ljudi, ali bi se v sercu sramoval. „O kako lep je čist rod v svetlobi (svoje čednosti); zakaj njegov spomin je večn, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudéh.“ Modr. 4, 1. (Egiptovski Jožef, Suzana, Marija prečista devica.)

Kaj je ljubezen?

Ljubezen ali dobrovoljnost je čednost, po kateri se sreče svojiga bližnjiga veselimo in se tudi za njo poganjamo. „Ljubezen je dobrotljiva; ljubezen ni nevošljiva.“ 1. Kor. 13, 4. „Veselite se z veselimi; jokajte z jokajočimi.“ Rim. 12, 15. (Ruta, Tobija.)

Kaj je zmernost?

Zmernost ali treznost je čednost, s katero neróдне želje do jedi in pijače v sebi krotimo in premagujemo, in oboje le za potrebo vživamo. „Zučenimu človeku je malo dosti.“ Sir. 31, 22. (Hebrejski mladenci v Babilonu, Janez Kerstnik.)

Kaj je poterpežljivost?

Poterpežljivost je čednost, s katero človek nadloge in težave v Božjo voljo vdan prenaša. „To je gnada, če kdo iz vestí zavolj Boga bridkosti prenaša in po krivici terpi.“ 1. Pet. 2, 19. (David, Štefan.)

Kaj je gorečnost?

Gorečnost ali pridnost v dobrim je čednost, s katero kristjan vse vesel stori, kar je Bogu v čast in njegovi duši v zveličanje. „Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malim zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojiga Gospoda.“ Mat. 25, 21. (Matatija, apostelj Pavel.)

Ktere čednosti je Kristus še posebno priporočal?

Kristus je še posebno te čednosti priporočal:

1) Nar prej Božjiga kraljestva in njegove pravíce iskati, to je, nar poprej Jezusov nauk čedalje bolje spoznavati in zvestejši spolnovati, in si takó za ljubezen Božjo in večno zveličanje prizadevati. „Išite nar poprej Božjiga kraljestva in njegove pravíce, in vse to vam bo priverženo.“ Mat. 6, 33.

2) Sam sebe zatajevati, to je, svoje gréšno nagnjenje premagovati in zatirati; húdo opušati, ko bi še toliko dobička in veselja obetalo, in dobro délati, ko bi bilo še tako težavno. „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zatají sam sebe.“ Mat. 16, 24.

3) Svoj križ nositi, to je, vse nadloge in težave, ki jih ima kersansko življenje, voljno in stano-vitno terpéti, in se z nobeno rečjo ne dati odverniti od spolnovanja Jezusoviga uka. „Ako hoče kdo za menoj priti, naj vzame svoj križ.“ Mat. 16, 24.

4) Za Kristusam hoditi, to je, Jezusovo življenje pred očmi iméti in posnemati. „Ako hoče kdo za menoj priti, naj hodi za menoj.“ Mat. 16, 24.

5) Kroták in ponižen biti. „Vzemite moj jarem nase, in učíte se od mene, ker jez sim krotak in iz serca ponižen.“ Mat. 11, 29.

6) Sovražnike ljubiti, jim dobro storiti, kateri nas čertijo, moliti za nje, kateri nas žalijo in preganjajo. „Ljubite svoje sovražnike, dobro jim storíte, kateri vas so-vražijo, in molite za nje, kateri vas preganjajo in obre-kujejo, de boste otroci svojiga Očeta, ki je v nebesih, kateri daje svojimu solncu sijati na dobre in hudobne, in daje deževati na pravične in krivične.“ Mat. 5, 44. 45.

Ktere čednosti imenujemo osem zveličanskih čednost?

Osem zveličanskih čednost imenujemo tistih osem preimenitnih čednost, ki jih je Kristus na gori učil in ki je zavolj njih ljudi blagroval. So pa te: (Mat. 5, 3—10.)

1) Blagor ubogim v duhu; ker njih je nebeško kraljestvo.

2) Blagor krotkim; ker oni bodo zemljo posédli.

3) Blagor žalostnim; ker oni bodo oveseljeni.

4) Blagor lačnim in žejnim pravíce; ker oni bodo nasiteni.

5) Blagor usmiljenim; ker oni bodo usmiljenje dosegli.

6) Blagor njim, kateri so čistiga serca; ker oni bodo Boga glédali.

7) Blagor mirnim; ker bodo otroci Božji imenovani.

8) Blagor zavoljo pravíce preganjanim; ker njih je nebeško kraljestvo.

Kteri so ubogi v duhu?

Ubogi v duhu so tisti, kateri serca na časno blago ne navezujejo, in ne želé v posvetnih rečeh bogati biti.

Kteri so krotki?

Krotki so tisti, kateri se nočejo togotiti, če se jim tudi krivica godi ali jih kdo žali. (Jezus, sv. Štefan.)

Ktere žalostne Jezus blagruje?

Tiste žalostne Jezus blagruje, kateri žalujejo zavoljo svojih gréhov in zavoljo gréhov družih ljudi. (Sv. Peter, sv. Magdalena.)

Kteri so lačni in žejni pravice?

Pravice lačni in žejni so tisti, kateri si iz vsiga serca prizadévajo čedalje boljši in pobožniši biti.

Kteri so usmiljeni?

Usmiljeni so tisti, kateri razžalniku radi odpusté, in potrebnimu radi pomagajo.

Kteri so čistiga serca?

Čistiga serca so tisti, kateri so brez gréha, posebno pa, kateri so brez nespodobnih misel in željá.

Kteri so mirni?

Mirni so tisti, kateri raji škodo terpé, kakor de bi nepokoj in zdražbe vstale. (Abraham.)

Kteri terpé preganjanje zavoljo pravice?

Tisti terpé preganjanje zavoljo pravice, kateri so zavoljo vere in bogaboječiga življenja zasramovani in zaničevani, ali celó do smerti mučeni. (Sveti mučenci.)

Od dobrih dél in njih zasluženja.

Kaj so dobre déla kristjanove?

Dobre déla kristjanove so take déla, ktere so Bogu prijetne, in kristjanu, ki jih opravlja, zaslužne za večno življenje.

Ali so dobre déla k zveličanju potrebne?

Dobre déla so k zveličanju potrebne; zakaj vera brez dobrih dél je mrtva. „Kakor je telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez dél mrtva.“ Jak. 2, 26.

Ali more človek iz lastne moči dobre déla opravljati?

Dobrih dél, kakoršne so k zveličanju potrebne in pri Bogu zaslužne, človek ne more iz lastne moči, ampak le s pomočjo gnade Božje opravljati.

„Bog je namreč, kateri déla v vas hotéti in dopolniti po (svoji) dobri volji.“ Fil. 2, 13. „Ne kakor de bi premogli iz sebe kaj misliti, kakor iz sebe, ampak naša zmožnost je iz Boga.“ 2. Kor. 3, 5.

Kaj si zaslužimo z dobrimi déli?

Z dobrimi déli si zaslužimo: 1) pomnoženje posvečujoče gnade Božje, 2) večno in časno plačilo, katero je Bog iz same milosti tistim obljubil, ki dobro déljajo. „Pravični pa bodo vékoma živéli, in pri Gospodu je njih plačilo, in skerb za nje pri Najvišim. Zato bodo prejeli častitljivo kraljestvo in lepo krono iz Gospodove roke.“ Modr. 5, 16. 17.

Kdaj so dobre déla Bogu prijetne in večniga življenja vrédne?

Dobre déla so Bogu prijetne in večniga življenja vrédne, kadar se déljajo: 1) v stanu posvečujoče gnade Božje, 2) radovoljno, 3) iz ljubezni do Boga, ne pa zavolj ljudi, ali časti, ali dobička, ali kaj družiga posvetniga. — Jezus je rekel: „Kdor ostane v meni, in jez v njem, on rodí veliko sadú; ker brez mene ne morete nič storiti.“ Jan. 15, 5. „Slehern (naj dá), kakor je v svojim sercu namenil, ne z žalostjo ali po sili; zakaj veseliga darovavca ljubi Bog.“ 2. Kor. 9, 7. „Ali jéste ali pijete, ali kaj družiga délate, vse k časti Božji délajte.“ 1. Kor. 10, 31.

Ktere so nar imenitniši dobre déla?

Nar imenitniši dobre déla so: moliti, postiti se, vbogajme dajati.

Zakaj so té déla: moliti, postiti se, vbogajme dajati, nar imenitniši dobre déla?

Moliti, postiti se, vbogajme dajati so nar imenitniši dobre déla, ker se kterimu téh tréh

dél prištéva vse, kar se dá dobriga in zaslužniga storiti.

Kaj poméni moliti?

Moliti poméni vsako pobožno djanje, s katerim Boga in svetnike častimo. „Neprenehama molite.“ 1. Tes. 5, 17.

Kaj poméni postiti se?

Postiti se ne poméni le, po cerkveni zapovedi ali pa tudi radovoljno pri jédi in pijači pritergovati si, ampak poméni tudi po besedah svetiga pisma, hudo nagnjenje berzdati, tudi pripušeniga veselja zderževati se, nadloge in težave voljno prenašati, in druge spokorne déla si nakladati. „Zdaj tedaj, pravi Gospod: Spreobernite se k meni iz vsiga svojiga serca, s postam in z jokam in s plakanjem.“ Joel 2, 12.

Kaj poméni vbogajme dajati?

Vbogajme dajati poméni vse telesne in duhovne usmiljene déla.

Ktere so telesne usmiljene déla?

Telesnih usmiljenih dél je téh sedem:

- 1) Lačne nasitovati.
- 2) Žejne napajati.
- 3) Popotnike sprejemati.
- 4) Nage oblačiti.
- 5) Bolnike obiskovati.
- 6) Jetnike reševati.

7) Merličé pokopávati. — Kristus poreče sodnji dan pravičnim: „Lačen sim bil, in ste mi dali jésti; žejin sim bil, in ste mi dali piti; tujic sim bil in ste me pod streho vzeli; nag sim bil, in ste me oblekli; bolan sim bil, in ste me obiskali; v ječi sim bil, in ste k meni prišli. — Resníčno vam povém, kar ste storili kterimu

téh mojih nar manjših bratov, ste meni storili.“ Mat. 25, 35—40.

Ktere so duhovne usmiljene dela?

Duhovnih usmiljenih déel je téh sedem:

1) Gréšnike svariti. „Kdor gréšnika verne od njegove krive poti, bo rešil njegovo dušo od smerti, in pokríl veliko število gréhov.“ Jak. 5, 20.

2) Nevédne učiti. „Kteri jih veliko podučujejo v pravíci, se bodo svetili kakor zvezde na vse večne čase.“ Dan. 12, 3.

3) Dvomljiveam prav svetovati. „Ako uméš odgovori svojimu bližnjimu.“ Sir. 5, 14.

4) Žalostne tolažiti. „Ne pušaj jokajočih brez tolažbe, in z žalostnimi žaluj.“ Sir. 7, 38.

5) Krivico voljno terpéti. „Ako dobro délate, in voljno terpite, je to prijetno pri Bogu.“ 1. Pet. 2, 20.

6) Razžalnikom iz serca odpustiti. „Odpušajte, in vam bo odpušeno.“ Luk. 6, 37.

7) Za žive in mertve Boga prositi. „Molite oden za družiga, de boste ohranjeni.“ Jak. 5, 16.

Kteri so evangelski svetje?

Evangelski svetje so ti trije:

1) Radovoljno uboštvo. — Jezus je rekel bogatimu mladenču: „Ako hočéš popolnoma biti, idi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in boš zaklad imel v nebesih; ter pridi in hodi za menoj.“ Mat. 19, 21.

2) Védno devištvo, ki je v tem, de se človek ne zderži le vsiga, kar je čistosti nasproti, ampak tudi zakona, de le Bogu samimu služi. — Sveti Pavel pravi: „Od devic pa nimam Gospodoviga povelja, svet pa dam . . . Kdor omoží svojo devíco, prav storí; kdor je pa ne omoží, bolje storí.“ 1. Kor. 7, 25. 38.

3) Védna pokoršina pod duhovnim poglavarjem, ki je v tem, de človek spolnuje Božjo voljo takó, kakor mu jo Bog naznanja po njegovih duhovnih prednikih. — Jezus pravi: „Ako hoče kdo za menoj priti, naj zataji sam sebe, in naj vzame svoj križ, in naj hodi za menoj.“ Mat. 16, 24.

Zakaj pravimo tém trém dobrim délam evangelski svetje?

Tém trém dobrim délam pravimo evangelski svetje, ker jih Jezus Kristus v svetim evangeliu ni nikómur zapovedal, ampak le nekterim svetoval, de bi toliko lože dosegli keršansko popolnamost. „Té besede ne rezuméjo vsi, ampak kterim je dano.“ Mat. 19, 11.

Komu so evangelski svetje dolžnost?

Evangelski svetje so dolžnost tistimu, kteri se je z obljubo zavezal jih spolnovati.

„Kteri koli se po tem vodilu ravnaajo, mir in milost nad njimi!“ Gal. 6, 16.

K a z a l o.

Stran

Vvod	3
----------------	---

I. Poglavje.

Od vere sploh	4
Od apostolske vere posebej	9
P prvi člen apostolske vere	10
a) Od Boga in Božjih lastnost	—
b) Od presvete Trojice	20
c) Od stvarjenja	21
d) Od angelov	23
e) Od človeka	25
f) Od Božje previdnosti	27
g) Od gréha prvih staršev	28
h) Od priprave na prihod obljubljeniga Odrešenika	30
Drugi člen apostolske vere	33
Tretji " " "	39
Četrti " " "	46
Peti " " "	49
Šesti " " "	50
Sedmi " " "	51
Osmi " " "	52
Deveti " " "	57
a) Od cerkve	—
b) Od občestva svetnikov	62
Deseti člen apostolske vere	64
Enajsti in dvanajsti člen apostolske vere. Od poslednjih reči	65
1) Od smerti	66
2) Od neumerjočnosti človeške duše	67
3) Od posebne sodbe	68
4) Od vie	70
5) Od vstajenja mesa	72
6) Od poslednje sodbe	73
7) Od nebes	76
8) Od pekla	78

II. Poglavje.

Od upanja	81
a) Od molitve sploh	82

b) Od Gospodove molitve posebej	86
c) Od angeloviga češenja	91

III. Poglavlje.

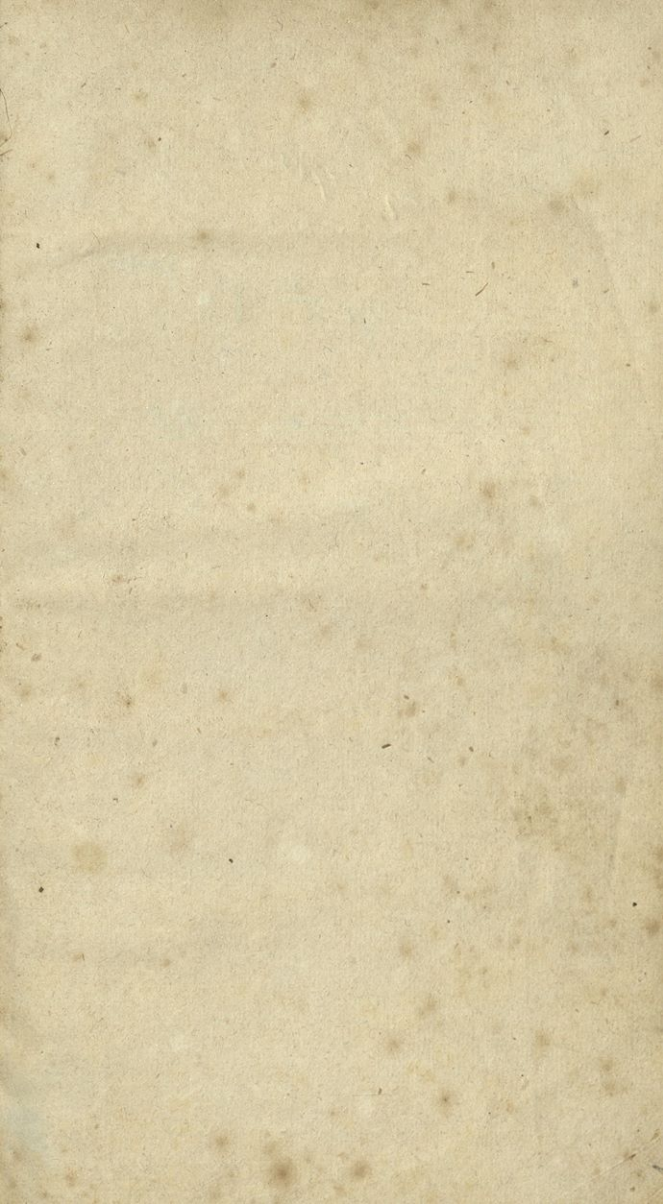
Od ljubezni	94
Od deset Božjih zapoved	98
a) Od prvih tréh zapoved, ki imajo v sebi dolžnosti do Boga	100
b) Od sedem poslednjih zapoved, ktere obsegajo dolžnosti do samiga sebe in do bližnjiga	107
Od pet cerkvenih zapoved	126
Od svete maše	130
Od pridig	134
Od popoldanske službe Božje	135

IV. Poglavlje.

Od svetih zakramentov sploh	139
Od svetiga kersta	142
Od svete birme	147
Od zakramenta svetiga réšnjiga telesa	149
Od svete pokore	158
Od odpustkov	173
Od svetiga poslednjiga olja	175
Od mašnikoviga posvečevanja	177
Od svetiga zakona	179

V. Poglavlje.

Od keršanske pravičnosti	182
a) Varuj se hudiga	—
Od gréha	—
Sedem poglavitnih gréhov	185
Šest gréhov zoper svetiga Duha	188
Štirje v nebo vpijoči gréhi	189
Devet tujih gréhov	190
b) Délaj dobro	191
Od čednosti sploh	192
Tri Božje čednosti	193
Štiri poglavitne čednosti	196
Čednosti, ki so sedem poglavitnim gréham nasproti	197
Čednosti, ki jih je Kristus posebno priporočal	199
Osem zveličanskih čednost	200
Od dobrih dél in njih zasluženja	201
Telesne usmiljene déla	203
Duhovne usmiljene déla	204
Evangeljski svetje	—

$$\begin{array}{r} 85 \\ 1 \overline{) 58} \\ \underline{2} \\ 40 \end{array}$$

2p + 30 un.

vuyi 11

2 b m.

